28*

GALERIKARTAL

28*

GALERIKARTAL

* 28, Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin sanat galerisi 'Galeri Kartal'ın ilk sergisiydi. Bu sergide, okulun 28 yıllık tarihinde üniversite sınavlarında ilk 100 öğrenci arasına girmeyi başarmış 28 kişinin görsel biyografileri hazırlanarak 28 Temmuz 2013 tarihinde Galeri Kartal'da sergilendi.

Elinizdeki kitap, bu biyografilerin biraraya getirilmesiyle, bir çeşit arşiv niteliği kazandı ve şimdi zamandaki yerini alıyor.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 7
GİRİŞ 11

BİYOGRAFİLER
- SADIK ÜNAY 1993 14
- MUSTAFA ÖNDER KIYIKLIK 1994 18
- SELÇUK ŞİMŞEK 1995 22
- MURAT AKGÜÇ 1995 26
- SELİM TUZCİ 1996 30
- MEHMET SARIMERMER 1997 34
- EYYÜB ENSARİ CİCERALİ 1997 38
- M. SUAT KAY 2000 42
- HİLAL SOFU 2000 46
- UĞUR TILIKOĞLU 2000 50
- MUSTAFA CELEP 2002 54
- ESRA EĞİCİ 2003 58
- MELEK KURT 2003 62
- ELİF KAYAALP 2003 66
- ESMA KARTIN 2003 70
- AHMET KÖROĞLU 2004 74
- MAHMUT MUHİDDİN KESKİN 2005 78
- FATMA ZEHRA ULUS 2006 82
- ABDÜLKERİM BUĞRA ŞİMŞEK 2007 86
- ESMA ULUS 2010 90
- HANİFE ŞEYDA ÜLGÜR 2011 94

KAİHL KRONOLOJİ 98
SONSÖZ 100
KÜNYE 102

ÖNSÖZ

Başarı bir yolculuktur, varış noktası değil.

Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi kurulduğu günden beri başarının nihai bir hedef olmadığını öğretir öğrencisine.

Başarı sınavda ulaşılan dereceyle, iş hayatında kazanılan parayla, makamla, şanla, şöhretle ölçülmez. Çünkü zenginlikle, güzellikle, makamla, mevkiiyle gelen ihtişam aldatıcıdır, geçicidir ve kolay zedelenir. Asıl olan erdemdir. Erdem muhteşem ve ölümsüz bir servettir.

KAİHL'den mezun olan öğrencilerimizin hepsi ahlakın sanatın, adabın, dinin kendilerini şekillendirmesi ile belli kıvamlara gelmişlerdir. Salt üniversite başarısından bahsederek KAİHL'yi anlamamız mümkün olmayabilir. Başarının sonuç değil süreç olduğunu ve bu yolculukta terkisini bilgiyle, erdemle, sanatla, ahlakla doldurma kabiliyetini her daim gösteren öğrenci ve mezunlarımızın geldikleri seviye, bizim için iyi bir gösterge olacaktır.

Bir kuşun uçmayı başarabilmesi için iki kanadının da eşit şekilde çalışması gerekir. Manevi ve maddi başarının toplamından oluşan sonuç ideal başarıdır. Eğer maddi ve manevi başarı birbirini dengelerse özgüven, saygı, huzur, erdem ve sevgi oluşur. KAİHL geleneğinde iç ve dış dengenin sağlanmasıyla bu günkü övündüğümüz başarılar ve insan kalitesi ortaya çıkmıştır.

Başarıların bir markaya, kurumsal bir kimliğe dönüşmesi nasıl sağlanacak? Bu sorunun cevabını ararken Galeri Kartal'da 28* Sergisi'nde bulduk kendimizi.
28* Sergisi'nde ahlaklı, erdemli, idealist gençlerin Türkiye çapındaki başarılarından bahsediliyor. 28* Sergisi'nde 28 başarı öyküsü mevcut. 28 yürek, 28 başarı, 28 yıl, 28 yolcu, 28 Şubat, 28 şampiyon ve 28 Kartallı belki de sadece KAİHL var bu sergide. Büyük düşler kurup, hayallerini aşıp, bizim de hayallerimizi yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini söyleyen bu 28* erdemli, yürekli şampiyona teşekkür borcumuzdur. Ama bu borcu sözle değil, bundan sonraki yıllarda bu başarıları geçerek ödeyebiliriz.

Eski şampiyonlarından aldığı güçle Kartal yeni şampiyonlarını bekliyor, hazırlıyor.

Mitat Tekçam
Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi Müdürü

GALERIKARTAL

GALERIKARTAL

#galerikartaldaisminibul

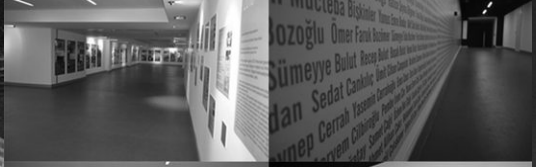

28*
GALERKARTAL

GALERKARTAL

345
1988-1995
214

28*
GALERKARTAL

28*
GALERKARTAL
GALERKA

Serdar Karagöz

GİRİŞ

Bu sergi, Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin, üniversite giriş sınavlarında Türkiye genelinde ilk 100'e girme başarısını göstermiş mezunları hakkında...

Peki ama bunun ne önemi var, diye sormak mümkün.

Öğrencileri tarafından Milli Eğitim'e bağlı bir okul gibi değil, kendi inşa ettikleri bir Harikulade işler şatosu olarak algınanan KAİHL, elinizi hangi köşesine atsanız eğlenceli bir hikâyeyle karşılaşabileceğiniz 28 yıllık tarihi boyunca, toplumdaki İmam Hatip Lisesi algısının dönüşümüne hem ev sahipliği yaptı hem de tanık oldu.

Başarılarıyla okul içinde neşeli bir enerjiye, dışında ise göz ardı edilemeyecek bir şaşkınlığa kaynaklık eden işte bu serginin kahramanları, bu hikayenin çok önemli bir noktasında duruyorlar.

Serginin kahramanları dedik, sahiden de bu 28 kişi, KAİHL'de kendilerinden önce ve sonra okumuş herkese ve bu kurumu oluşturan tüm aktörlere olduğu kadar, haksızlığa uğrayan bütün gençlere ve karanlığa boğulmak istenen geniş kitlelere de, şartlar ne kadar zorlu olursa olsun yola devam edilebileceğini göstererek güç ve cesaret verdiler ve KAİHL'nin dünyanın çeşitli yerlerine dağılmış güçlü kahramanları oldular.

Yaşları, cinsiyetleri, ilgi alanları ve hayata bakışları değişken bu Kartallılar'ın başardıkları şey, işte bu yüzden üniversite sınavlarında diğer arkadaşlarından bir kaç soru fazla çözmüş olmaktan çok öte. Bunu becermenin, bir sınavda başarılı olmaktan çok daha anlamlı olduğu açık.

28 yıllık bir geçmişi olan Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nin bu 28 mezununun bir kısmını, 28 Şubat sürecinin başlatılmasında hatırı sayılır bir etkileri olduğu için hatırlıyoruz, bir kısmının adını da yine o süreç yüzünden belki hiç duymadık...

Şimdi hepsini yakından tanıma ve geleceğin büyük başarılarına hazırlanma zamanı...

BİYOGRAFİLER

SADIK ÜNAY

12

KONYA, 1974

Üç kardeşiz. Ben en küçüğüm.
Babam Rahmetli Mehmet Ünay, Annem Havva Ünay,
ağabeyim Süleyman Ünay, ablam Hatice Türkay.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Birçok Türk çocuğu gibi pilot ya da doktor olmak isterdim. Sonuçta hamdolsun doktor-doçent olduk ama tıp alanında değil tabii.

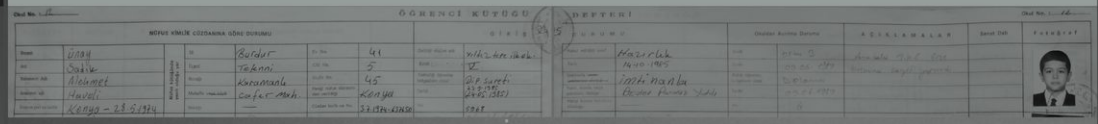

1981. Bahçelievler Yıldıztepe İlkokulu

1985-1993* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Biz ilk kuşaklar hep Almanca sınıflarındaydık.
İngilizce'yi son sınıflarda öğrendik.

En sevdiğiniz ders neydi?
En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Türkçe – Adem Kandemir

Okulda iken en çok yaptığınız spor neydi? (Örn: futbol, voleybol, basketbol, çelikçomak, camdan seyir, vs…)

Sekiz yıl

1985-1993

Mayıs 1974'te Konya'da doğdum.
Üç kardeşiz. Ben en küçüğüm. Babam Rahmetli Mehmet Ünay, Annem Havva Ünay, ağabeyim Süleyman Ünay, ablam Hatice Türkay.

Çocukken en sevdiğim oyun misket oynamaktı; birkaç misketim hâlâ durur. Büyüyünce birçok Türk çocuğu gibi pilot ya da doktor olmak isterdim. Sonuçta hamdolsun doktor-doçent olduk ama tıp alanında değil tabii.

1981 yılında ilkokula başladım. Bahçelievler Yıldıztepe İlkokulu. Sonra 1985 yılında KAİHL'ye başladım, 1993 yılında, ilk mezuniyet döneminde mezun oldum. Okul numaram 12 idi. Biz ilk kuşaklar hep Almanca sınıflarındaydık. İngilizce'yi son sınıflarda öğrendik.

En sevdiğim ders Türkçe, en sevdiğim öğretmen de Adem Kandemir idi.
Sekiz yıl boyunca hep yatılı oldum. Doğal olarak pek devamsızlık şansımız yoktu. Bir ara Almanca Fizik'ten neredeyse sınıfta kalıyordum, sınırdan geçtim.

Okul birincisi olduğum bir yıl müdürümüz Mustafa Gözübüyükoğlu'nun hediye ettiği Peygamber Efendimiz'in altın kaplanmış mührü şimdiye dek aldığım en güzel hediye idi.

Galatasaray ve Fenerbahçe'nin Avrupa maçlarını izlemek için arada kaçışlarımız olurdu. Okulda iken futbol takımındaydım. Sürekli futbol oynardık; ayrıca masa tenisi, basketbol ve voleybol da ilgi alanımızdaydı. Okumayı-yazmayı, yabancı dilleri, ilimle uğraşmayı çok severdim; Hamdolsun mesleğim oldu.

Sınava hazırlanırken beni en çok motive eden şey rahmetli babamdan aldığım iş ahlakı ve disiplin anlayışı ve bir de imam hatip öğrencisi olarak temsil sorumluluğu hissetmemizdi. Sınavdan bir gün önce ailemle boğaz turu yapıp stres atmıştık.

Derken Boğaziçi Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü

Boğaziçi Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazandım. İngiltere'de doktora yaptım.

Hangi sektörde çalışmaktasınız?
Yüksek öğretim – Diplomasi (İslam İşbirliği Teşkilatı).

kazandım. İngiltere'de doktora yaptım. Şu anda İslam İşbirliği Teşkilat Yüksek öğretim – diplomasi alanında çalışmaktayım.

Askerliğimi Şırnak 23. Sınır Tümen Komutanlığı Karargâhı'nda kısa dönem olarak yaptım. Benim için enteresan bir sosyal gözlem fırsatı oldu. Yöre insanlarından çokça arkadaş edindim. Bir de sonradan yayımlanan bir kitabın çatısını oluşturdum.

1999 yılında evlendim. Eşimle lise yıllarında edebiyat çalışmaları yaparken tanışmıştık. İki oğlumuz var. Mehmet Eymen (2000) ve Ahmet Enis (2008) Eymen anneye, Enis bana benzetilir genelde... Eymen'in (belki İngiltere doğumlu olmasından kaynaklanan) ağır, asilzade tavrı; Enis'in ise cıvıl-cıvıl hayat dolu olması en sevdiğim özellikleridir.

Yaptığım işten çok şükür memnunum; akademisyen olmasam hayırsever bir işadamı olmak isterdim. Bizim geleneğimizde hayırsever tüccar ve işadamları pek çok hizmetin önünü açan kilit insanlardır.

Örnek aldığınız, size ilham veren bir karakter var mı? (Gerçek hayattan)
Peygamber Efendimiz (SAV); hocalarım Prof. Ziya Öniş ve Dışişleri Bakanımız Prof. Ahmet Davutoğlu.

Zaman makinesi olsa hangi yıllara giderdiniz? (kendi hayatınızda ya da tüm zamanlarda)
Çocukluğuma...

Bu sergi aracılığıyla izleyicilere tek bir cümle etmeniz gerekse bu cümle ne olurdu?

İnsan için emeğiyle elde ettiği dışında bir meşru kazanç yoktur; sabrın sonu ise her zaman selamettir.

Peygamber Efendimiz (SAV); hocalarım Prof. Ziya Öniş ve Dışişleri Bakanımız Prof. Ahmet Davutoğlu; örnek aldığım ve bana ilham veren karakterlerdir.

İstanbul Boğazı, Mekke, Kudüs, Manchester, Londra, benim için özeldir; Sevilen yerler genelde birikmiş hatıralarınızın olduğu yerlerdir zaten.

En sevdiğim yemek zeytinyağlı enginar; sevmediğimse her türlü kapuskadır. İkisi de sebze değil mi? İlginç.

Fenerbahçeli'yim.

Selamet derkenarest, en çok etkilendiğim kitap cümlesi idi.

Derinlemesine bir hoca-talebe ilişkisini ortaya koyan klasik bir eser olduğu için de Ölü Ozanlar Derneği sevdiğim filmdir. Tiyatrodan, Klasik Türk musikisi; enstrümantal Doğu ya da Batı senfonik eserleri dinlemekten hoşlanırım.

Bir zaman makinesi olsaydı çocukluğuma giderdim. Yanısıra geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa eşimle dünya evine girdiğimiz güne geri dönmek isterdim.

Şunu söylemek isterim; insan için emeğiyle elde ettiği dışında bir meşru kazanç yoktur; sabrın sonu ise her zaman selametttir.

MUSTAFA ÖNDER KIYIKLIK

153

KARTAL-İST
Fen puanı
Türkiye
1.si

ÇORUM, 1975

Üç kardeşiz. Benden küçük iki k z kardeşim var:
Ayşe Betül ve Zeynep Beyza.
Annemin adı Sevil, babamın adı ise Feyzullah.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?

İlkokulun büyük kısmını İstanbul'da, Draman semtinde okudum. Karagümrük, Çarşamba ve Balat semtlerinin ortasında bir yer Draman. Okulumun ismi Muallim Naci İlkokulu idi. Okula başlangıç senem ise 1981. Gerçi son yılı Fatih Külliyesi'nin yanındaki Fatih İlkokulu'nda bitirdim ama Muallim Naci'yi daha çok benimsedim. Karnelerim durur hâlâ, ama başka bir şey kalmadı okul yıllarından.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Çocukluğum büyüyünce ne olacağımı düşünmeyecek kadar kaygısız geçti sanırım, geleceği çok düşünen bir çocuk değilmişim anlaşılan...

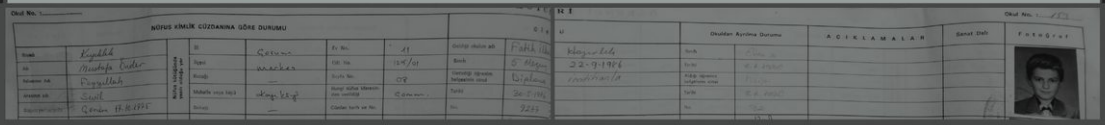

1986-1994*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Yatılı mıydınız gündüzlü mü?

Yatılı okudum, 8 sene.
4 yılı Beykoz'da, 4 yılı Kartal'da.

Almanca

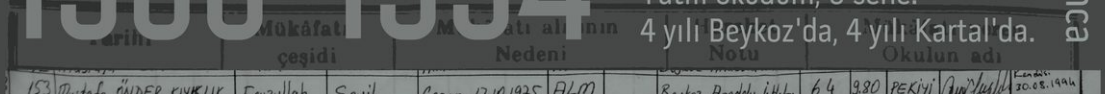

En sevdiğiniz ders neydi?

Hiç okuldan kaçtınız mı? Hikâyesi nedir?

1986-1994

7 Ekim 1975'te Çorum Devlet Hastanesinde dünyaya gelmişim bir Cuma günü. Üç kardeşiz. Benden küçük iki kız kardeşim var: Ayşe Betül ve Zeynep Beyza. Annemin adı Sevil, babamın adı ise Feyzullah.

Çocukken en sevdiğim oyuncakları hatırlamaya çalışınca hemen aklıma gelen bir şey yok doğrusu. Ama biraz düşününce misketlerimi hatırlıyorum, boy boy, renk renk. Mahalle arkadaşlarımla misket oynamayı çok severdim.

Çocukluğum büyüyünce ne olacağımı düşünmeyecek kadar kaygısız geçti sanırım, geleceği çok düşünen bir çocuk değilmişim anlaşılan... İlkokulun büyük kısmını İstanbul'da, Draman semtinde okudum. Karagümrük, Çarşamba ve Balat semtlerinin ortasında bir yer Draman. Okulumun ismi Muallim Naci İlkokulu idi. Okula başlangıç senem ise 1981. Gerçi son yılı Fatih Külliyesi'nin yanındaki Fatih İlkokulu'nda bitirdim ama Muallim Naci'yi daha çok benimsedim. Karnelerim durur hala, ama başka bir şey kalmadı okul yıllarından.

KAİHL'ye 1986'da başladım, 1994 senesinde mezun oldum. Okul numaram 153'tü. Fizik dersini severdim, özellikle lisenin ilk yıllarında. Sayısal bilimlerle tanışmam ve bu alanı sevmem bu ders vesilesiyle oldu. Bizi çok sıkan, fazlasıyla otoriter ve kuralcı hocaların derslerinden ise, hangi branştan olursa olsun hoşlanmazdım.
Yatılı okudum, 8 sene. 4 yılı Beykoz'da, 4 yılı Kartal'da.
Hasta bile olsam kolay kolay eve gitmezdim. Hem çok mecbur kalmadıkça okuldan uzaklaşmak doğru gelmezdi bana, hem de severdim okul ortamını.
Zayıf bir not almadım hiçbir zaman ve yüksek bir ortalama ile okul birincisi olarak mezun oldum.

Zaman zaman Tokatköy'e, Ortaçeşme'ye ya da Kartal'a inerdik kuralları biraz esneterek. Ama ders asmazdım hiç, en azından hatırımda kalan bu...

Okuldayken futbol oynardık en çok; Beykoz'da okulun etrafındaki arsalarda, lisede ise haftada bir halı sahada... Tokatköy'de iken çelik çomak, hatta Amerikan beysbolu bozması bazı oyunlar da oynar, zaman zaman çevredeki tepelere kestane toplamaya çıkardık (trekking ☺). Bugün hala her ayın ikinci Cumartesi sabahı Kartal'dan dönem arkadaşlarımızla Eyüp Cami'nde buluşuyoruz.

Şu an yaptığınız işi yapmasaydınız ne yapmak isterdiniz?

Keşke diyeceğim ya da aklımdan geçen alternatif bir meslek yok, ama insanların ufkunu açan ilim adamlarına hep saygı duyarım.

O zamanlar gelecek ile ilgili çok fazla şey düşünmezdim herhalde, hatırlamıyorum...

Yanısıra sınavda çok iyi bir sonuç elde edeceğimden umutluydum. Ama yine de heyecan, stres olmaz mı... Allah'a şükürler olsun ne ailevi ne de sağlık açısından herhangi bir sıkıntı yaşamadım, Allah her türlü imkanı vermişti bana. Beni en çok motive eden şey de bir imam hatip mezunu olarak bu sınavda, özellikle de fen alanında derece yapmak ve tüm Türkiye'ye camiamın sesini duyurmaktı.

Bu rüyalarıma bile girerdi inanın. Henüz 28 Şubat sıcağını tam hissetmesek de habercileri gelmişti. Okullarımız sık sık gündemde olurdu, çoğunlukla menfi anlamda ne yazık ki...

Sınavdan bir gün önce yakın bir akrabam olan sevdiğim bir abim ile Beyazıt'ta bir çay bahçesinde buluştum. Onun arkadaşları da vardı yanımızda. Okul tercihlerimle ilgili nihai kararı o görüşmede vermiştim.

Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği'ni kazandım.

Yine Endüstri Mühendisliği alanında yüksek lisans derecem var yurt dışında bir üniversiteden. Şimdi ise hızlı tüketim ürünleri sektöründe, kurumsal strateji biriminde yönetici olarak çalışıyorum.

Askerliğimi Burdur'da bir ay süreyle er olarak yaptım. Yurt dışında çalıştığım süre nedeniyle kısa dönem bedelli askerlikti benimki. Bu nedenle hikâyelerim çok tabi, ama anlatıp da uzun dönem yapan arkadaşlara haksızlık etmeyeyim.

2001'de evlendim. Eşim de aynı üniversiteden mezun, ama evlenmemiz annelerimiz ve çok sevdiğimiz ortak bir tanıdığımız vesilesiyle oldu. Allah'a şükür 12 yıllık çok mutlu bir evliliğim var şu an. 2 tane çok tatlı kızım var; 2002 ve 2009 doğumlular. Büyük kızımın ismi Meryem, küçüğünki ise Fatıma. Küçük kızım neredeyse büyük olanın kopyası gibidir. Her ikimize de benzetirler kızlarımı, tabi annelerimize de.
İki kızım da çok merhametlidir. Meryem aynı zamanda çok iyi niyetlidir, küçük olan ise tatlı yaramaz. Tabi babalarını da çok severler.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer İstanbul diyebilirim.

Her türlü yemeği severim o yüzden kilo vermeye uğraşıyorum. Yalnız, okul yıllarından kalan bir alışkanlık olsa gerek kapuska ile aram pek iyi değil. Fenerbahçeli'yim..

Belgesel programlarından hoşlanırım, tabiat, tarih, vs. Bir de TRT'de yayınlanan 80'ler dizisi hoşuma gidiyor. Gazete ve dergileri internetten takip ediyorum, ama düzenli takip ettiğim bir yayın yok. Aynı anda birden çok kitap okumayı seviyorum. Geçtiğimiz ay içerisinde Muhammed Hamidullah'ın İslam Anayasa Hukuku kitabını, Necip Fazıl üstadın Hikayelerim adlı eserini, Dostoyevski'nin Karamazof Kardeşleri'ni ve çalıştığım alanla ilgili Sürüden Ayrılmak (Breaking Away) adlı bir kitabı bitirdim.

Etkilendiğim bir söz olarak Şeytanın Avukatı filminin son repliği geliyor aklıma, şeytanın sözleriyle: Vanity, definitely my favourite sin... İnsanın ilk şahit olduğu günahı hatırlıyorsunuz değil mi? Bana insanlarda en çekilmez gelen özelliktir kibir...

Ve en sevdiklerimden Forest Gump filmi. Doğuştan gelen tüm engellere rağmen gayret ve iyi niyetiyle hem başarılı, hem mutlu, hem de iyi bir insan olabilmenin hikayesi...

Şu an yaptığım işi yapmasaydım, keşke diyeceğim ya da aklımdan geçen alternatif bir meslek yok, ama insanların ufkunu açan ilim adamlarına hep saygı duyarım.

Önüne çıkan tüm sıkıntılara rağmen değerlerinden vazgeçmeden azimle yoluna devam insanlar her zaman etkilemiştir beni... Peygamberler böyledir, Peygamber Efendimiz a.s. da bunların en güzel örneği.

Önümde bir zaman makinesi olsa; bilim-kurguyu çok severim aslında, ancak yine de kullanmazdım herhalde. Hiçbir yere ya da zamana gitmek istemem, yaşadığım dönem ve mekanda sınavımı başarıyla verirsem bana yeter.

Çok sık müzik dinlemem, arabada çok vakit geçirmeme rağmen orada bile başka şeyler dinlemeyi tercih ederim. Ama kulağıma hoş gelen her türlü müziği de dinlerim, Türk sanat müziği, yabancı pop, klasik müzik ya da türkü... Geçenlerde kulağıma çalınan 'Nazende sevgilim yadıma düştün' isimli bir Türk sanat müziği eserini ve Eden isimli yabancı bir şarkıyı tekrar tekrar dinlediğimi hatırlıyorum.

Şimdiye kadar maddi pek çok güzel hediye aldım. Ama evlatlarımız galiba bu hayatta bize verilen en güzel hediye.

Şayet okurlara bir şey söylemek isteseydim, şunu söylerdim; dostlarınızla, özellikle de okul arkadaşlarınızla bağınızı asla koparmayın lütfen...

SELÇUK ŞİMŞEK

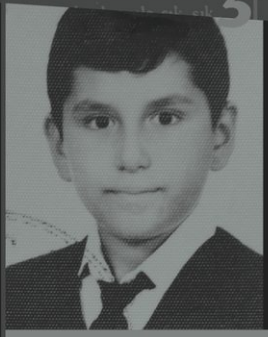

İSTANBUL, BAKIRKÖY 1978

İki kardeşiz. Bir ablam var. Annem Hüdayime, (rahmetlik) babam Mehmet, ablam Seher.

KARTAL-İST TS puanı Türkiye 2.si

345

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Hiç hatırlamıyorum. Sanırım büyüyünce ne olacağımla ilgili düşünmeye lise yıllarında başladım. O da meslekten ziyade hangi okula gireceğimin hayali oldu. Boğaziçi'ni istedim, hamdolsun, kazandım.

Almanca. Biz Beykoz'da başladığımızda İngilizce yoktu.

1988-1995*

*Kâhil'ye başlama ve mezuniyet

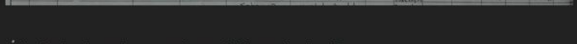

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?

1983'te (5 yaşındayken) Siyavuşpaşa İlkokul'una başladım. İlginç bir hikayesi vardır. Ben 4 yaşındayken ablam ve TRT'deki programlar bana okuma yazma öğretmişti. 5 yaşımdayken okullar açıldığında sabahları okula giden çocuklara bakıp 'ben de gideceğim' diye ağlardım. Birkaç ay böyle devam edince babam bir gün beni okula götürdü. Müdür ve sınıf öğretmeni tanıdığımız olduğu için geç de olsa bir şekilde kayıt işlemlerini tamamladılar. Ben gittiğimde sınıf henüz kelebek falan çiziyordu. Ben gazete okuyabiliyordum. O yüzden okuldan çok sıkıldım. Bu sıkılma hali uzun yıllar geçmedi. Karne ve defterlerim durmuyor, ama 5 yıl boyunca tüm derslerim "pekiyi"ydi.

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?

Almanya'daki halamın getirdiği lego ve kendi yaptığım kartondan gemi ve uçaklar. Hiçbiri durmuyor.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?

Lisede en sevdiğim ders Ergun Yeşilbursalı'nın verdiği Fizik 1 dersiydi. Şefika Hanım'ın verdiği Matematik 5 herhalde ikinci gelir. Ortaokulda Almanca'yı severdim. En sevdiğim öğretmen her zaman Ferhan Hanım olmuştur.

Yatılı mıydınız gündüzlü mü?

Yatılı.

SELÇUK ŞİMŞEK

1988-1995

İstanbul, Bakırköy Doğumevi'nde 21.09.1978 tarihinde doğdum.
İki kardeşiz. Bir ablam var. Annem Hüdayime, (rahmetli) babam Mehmet, ablam Seher.

Çocukken en sevdiğim oyuncaklarım Almanya'daki halamın getirdiği legolar, kendi yaptığım kartondan gemi ve uçaklar. Hiçbiri durmuyor.

Çocukken büyüyünce ne olmak istediğimi hiç hatırlamıyorum. Sanırım büyüyünce ne olacağımla ilgili düşünmeye lise yıllarında başladım. O da meslekten ziyade hangi okula gireceğimin hayali oldu. Boğaziçi'ni istedim, hamdolsun, kazandım.
1983'te (5 yaşındayken) Siyavuşpaşa İlkokulu'na başladım. İlginç bir hikayesi vardır. Ben 4 yaşındayken ablam ve TRT'deki programlar bana okuma yazma öğretmişti. 5 yaşımdayken okullar açıldığında sabahları okula giden çocuklara bakıp 'ben de gideceğim' diye ağlardım. Birkaç ay böyle devam edince babam bir gün beni okula götürdü. Müdür ve sınıf öğretmeni tanıdığımız olduğu için geç de olsa bir şekilde kayıt işlemlerini tamamladılar. Ben gittiğimde sınıf henüz kelebek falan çiziyordu. Ben gazete okuyabiliyordum. O yüzden okuldan çok sıkıldım. Bu sıkılma hali uzun yıllar geçmedi. Karne ve defterlerim durmuyor, ama 5 yıl boyunca tüm derslerim "pekiyi"ydi.

KAİHL'ne 1988 yılında başladım, 1995'te mezun oldum. Okul numaram 345 idi. Almanca okudum. Biz Beykoz'da başladığımızda İngilizce yoktu.

Lisede en sevdiğim ders Ergun Yeşilbursalı'nın verdiği Fizik 1 dersiydi. Şefika Hanım'ın verdiği Matematik 5 herhalde ikinci gelir. Ortaokulda Almanca'yı severdim. En sevdiğim öğretmen ise her zaman Ferhan Hanım olmuştur.
KAİHL'de iken yatılı okudum.

Okul hayatım boyunca lise son sınıfta üniversite hazırlık maksatlı olanları saymazsak çok devamsızlık yapmamışımdır. Hastalık vs. dışında, özellikle dönem sonlarına doğru arkadaşlarla Kartal sahilde gezmek, Kadıköy'de takılmak vs. maksatlı ders kırardık. Bir de tabi Beşiktaş'ın maçlarına gitmek için derse girmediğim çok olmuştur. Resim, müzik ve beden derslerim genelde düşük gelirdi, 6-7 civarında. Yanlış hatırlamıyorsam üçünden de hiç 8 görmemişimdir. 7'yi de sadece müzikte, o da nadiren olsa gerek.

Maça gitmek için okuldan çok kaçtım. En enteresanı 4-0 yenildiğimiz Ajax maçına kaçmamdır. O gün yazılı vardı. Ben hocayla konuşup yazılıyı mı erteletmiştim,

yazılıya girmeyip sıfır mı almıştım hatırlamıyorum. Çok futbol oynardık biz. Sabah, öğlen, akşam, Beykoz'da, Kartal'da... Ramazanda sahurdan sonra ders başlayana kadar oynardık, oruçlu oruçlu, o derece...

Okuldayken bu yaşlarımla ilgili çok bir şey düşünmüyordum gerçekten. Çok uzun vadeli düşünmezdim ben küçükken. Ama çok lisan bilmek, yurt dışında yaşamak gibi birtakım hayallerim vardı, hepsi gerçek oldu.

Ben çabuk sıkılırım. Sınava hazırlanırken de çabuk sıkılıyordum. Dikkatimi en çok dağıtan şey bu sıkılma olmuştur. Bir de Beşiktaş maçları. En çok motive eden şey Önder Abi'nin başlattığı şeyi devam ettirmek, okulumun adını tekrar tüm Türkiye'ye duyurmak fikriydi. Okulun açılışında onun için yapılan tören, Önder Abi'nin sahneye çıkışı, hediyeler, konuşmalar vs. hiç gözümün önünden gitmezdi.
Sınavdan bir gün önce, tam hatırlamıyorum ama herhalde bir-iki deneme çözmüş, tercih formumu falan doldurmuşumdur (o zamanlar tercih sınava girmeden yapılıp sınavda teslim ediliyordu).

Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Sonrasında Sabancı Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nde yüksek lisans yaptım. Finans sektöründe çalışıyorum.

Askerliği Burdur'da yurtdışında yaşayan ve çalışanların yaptığı şekilde dövize tabi olarak 21 gün yaptım. Hikayesi, ortaokul ve liseden sınıf ve yatakhane hatta bir dönem sıra arkadaşım olan sevgili Abdülcelil Kılıç ile 'buddy' olarak yaptım. Birbirimizden habersiz aynı dönem için müracaat etmişiz. Müracaat sonrası bir zaman Londra'da kendisini ziyarete gittiğimde bu durumu farketttik. Sonrasını tamamen beraber planladık.Yıllar sonra altlı üstlü ranzada yatıp aynı karavanadan yemek yedik. Çok güzel bir histi. Yoksa o 3 haftayı bile çekemezdim.

Evliyim. Temmuz 2012'de evlendim. Eşim yabancı. Çalıştığım firmanın Ukrayna'daki fabrikasında finans müdürü olarak çalışıyordum. (Şu anki) eşim de orada mühendislik departmanında çalışıyordu. Orada tanıştık. Türkiye'ye geldi. Türkçe öğrendi. Müslüman oldu. O şekilde... Henüz çocuğumuz yok. Olunca inşallah anneye benzerler.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer İnönü Stadyumu. Bir de 3 yıl yaşadığım küçük şirin Cenevre kenti. Ruhumda "eyyamcılık" olmadığı için bu soruya "eşimin yanı, anamın kucağı, vatanın her köşesi" falan diye cevap vermiyorum.

Ben yemek severim. Çok ayırmam. Lezzetli olsun yeter. Annemin patlıcanlı köftesini birinci sıraya koyabilirim. Sevmediğim yemek bulmak biraz zor ama hamsi ve karalahana sevmem diyebilirim.

Belli olmuştur herhalde, Beşiktaşlı'yım.

Televizyonda Leyla ile Mecnun dizisini izliyorum. Behzat Ç.'yi (daha çok internetten) takip ediyorum. Şampiyonlar Ligi'nde veya Ispanya/İngiltere liglerinde iyi maçlar olursa onları izliyorum. Arada

bir de kült futbol programlarına bakarım (Telegol falan gibi).

Düzenli okuduğum gazete, dergi yok. En düzenli Engin Ardıç'ın köşe yazılarını okurum.

En son Daniel Goleman'ın Working with Emotional Intelligence, kitabını okudum.

Beni en çok etkileyen kitap cümlelerinden, Kur'an'dan verebileceğim onlarca, yüzlerce örneği kategori dışı ilan ederek başlayalım. Tanım gereği O da kitap zira. Onun dışında Oğuz Atay'ın roman ve öykülerinde insanı derinden sarsan o kadar çok söz var ki, hangi birini seçsem bilemedim. "Ben buradayım sevgili okuyucum, sen neredesin acaba?" diyelim.

Filmlerden bahsedecek olursak yakın zamanda izlediklerimden birkaç örnek vereyim önce. Etkilenmekten kasıt film bitince oturduğun yerde 5 dakika hareketsiz kalmaksa, Sibirya Monamour derim. Şans eseri seyredip yıllar boyu hiç unutmamaksa Mutfak Hikayeleri derim. Daha bilindik filmlerden ise Dr Strangelove (Peter Sellers'ın oyunculuğu), Godfather (fazla söze ne hacet), Apocalypse Now (rahatsızlık verici derecede güçlü bir hikaye anlatımı), In the Mood for Love (yalın, gizemli) hepsi iyi filmler diyebilirim. Nuri Bilge Ceylan'ın Uzak'ı da benim listeme girer...

Şu an yaptığım işi yapmasaydım modacı, sinemacı ya da futbol kulübünde profesyonel yönetici olmak isterdim.

Gerçek hayattan bana ilham veren 2-3 arkadaşım var bir çırpıda sayabileceğim ama siz tanımazsınız. Ben ilhamı yakın çevremden almayı tercih ediyorum.

Önümde bir zaman mankinesi olsa 600lü yılların Medine'sine gitmek isterdim. Üniversite 3. sınıfa dönmek isterdim. 19. Yüzyıl sonu Rusya'sına veya İhtilal öncesi Fransa'sına gitmek de enteresan olabilirdi.

Jazz dinlemeyi severim. Bir de Jacques Brel diye bir Belçikalı şarkıcı (bestekar, şair, aktör, yönetmen vs.) var, onu da çok dinlerim.

Düzenli olarak Kartal'dan üç-beş kişiyle görüşüyorum.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa Beşiktaş'ın 100. yılında GS'yi 1-0 yenip şampiyon olduğu günü yaşamak isterdim; "Sergen attı şampiyonluk geldi". ÖYS'de 2. olduğum gün de olabilir. Babamın hayatta olduğu herhangi bir günü ise yukarıdakilerin hepsine tercih ederim.

Bu sergi aracılığıyla izleyicilere şunu söylemek isterdim:
Öncelikle benim standımın önünde hayatlarından çok kıymetli birkaç dakikalarını harcayan herkese teşekkür ederim. Bugün burada bana ait bir şeyler olmasının sebebi yıllar önce bir sınavda göstermiş olduğum başarı, o yüzden ancak bununla ilgili bir şey söylemem münasip olur herhalde. Başarı için en önemli şey kendinize çok anlamlı bir hedef koymanız. Ulaştığınızda sizi duygusal olarak tatmin edecek bir hedef. Ancak böyle olursa başarıya ulaşmak için gerekli çabayı, azmi ve sürekliliği gösterebiliyorsunuz.

MURAT AKGÜÇ

KARTAL-İST
TM puanı Türkiye 58.si

İSTANBUL, BAKIRKÖY 1976

Benden 4 yaş küçük kız kardeşimin adı Ayşegül. Annemin adı Hayrünnisa, babamın Bekir.

214

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Süper kahramanların gerçek olmadığını anlayana kadar geçen süreyi gözardı edersek kayda değer bir şey kalmıyor.

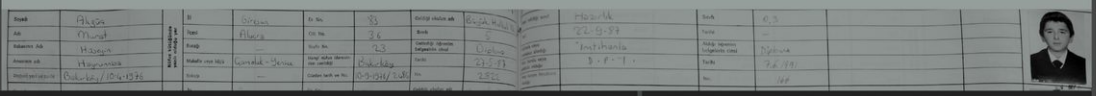

Almanca / Yatılı

1987-1995

* KAHIL'ye başlama ve mezuniyet

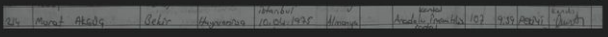

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hala duruyor mu?

Ben küçükken oyuncakları genelde kendimiz yapardık; tel arabalar, bilyalı vb. oyunlar bilumum sokak oyunları; futbol (beni tanıyanlar inanmayacak belki ama çocukken oynayabiliyordum), misket ve topaç.

(bilyalı: -İnternet alıntı- artık çocukların pek yapmadığı bir tür oyuncak. tamircilerden edinilen rulmanların tekerlek olarak kullanıdığı kızak ve kay kay arası eğlence aracı. Ön tarafı sağa sola dönebilen arka tarafı sabit minimum 3

En sevdiğiniz ders neydi?
En sevdiğiniz öğretmen kimdi?

Fizik ve matematik derslerini severdim.

Okul hayatnız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?

Son sınıfta sınava yaklaşırken yaptığım devamsızlıklar hariç yatılı olduğumuz için pek devamsızlık şansımız olmuyordu. Ama yılda bir kaç kez çeşitli sosyal aktivitelere katılmak için okul sınırlarının dışına kaçardık.

En düşük notunuz neydi?

Sanırım 6 idi.

MURAT AKGÜÇ

1987-1995

10 Nisan 1976 tarihinde İstanbul Bakırköy'de doğdum. Benden 4 yaş küçük bir kız kardeşim var. Annemin adı Hayrunnisa, babamın adı Bekir. Kardeşimin ise Ayşegül. Ben çocukken oyuncakları genelde kendimiz yapardık. Tel arabalar, bilyali vb... Oynadığımız oyunlar bilumum sokak oyunları, futbol (beni tanıyanlar inanamayacak belki ama çocukken oynayabiliyordum) misket ve topaçtı. Çocukken büyüyünce ne olmak istediğimi düşündüğümde, süper kahramanların gerçek olmadığını anlayana kadar geçen süreyi göz ardı edersek kayda değer bir şey kalmıyor.

İlkokula 1982 senesinde Halkalı Mahalle Mektebi'nde başladım. Karnelerim ve defterlerimin eğer babam ve annem 'yeter artık' demedilerse duruyor olması lazım.

KAİHL'ye Beykoz'da 1987 senesinde başladım. 1995 senesinde mezun oldum. Okul numaram 214. Almanca bölümündeydim. En sevdiğim dersler fizik ve matematikti. Resim, müzik gibi yeteneklerimin sınırlarını araştıran dersleri biraz daha az severdim. Sevmediğim öğretmenleri de, fiziksel müdahalede bulunanlar olarak genelleyeceğim.

Son sınıfta sınava yaklaşırken yaptığım devamsızlıklar hariç yatılı olduğumuz için pek devamsızlık şansımız olmuyordu. Ama yılda birkaç kez çeşitli sosyal aktivitelere katılmak için okul sınırlarının dışına çıkardık. En düşük notum sanırım 6 idi.

Okuldan kaçışlarımızla ilgili, çeşitli nedenlerle okul sınırlarının dışına çıktık diyebilirim. Ancak şuan okulda dark-side a geçip idarecilik yapan arkadaşların otoritelerini zedelememek için Kartal'da olan Kartal'da kalır diyebiliyorum.

Okuldayken en çok yaptığım spor, spor yapanları camdan seyretmekti. Etütte gizli satranç turnuvaları ve öğretmen masasında oynanan masa tenisini de bu listeye ekleyebiliriz.

Kartal'dayken bu dönemimle ilgili pek bir hayalim yoktu. Çünkü genel olarak Önder'i takip ediyordum. Aramızda 1 senelik fark olduğu için en fazla 1 senelik planlar yapabiliyordum.

Sınava birkaç hafta kala dershane, çalışmamız için Selçuk (Şimşek) ile beni aynı odaya kapatmıştı. Bu dönemde Selçuk'un sürekli futbol oynamak için tacizleri dikkatimi dağıtıyordu. Daha sonra sınavda benden daha iyi sonuç alması türlü komplo teorilerini akla getirmedi diyemeyeceğim. Şüphesiz en çok motive eden şeylerden birinin başında Önder'in başarısının yankıları olmuştur.

Sınavdan bir gün önce tercih formunu doldurdum sanırım. Günün geri kalan kısmını da ailemle geçirdim.

Boğaziçi Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü kazandım. Rotterdam School of Management (Erasmus Üniversitesi) işletme yüksek lisansını tamamladım. Ayrıca tez aşamasında bıraktığım Boğaziçi Endüstri Mühendisliği yüksek lisansı vardı. 22 yıl öğrencilikten sonra bağımlılık yaptı, artık boş vakit buldukça online dersleri takip ediyorum.

Finans sektöründe çalışıyorum. Askerlik konusunda çok 'şanslı'ydım. Askerliğimi Kars Sarıkamış'ta yaptım. 2004'ün yılbaşı haftası -30 derece soğukta insan vücudunun sınırlarını birinci elden gözleme şansı yakaladım.

Evliyim. 2003 yılında evlendim. 10 sene olmuş. Bir bakışımla ikna ettim kendisini eşim olmaya. Kızım 9 yaşında. İsmi (Zülal) Hana. Oğlum 4 aylık, yılbaşından hemen önce katıldı aramıza. İsmi Arda (Eyüp). Kızım daha çok bana benziyor, oğlumun annesine benzediğine dair iddialar var. Çocuklarımın en sevdiğim özelliklerine, her şeylerini demek istiyorum. Kızımın şimdiden 3 dili benden iyi konuşabiliyor olması ve ata binmek konusundaki tutkusu diye özelleştirebilirim. Arda Eyüp Bey henüz bir kahramanlık göstermediği için önümüzdeki yıllar gösterecek diyebiliriz.

Sevdiğim insanların birçoğuna ve en güzel çocukluk/Kartal yıllarıma ev sahipliği yaptığı için İstanbul'u hala özlüyorum. Ama uzun süredir yaşadığımız Amsterdam'ın yaşamın sakinliği ve kolaylığından dolayı insanın hayatından 2-3 sene geçirmek için dünya üzerindeki sayılı şehirlerden birisi olduğuna inanıyorum.

Yemeklerin maalesef %99.99'unu seviyorum, özellikle de Türk mutfağının güzide hamur ve et işlerini. Tercih benimse kerevizi menüde görmemeyi isterim.

Fenerbahçeli'yim. Çok fazla televizyon izlemiyorum ama "Big Bang Theory" veya en fazla bir yerli diziyi internet üzerinden seyrediyoruz. Her ne kadar içerik ve kalite konusunda ciddi sorunları olsa da Türkiye gündeminden tamamen kopmamak için gazete manşetlerini gün içinde bir iki kere internet üzerinden tarıyorum.

En son Puslu Kıtalar Atlası kitabını okudum. En çok etkilendiğim film 'Good Will Hunting'.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım, Coursera veya Khan akademi benzeri internet tabanlı bir girişimin Türkiye versiyonunu veya haftada bir iki gün üniversiteli gençlere ders/workshop yapmak isterdim.

Örnek aldığım, bana ilham veren karakterler arasında Önder (Kıyıklık) desem herhalde kimse şaşırmayacaktır. Galeri Kartal'ın ilk sergisindeki içeriğe en çok onun katkısı olmuştur.

Önümde bir zaman makinesi olsaydı, bugünkü Kartal'da tekrar okumak enteresan olurdu. İlkokul döneminde ailemle yaşadığım dönem de güzel olabilirdi. Bu zaman makinesi suyla çalışıyorsa,

Bu zaman makinesi neden hiç geleceğe gitmiyor acaba diye sormak istiyorum. Anadolu lisesi sınavlarından bir önceki akşama uğrayıp bana Beykoz'u yazdıran zata teşekkür etmek için olabilir (çok mu eyyamcı oldu bu ??). Ya da tv yarışmasında elendiğimiz gün de olabilir; soruların cevaplarını şimdi biliyorum, turu rahatlıkla geçebilirdik. Hem aynı zamanda Önder'i matematikte, Mahmut'u edebiyatta geçerek süper havam olurdu.

tarihteki bütün önemli olaylara şahsen tanıklık etmek isterdim. Tarih kitaplarında kuru kuru okumak yerine, Haliç sırtlarında karadan giden gemileri görmek veya büyük keşifleri bilfiil yaşamak tarif edilemez olsa gerek.

Sinemayı severim. Müzik konusunda özel bir tercihim yok. Sadece çalışırken klasik müziği tercih ederim. (Bach) Uzun süredir yurtdışında olduğumuz için biraz uzak kaldık ama Kartal'daki arkadaşlarla, çok şükür online ortamdan görüşebiliyoruz. Kartal'da kurulan arkadaşlık/kardeşliğin bence en önemli özelliği de bu olsa gerek; ne kadar uzun zamandır görüşemiyor olsanız da, tekrar bir araya geldiğinizde hiç tereddütsüz aynı sıcaklıkla sohbetin devam edebilmesi.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeye, çok beylik olacak ama, Hana ve Arda adında iki altın top diyeceğim. Çocuk sahibi olmanın ayrıca insanın kendi anne babasına olan hayranlığını sevgisini de katlaması açısından önemli olduğunu düşünüyorum. Unutmadan bu güzel hediyeler için Tuğba Hanım'a bir kez daha teşekkür etmek isterim.

Geçmişten bir günü tekrar yaşama şansım olsaydı Anadolu Lisesi sınavlarından bir gün önceki akşama uğrayıp bana Beykoz'u yazdıran zata teşekkür etmek isterdim. Ya da televizyon yarışmasında elendiğimiz gün de olabilir. Soruların cevaplarını şimdi biliyorum, turu rahatlıkla geçebilirdik. Hem aynı zamanda Önder'i matematikte, Mahmut'u edebiyatta geçerek süper havam olurdu.

Okuyuculara tek bir cümle söylemem gerekseydi şunları söylerdim: genç arkadaşlarımdan özellikle isteğim hayallerini/hedeflerini büyük tutmaları. Benim için en büyük mutluluklardan birisi bana ayrılan bu alanı, dünya çapında bir başarıya imza atan bir arkadaşa devretmek olacaktır. Bu sergide yer alan diğer arkadaşların da benimle benzer duyguları paylaşacağına eminim.

SELİM TUZCİ

ERZURUM, 1977

Dört kardeşten ikinciyim.
Anne ve babam, Tayyibe, Hasan.

458

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Erzurum'a vali, ama ailelerin çocukların hedeflerine böyle dünyevi makamları koymaları ne kadar yanlış. Fakat bizimkiler fakirlikten dolayı herhalde böyle yapmışlar, mazur görülebilir belki...

1989-1996

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

İngilizce / Yatılı

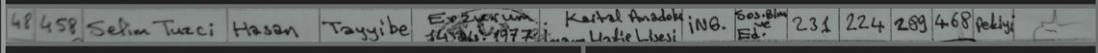

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1984, Erzurum Aziziye İlkokulu.

Okul hayatınız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?
Her 15 tatilden 1 hafta once ve her yaz tatilinden 2 hafta önce kaçar yıllık 20 gün devamsızlık hakkımın bir gününü bile israf etmezdim.. Ben tatile gittikten sonra

Hiç okuldan kaçtınız mı? Hikayesi nedir?
Çok, her yaz tatiline girmeden 2 hafta once kaçacağımı duyurmak için bunun da bir ay öncesinden şafak saymaya başlar, her sabah tahtaya kocaman Şafak 30, 29, 28, gibi

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
Fakir bir ailede yetiştim. Bir tane kurmalı arabam dışında oyuncağım olduğunu pek hatırlamıyorum. O da çabuk bozulmuştu.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Sayısal dersleri daha çok severdim, özellikle fen derslerini, sayısalcı olmadığıma hep pişman olmuşumdur. En sevdiğim öğretmen Mehmet Biricik. Ortaokulda çok takışırdık ve çok gıybetini etmişimdir ama sonra iyi dost olduk, kendisine çok duacıyım, çünkü bize Kuran okumayı çok iyi öğretti.

En düşük notunuz neydi?
Beden eğitimi 5. 10 üzerinden, hep takdir almama engel olan dersim.

1989-1996

1977 yılında Erzurum'da dünyaya geldim.
Dört kardeşten ikinciyim. Annem Tayyibe Tuzci, babam ise Hasan Tuzci.
Fakir bir ailede yetiştim. Bir tane kurmalı arabam dışında oyuncağım olduğunu pek hatırlamıyorum; o da çabuk bozulmuştu.

Çocukken, büyüdüğümde Erzurum'a vali olmak isterdim. Ama ailelerin çocukların hedeflerine böyle dünyevi makamları koymaları ne kadar yanlış. Fakat bizimkiler fakirlikten dolayı herhalde böyle yapmışlar, mazur görülebilir belki...

İlkokula 1984 yılında Erzurum Aziziye İlkokulu'nda başladım. KAİHL'ye ise 1989'da başladım ve 1996'da mezun oldum. Okul numaram 458 idi. İngilizce bölümü öğrencisiydim.

Sayısal dersleri daha çok severdim, özellikle fen derslerini, sayısalcı olmadığıma hep pişman olmuşumdur. En sevdiğim öğretmen Mehmet Biricik idi. Ortaokulda çok takışırdık ve çok gıybetini etmişimdir ama sonra iyi dost olduk, kendisine çok duacıyım, çünkü bize Kur'an okumayı çok iyi öğretti..

Kartal'da iken yatılı okudum. Her 15 tatilden 1 hafta önce ve her yaz tatilinden 2 hafta önce kaçar yıllık 20 gün devamsızlık hakkımın bir gününü bile israf etmezdim. Ben tatile gittikten sonra bazen aileme okul idaresinden mektup gelir, onları bayağı üzerdi ama ben alışmıştım. Bir hafta fazla tatile karşı 5 dakikalık bir dayak acısı pek önemli gelmezdi , avuçlarımın içi meşhur kalemle yediği darbelere karşı alışkın idi. Her yaz tatiline girmeden 2 hafta önce kaçacağımı duyurmak için bunun da 1 ay öncesinden şafak saymaya başlar, her sabah tahtaya kocaman 'Şafak 30, 29, 28..' gibi yazardım. Böylece işleyeceğim kaçaklık suçunu da 1 ay öncesinden haber vermiş olurdum. Dönem arkadaşlarım bilirer benim şafak saymalarımı.. Sonra da kaçar, geldiğimde de disiplin kuruluna savunma verir, ufak bir de dayak yerdim, geçer giderdi.

Bazı haftasonları beyzbol olduğunu zannettiğimiz bir oyunu oynardık ama o oyun ne kadar beyzbol idi bilmiyorum. Sopalarımız da inşaattaki atık tahtalar idi. En iyi vuruş yapan ilk mezunlardan Şükrü Abi'ydi..

MGV sayesinde hepimizde öyle bir ciddiyet vardı ki, 1,5 milyar İslam alemi bizi bekliyor diye inanıyorduk.. Allah yolunda hizmet etmenin yolu olarak o zaman sadece siyaseti bildiğimizden dolayı, bu yaşlarda siyasette bir mevkide olacağımı hayal ediyordum ama sonra bu amaca ulaşmanın tek yolu siyaset olmadığını hatta en risklisi siyaset olduğunu, anladım.

Şu an siyasetçi olmadığım için çok mutluyum ama özel sektörde çalışmak yerine bir güzel bir üniversitede ilimle iştigal etmeyi isterdim.

Sınava hazırlanırken dikkatimi dağıtan bir şey hatırlamıyorum. Motive eden şey, biraz İmam Hatip davasına hizmet ediyor olmak ama Rabbim içimizi biliyor belki daha fazla motive eden şey ise, hediye edilecek araba ile derece yaparsam babama yük olmayacak kadar burs bulurum ümidi idi.

Sınavdan bir gün once Florya Sosyal Tesisleri'nde yemek yedik.

Sınavda Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazandım, sonra İktisat'a yatay geçiş yaptım.

Havacılık sektöründe, THY'de çalışıyorum.

Çorum İskilip'te askerlik şubesinde çok tatlı hatıralarla dolu bir askerlik geçirdim.. Allah'a şükürler olsun, ömrümün en güzel zaman dilimlerinden idi. Herhalde İskilipli Atıf Efendi ve yine bu ilçenin meşhuru Şeyhulislam Ebu Suud Efendi'nin babası olarak orada türbesi olup da arada bir ziyaret ettiğim Allah dostlarının himmeti ile kimsenin bir zararı dokunmadı.

Evliyim, eşimle 2005 yılının Ağustos ayının 3'ünde tanıştık, 2 gün sonra nişan yapıp, 25 eylül günü yani 2 ay dolmadan da düğün yaptık. Eşimin babası bana kızını tavsiye ettiği için böyle hızlı oldu.

Hangi üniversiteyi kazandınız? Hangi bölümü kazandınız?
Boğaziçi Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler. Sonra iktisat'a yatay geçiş yaptım.

Hangi sektörde çalışmaktasınız?
THY, havacılık.

Gayet sade bir düğün yaptık. Rabbimiz 2 erkek evlat bahşetti, 2006'da Zeyd ve 2010'da Zübeyr doğdular.

Biz hanımla evde cemaatle namaz kılarken günde bir defa büyük oğlumuz Zeyd'in de katılmasını istiyoruz. Onu gören kardeşi de onu taklid ederek geliyor. Onların bu bir vakit namazı bizimle beraber kıldıklarını gördüm mü o kadar mutlu oluyorum ki günün tüm stresini atıyorum. Allah bizim ve tüm ümmetin evlatlarını her türlü şerlilerden korusun.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer, tabi ki Mekke ve Medine.

Çok mecbur kalmadıkça televizyon izlemem, zaten evimizde yok.

Düzenli okuduğum dergi ve gazetelerden Arab News, hem oldugumuz bölgeden hem bütün dünyadan haber veriyor.

Türkiye'den haberdar olmak için arada bir Zaman gazetesinin internet sayfasına göz atsam yeterli oluyor. Sırf gündemden haberdar olacak kadar..

En son, Arapça'dan tercüme, Son Süvari adlı kitabı okudum. Fas'lı alim Fareed Al Ansari, Bediüzzaman hazretlerinin hayatını anlatıyor.

Beni en çok etkileyen kitaptan bahsedersek; benim buna vereceğim cevap çok belli, soru da gayet güzel seçilmiş maaşallah, olsun ben gayet memnuniyetle cevaplıyayım: Risale-i Nur Külliyatı; hayatımın bir döneminden sonra tanıdım, keşke çok daha önce tanışmış olsaydım.

Braveheart'I bir kaç defa seyrettim. Şu an vaktim olsa bir daha bakarım. Bir dava adamının nasıl olması gerektiğini güzel anlatıyor, belki çok daha güzel filmler vardır ama ben pek film izlemediğim için bir tane izlediğimi süper zannediyorum.

Şu anda yaptığım idarecilik işini yapıyor olmaktan pek memnun değilim. Evlatlarıma en çok öğütleyeceğim şey: mümkün olduğu kadar idarecilik pozisyonlarını başka hevesli müslüman kardeşlerinize bırakınız, mecbur kalmadığınız müddetçe asla idareciliğe talip olmayınız, çünkü vereceğiniz kararlarınızda helal ve haramın sınırları pek belli değil, gerçekten kişinin ahireti adına çok tehlikeli. Hele de benim gibi biraz yumuşak yüzlü bir adamın daha çok uzak durması lazım. Dolayısıyla bilim adamı yada doktor olmayı çok isterdim. Şu anda güzel bir üniversitede ailemi de geçindirebileceğim bir asistanlık vs gibi pozisyon bulacak olsam- bu yaşta zor tabi ama- hiç düşünmeden geçerim.

Örnek aldığım ve bana ilham veren bir karakter var; hemşehrim M. Fethullah Gülen.

Eğer bir zaman makinesi olsaydı, tüm zamanlarda, en güzeli olan Saadet Asrı'na gidecek olsaydım, o insanların seviyesinde dini yaşamaya gücüm yetmeyeceği için ve onların arasında bir münafık olarak sırıtıp kalacağım için içinde olduğum zamana kanaat ederdim.
Kendi hayatımda ise, üniversite yıllarıma gitmek isterdim; talebelik gibisi yok..

Halk müziğini seviyorum ama iyi yapmadığımın farkındayım, Abdülhamit han hazretleri, bizim halk müziğimiz kederli olup , insanı uyuşturduğu için sarayda illa müzik olacaksa Avrupai müziklere müsade edermiş; onlar daha hareketli diye...

Düzenli olarak Kartal'dan bir iki ikişiyle görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye herhalde 96'da verilen arabadır.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa, 2009'daki Hacc'a dönmek isterdim. Daha sonra 2-3 defa daha nasip oldu ama kafam iş meşguliyetiyle dolu olduğundan iyi değerlendiremedim.

Genç kardeşlerimize hedeflerini belirlerken kendilerine ideal olarak sahabe efendilerimizi seçmelerini acizane tavsiye ederim.

15	Mehmet Sarımermer	Abdullah	methiye Bilge	İstanbul	22/9/1979	K. Anadolu İmam H. L.	İng.	Sos. Bilml. Ed.	236	224	333	4.92	Pekiyi

MEHMET SARIMERMER

KARTAL-İST. TM puanı Türkiye 4.sü

İSTANBUL, GÜZELBAHÇE 1979

505

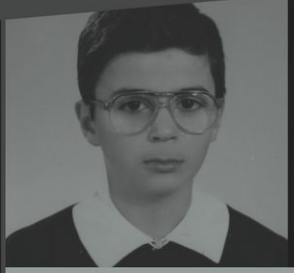

3 kardeşiz.
Bir ablam bir de erkek kardeşim var, 2. çocuk oluyorum bu durumda.
Annemin adı Methiye Bilge, babamın adı Abdullah, ablamın adı Zeynep, kardeşimin adı Mustafa.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatinizi dağıtan şey ve en çok motive eden şey nelerdi?

En çok motive eden şey bizlere olan destekti, en çok dikkatimi dağıtan şey de yorgunluktu.

İngilizce / Gündüzlü

1990-1997*

*KALHİ'ye başlama ve mezuniyet

En sevdiğiniz ders neydi?
En sevdiğiniz öğretmen kimdi?

Matematik

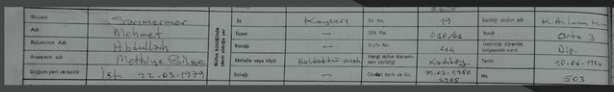

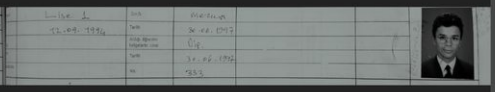

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?

Bu anlamda hatırladığım bir oyun yok.

Okul hayatınız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?

Bir rahatsızlık geçirdiğim için 15 gün kesintisiz devamsızlık yapmıştım.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

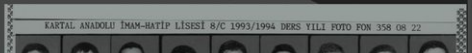

1990-1997

22 Mart 1979 tarihinde İstanbul Güzelbahçe Hastanesi'nde doğdum. Üç kardeşiz, bir ablam ve bir erkek kardeşim var. İkinci çocuk oluyorum bu durumda. Annemin adı Methiye Bilge, babamın Abdullah, ablamın Zeynep, kardeşimin adı Mustafa.

Çocukken büyüdüğümde tüccar olmak isterdim. İlkokula 1985 senesinde Turhan ve Mediha Tansel İlkokulu'nda başladım. Karnelerimin hepsi, defterlerimin bir kısmı hala duruyor. KAİHL'ye başlama yılım 1990, mezun olma yılım 1997. Okul numaram 505. İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders matematikti. En sevmediğim ders ise resim dersiydi. Okul hayatım boyunca en fazla 15 gün kesintisiz devamsızlık yaptım, bir rahatsızlık geçirdiğim içindi.

En düşük notum ortaokul boyunca 10 üzerinden 6, lisede de 5 üzerinden 3 idi. Okuldan kaçtığımız zamanlar mutlaka olmuştur fakat en sorunlusu bir arkadaşımızın babasının cenaze namazına katılmak için topluca kaçışımız olmuştu.

Okuldayken en çok yaptığımız spor futboldu.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatimi dağıtan şey yorgunluktu. En çok motive eden şey ise bizlere olan destekti. Sınavdan bir gün önce evde dinlenmiştim.

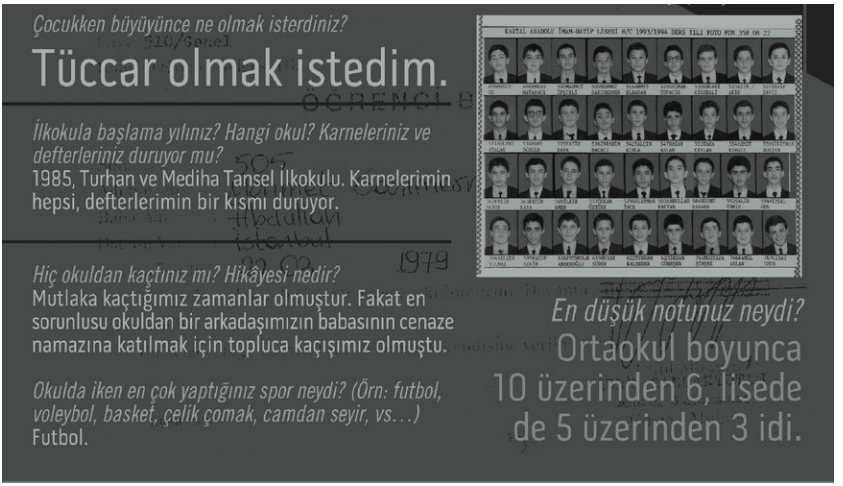

Hangi üniversiteyi kazandınız?
Hangi bölümü kazandınız?
Boğaziçi Üniversitesi
İşletme bölümü

Boğaziçi Üniversite'si İşletme Bölümü'nü kazandım. Halı, inşaat sektöründe çalışıyorum. Askerliğimi İzmir Uzunada'da, ikmal katip er olarak yaptım.

2007 yılında evlendim. Eşimle aileleri-mizle tanışıyordu. Zeynep Serra isminde bir kızım var. 8 Mart 2010 tarihinde doğdu. Daha çok annesine benziyor.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer, İstanbul ve evim.

En sevdiğim yemek mantı, en sev-mediğim yemek karnıbahar. Beşik-taşlıyım. İnternet üzerinden neredeyse tüm gazeteleri takip ediyorum. Dergi olarak düzenli takip ettiğim, Harvard Business Review var. En son Yemen, Ah Yemen kitabını okudum.

Şuan yaptığım işi yapmasaydım, akade-misyen olmak isterdim. Örnek aldığım, bana ilham veren bir karakter olarak babamı örnek almaya çalışırım.

Dünya üzerinde en sevdiğiniz yer neresi?
İstanbul, evim.

En sevdiğiniz yemek nedir?
En sevmediğiniz yemek nedir?
En sevdiğim yemek mantı,
sevmediğim karnıbahar.

Takım tutuyor musunuz? Hangi takım?
Evet, Beşiktaş.

TV izler misiniz? En sevdiğiniz program nedir?
İzlerim, fakat en sevdiğim program olarak sayabileceğim bir program yok.

Düzenli okuduğunuz gazete, dergi var mı? Nedir?
İnternet üzerinden neredeyse tüm gazeteler. Dergi olarak düzenli takip ettiğim Harvard Business Review.

En son okuduğunuz kitap nedir?
Yemen, ah Yemen.

Şu an yaptığınız işi yapmasaydınız ne yapmak isterdiniz?
Akademisyen.

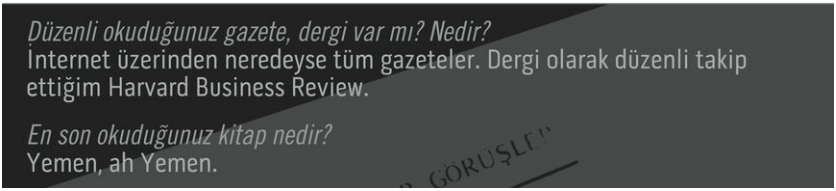

Düzenli okuduğunuz gazete, dergi var mı? Nedir?
İnternet üzerinden neredeyse tüm gazeteler. Dergi olarak düzenli takip ettiğim Harvard Business Review.

En son okuduğunuz kitap nedir?
Yemen, ah Yemen.

Şayet önümde bir zaman makinesi olsaydı, Asr-ı Saadet dönemine gitmek isterdim.

Sinemayı severim. Pek müzik dinlemem.

Düzenli olarak Kartal'dan çok sayıda kişiyle görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye kızımdı.

EYYÜB ENSARİ CİCERALİ

520

İSTANBUL, ŞİŞLİ 1979

Üç kardeşiz, üçüncü çocuğum.
Annem Hayriye Seher Cicerali,
babam Ali Cicerali.
Kardeşlerimin ismi Fatih ve Sinan.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Bilgisayar mühendisi.

1991-1997*

Kâhit ye başlama ve mezuniyet

İngilizce / Orta 2'ye kadar gündüzlü sonrasında yatılı idim.

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
En sevdiğim oyun kukalı saklambaç idi, legoları çok severdim, maalesef hiçbiri durmuyor.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1985 Erenköy Zihnipaşa İlkokulu, karne ve defterlerim durmuyor.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
İngilizce.
Cengiz Saldıraner.

Okulda iken en çok yaptığınız spor neydi? (Örn: futbol, voleybol, basketbol, çelik çomak, camdan seyir, vs…)
Basketbol.

Okuldayken bu yaşlarınızla ilgili ne düşünüyordunuz? Şimdi ne oldu?
Milletvekili olmak ve siyasete girmek isterdim. Profesyonel çalışan olduk.

Sınavdan bir gün önce ne yaptınız?
İstanbul'u gezmiştim.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatinizi dağıtan şey ve en çok motive eden şey nelerdi?

EYYÜB ENSARİ CİCERALİ

1991-1997

1979 yılında İstanbul Şişli Etfal Hastanesi'nde doğdum. Üç kardeşiz, ben üçüncü çocuğum. Annem Hayriye Seher Cicerali, babam Ali Cicerali, kardeşlerim de Fatih ve Sinan.

Çocukken en sevdiğim oyun kuklalı saklambaç idi, legoları çok severdim. Büyüyünce bilgisayar mühendisi olmak isterdim.

İlkokula 1985 yılında Erenköy Zihnipaşa İlkokulu'nda başladım. KAİHL'ye 1991 yılında başladım 1997 yılında mezun oldum. Okul numaram 520 idi. KAİHL'de İngilizce bölümündeydim.

En sevdiğim ders İngilizce, en sevdiğim öğretmen Cengiz Saldıraner idi. Orta 2'ye kadar gündüzlü sonrasında yatılı idim. Okul hayatım boyunca yaptığım devamsızlığı tam olarak hatırlamıyorum, 15'i bulmuştur. O da babamın vefatı yüzünden. En düşük notum matematik dersindeydi ve 3'tü.

Okuldan çok kaçtım. Siyasi mitinglere ve toplantılara kaçardık.
(Tayyib Erdoğan-Erbakan vs..)

Dünya üzerinde en sevdiğiniz yer neresi?
İstanbul.

En sevdiğiniz yemek nedir? En sevmediğiniz yemek nedir?
Pek yemek ayırt etmem.

Takım tutuyor musunuz? Hangi takım?
Beşiktaş.

TV izler misiniz? En sevdiğiniz program nedir?
İzlerim.
National Geographic
Uçak raporu.

Zaman makinesi olsa hangi yıllara giderdiniz? (kendi hayatınızda ya da tüm zamanlarda)
3000'li yıllara giderdim.

Düzenli olarak Kartal'dan kaç kişiyle görüşüyorsunuz? (1) (3) (5) (5'ten fazla)
Üç kişi.

Şimdiye kadar aldığınız en güzel hediye neydi?
T-shirt.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansınız olsa bu hangi gün olurdu?
Üniversiteyi kazandığım gün.

Hangi üniversiteyi kazandınız? Hangi bölümü kazandınız?
Boğaziçi Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı.

Lisansüstü eğitiminiz var mı?
Var. Münih Ünversitesi İş ve Organizasyonel Psikoloji.

Hangi sektörde çalışmaktasınız?
Enerji sektöründe.

Okulda iken en çok yaptığım spor basketboldu. O yıllarda milletvekili olmak, siyasete girmek isterdim. Şimdi profesyonel çalışan olduk.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatimi dağıtan şey yatılı iken diğer arkadaşların gürültüleriydi. Sabah etütleri çok motive ederdi. Sınavdan bir gün önce İstanbul'u gezmiştim.

Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandım. Yüksek lisansım Münih Ünversitesi İş ve Organizasyonel Psikoloji bölümünde tamamladım.

Enerji sektöründe çalışmaktayım. Bedelli askerlikten yararlandım.

2002 yılında evlendim. Eşimle üniversitede tanıştım. Çocuğum yok.

En çok etkilendiğiniz film nedir? Neden?
The Truman Show, farklı bir şekilde yaşadığımız hayatı resmettiğinden sevmiştim.

Sinema-tiyatro-bale-opera hangisi?
Sinema.

En sevdiğiniz ve sık dinlediğiniz müzik nedir?
Jazz.

En son okuduğunuz kitap nedir?
Authenticity adlı kitabı okudum.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer İstanbul.

Pek yemek ayırt etmem.

Beşiktaş'ı tutuyorum.

En sevdiğim program National Geographic- Uçak raporu.

Düzenli okuduğum gazete ve dergi; Habertürk ve Fortune dergisi. En son Authenticity adlı kitabı okudum.

En çok etkilendiğim film The Truman Show. Farklı bir şekilde yaşadığımız hayatı resmettiğinden sevmiştim. Şu an yaptığım işi yapmasaydım müzisyen olmak isterdim.

Zaman makinesi olsa 3000'li yıllara giderdim. Sinemayı severim. En sevdiğim ve sık dinlediğim müzik Jazz.

Düzenli olarak Kartal'dan üç kişiyle görüşüyorum. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye t-shirt idi.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu üniversiteyi kazandığım gün olurdu.

Okuyuculara tek bir cümle etmem gerekse şöyle derdim:, verdiğiniz değer için teşekkürler...

M. SUAT KAY

15

İSTANBUL, TAKSİM 1982

İki kardeşiz, büyük olan benim. Annem Hafize, babam Ömer, kardeşim Ayşe Nur.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Önceleri pilot, sonraları bilgisayar mühendisi.

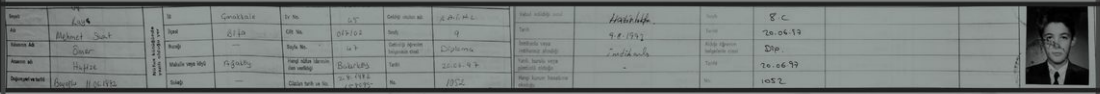

İngilizce / Yatılı

1993-2000*

*KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

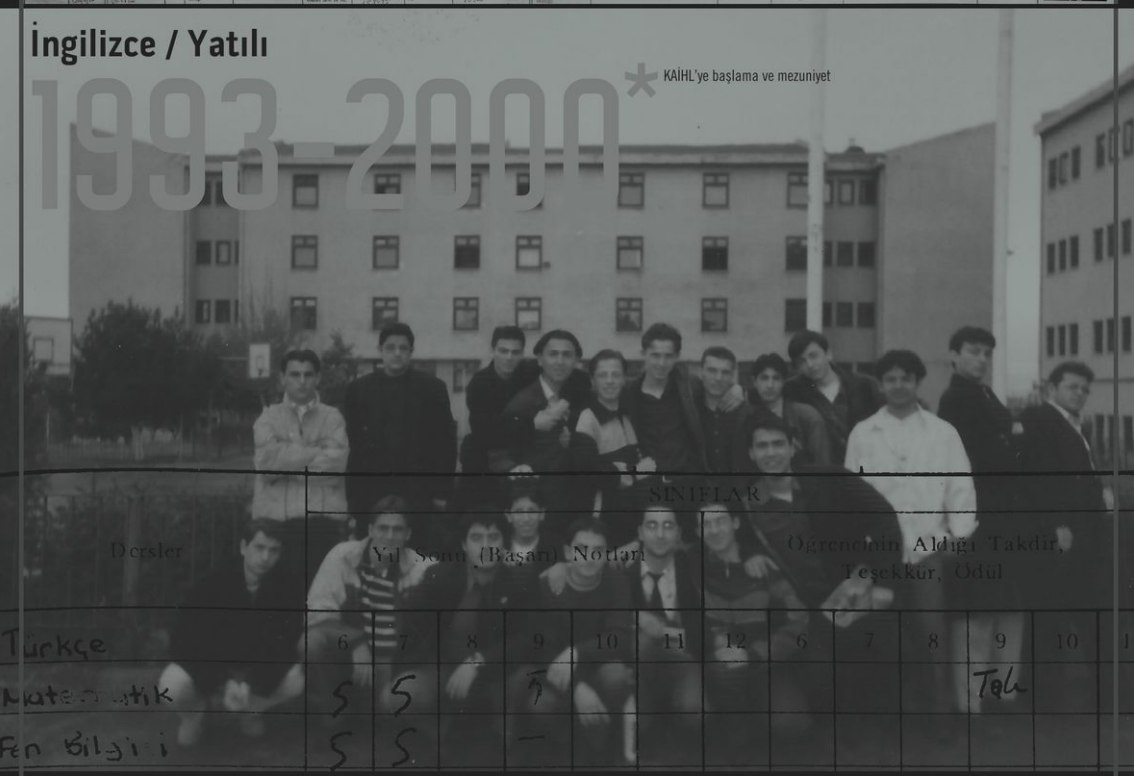

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1988, Yüzüncü Yıl Atatürk İlkokulu,

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Bu soruya net bir cevabım yok, hocalarımın genelini severdim, ama

1993-2000

11 Haziran 1982'de İstanbul - Taksim İlkyardım Hastanesi'nde dünyaya geldim. İki kardeşiz, büyük olan benim. Annem Hafize, babam Ömer, kardeşim Ayşe Nur.

Çocukken, önceleri pilot, sonraları bilgisayar mühendisi olmak isterdim.

1988 yılında Yüzüncü Yıl Atatürk İlkokulu,'na başladım. 1993'te KAİHL'ye başladım ve 2000 yılında mezun oldum. Okul numaram 15 idi. KAİHL'de İngilizce öğrenim gördüm.

Hocalarımın genelini severdim, ama bazıları daha iyi ders işlerdi o ayrı. Müzik dersi ile aram iyi değildi. Okulda yatılı öğrenim gördüm.

Okul hayatım boyunca en fazla on gün devamsızlığım olmuştur herhalde; bayram arefesi ya da sonrasında ailemin yanında vakit geçirmek için..

Hatırladığım kadarıyla okuldan hiç kaçmadım.

Okulda iken biraz basketbol, biraz da futbol oynardım.

O zamanlar bu yaşlarımla ilgili daha az çalışarak daha rahat yaşayacağımı hayal ederdim, mutlu bir ailem olmasını temenni ederdim. Eşimle mutlu bir hayatım var, ancak hayattaki mutluluğun ve başarının sıkı bir çalışmaya bağlı olduğunu düşünüyorum artık.

Sınava hazırlanırken dikkatimi dağıtan çok şey yoktu ancak puan kırılma hadisesi en çok motive eden unsurdu.

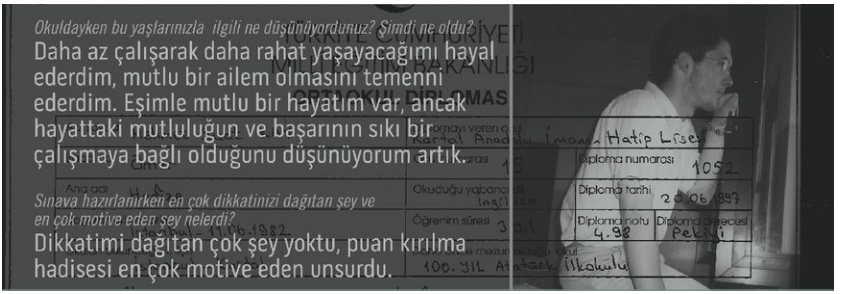

Hangi üniversiteyi kazandınız?
Hangi bölümü kazandınız?

İTÜ Uzay Mühendisliği

Lisansüstü eğitiminiz var mı?

İTÜ Uçak ve Uzay Mühendisliği Yüksek Lisans Programı (2008)

Politecnico di Milano, Rotary Wing Aircrafts Doktora Programı (2013)

Üniversite sınavlarında İTÜ Uzay Mühendisliği'ni kazandım. Ardından 2008 yılında Uçak ve Uzay Mühendisliği Yüksek Lisans Programı'nı tamamladım. Sonrasında ise 2013'te Politecnico di Milano, Rotary Wing Aircrafts Doktora Programı'nı bitirdim. Savunma ve Havacılık sektöründe çalışmaktayım.

2012 yılında bedelli askerlik yaptım. Evliyim. Eşimin ailesi tatil için geldikleri Bozcaada'da benim ailemle tanıştı. Müteakip zamanda biz tanıştık ve sonrasında da evlendik.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer İstanbul.

Yemklerden; iyi hazırlanmış bir imam bayıldıya asla hayır demem. Piyaz hoşuma gitmez.

Beşiktaşlıyım, ama kaçıncı sıradadır, takımda kimler vardır, bilmem. Evimde televizyon yok, babamla birlikteyken Sıradışı'nı izliyoruz.

Star ve Sabah gazetesi köşeyazarlarını takip ederim.

En çok etkilendiğiniz film nedir? Neden?
Esaretin Bedeli. İyi olan, sabreden ve çalışan kazanıyor, kötü olan cezasını buluyor.

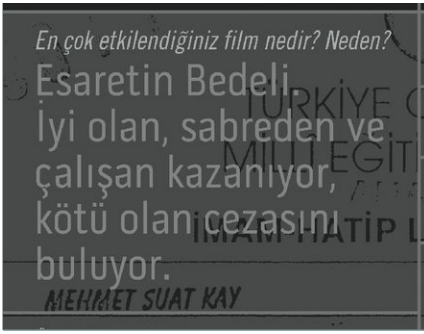

Sinema-tiyatro- bale-opera hangisi?
Sinema.

En sevdiğiniz ve sık dinlediğiniz müzik nedir?
Ruh halime göre değişir.

Düzenli olarak Kartal'dan kaç kişiyle görüşüyorsunuz? (1) (3) (5) (5'ten fazla)
5'ten fazla.

Şimdiye kadar aldığınız en güzel hediye neydi?
Ben Milano'da iken, o zaman nişanlım olan eşimin gönderdiği hediye paketi.

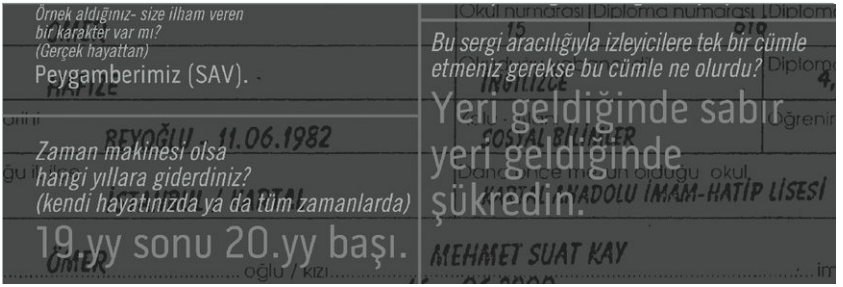

En son okuduğum kitap, Metin Savaş'ın Erlik adlı kitabı.

Sevdiğim ve sık dinlediğim müzik ruh halime göre değişir.

Esaretin Bedeli en sevdiğim filmlerdendir. İyi olan, sabreden ve çalışan kazanıyor, kötü olan cezasını buluyor.

Peygamberimiz (SAV), örnek aldığım, bana ilham veren bir karakterdir.

Önümde bir zaman makinesi olsa 19.yy sonu 20.yy başına giderdim.

Kartal'dan çok sayıda arkadaşımla düzenli olarak görüşüyorum.

Ben Milano'da iken, o zaman nişanlım olan eşimin gönderdiği hediye paketi, şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeydi.

Şöyle demek isterdim okurlara: yeri geldiğinde sabır, yeri geldiğinde şükredin.

HİLAL SOFU

ÜSKÜDAR 1983

3 kardeşiz, ben ablalarıyım.
Annem, Zeynep hanım;
babam Nevzat bey.
Kardeşlerim, Bilal ve Ayşegül.
Bilal de bir Kartallı; 95 girişlilerden.

355

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Astronot olup uzayda gezmek istiyordum.

Okul numaramı ben seçmiştim; bundan 2 önceki numara, 303 de boştu. Kayıt günü, hangisini istersin diye sorduklarında, sözlülerde, sıra geç gelsin diye sonrakini, 355i seçtim. Nitekim de öyle oldu.

İngilizce / Gündüzlü

1993-2000 * KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
En sevdiğim oyun, saklambaçtı.

En sevdiğiniz ders neydi?
En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Matematikti; hatta Şefika Hanım'dan ders gördüğümüz lise 1 matematik

1993-2000

25 Ocak 1983 tarihinde İstanbul Zeynep Kamil Hastanesi'nde doğdum; seksenlerin çoğu İstanbul çocuğu gibi... Üç kardeşiz, ben ablalarıyım. Annem Zeynep Hanım, babam Nevzat Bey, kardeşlerim Bilal ve Ayşegül. Bilal de bir kartallı; 95 girişlilerden.

Çocukken en sevdiğim oyun saklambaçtı. Mahallece oynardık; hatta arka sokağın çocukları da gelir çok kalabalık olurduk. Haliyle, oyun alanımız tüm mahalle olurdu. Artık ebe arasın dursun... İlkel lego evlerini çok severdim. Aslında tam lego değil de, plastik minik 4 duvarı çevrili evler, rengarenk... Bizde onlardan çok fazla vardı. Sonra bir sabah uyandık, yoklar. O sabahı, onları her yerde aramakla geçirişimi ama bulamayışımı hala hatırlarım. Annem kayboldu demişti ama galiba vermiş.

Çocukken astronot olup uzayda gezmek istiyordum. İlkokula 1988 yılında, Maltepe merkezdeki en eski okul, şimdiki adı Turgay Ciner olarak değiştirilen, o zamanki adı Feyzullah İlköğretim Okulu'nda başladım.

KAİHL'ye 1993'te giriş yaptım. 2000 yılında mezun oldum. Dolu dolu 7 yıl geçirdim. Okul numaram 355'ti. Kayıt günü okula gittiğimde bundan iki önceki numara 303 te boştu. Hangisini istersin diye sordular, ben de sözlülerde sıra geç gelsin diye sonraki numarayı, 355'i seçtim. Nitekim öyle de oldu. Okulda İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders matematikti. Hatta Şefika Hanım'dan ders gördüğümüz Lise 1. Sınıftaki matematik defterim, öğrencilik hayatım boyunca tuttuğum en güzel defterdi. Milli Güvenlik dersi hariç, sevmediğim ders yoktu.

Okul hayatım boyunca devamsızlık yaptığımı hatırlamıyorum, pek yapmazdım. En düşük notum karnede 3 olmuştu ama yazılıda 40 aldığım olmuştu, sanırım orta

2.sınıfta fen bilgisi dersindeydi. 40 notuna çok içerleyip epeyce hırs yapmış; bir sonraki yazılıda 90 almıştım. Okuldan kaçtığımızda Betüller'e çay içmeye gider, onun annesiyle otururduk. Çok uslu çocuklardık. Okulda öğle aralarında voleybol oynardık.

Okuldayken matematik öğretmeni olmayı düşünüyordum. Puan kırılması beni bilgisayar mühendisliğine itti. Sınava hazırlanma sürecimde ses ve hareket dikkatimi dağıtırdı. Beni en çok motive eden şey ise, puanlarımızın kırılmasıydı. Kazanmak için çok çalışmalıydık.

Şu anda banka yazılımı sektöründe çalışıyorum. Eşim Murat'la taze evliyiz. Bir yıllık mesut bir evliliğimiz var. Arkadaşlarımız vesilesiyle tanıştık. Henüz çocuğumuz yok. Allah sağlıklı evlatlar nasip etsin. İnşallah ikimizin de güzel yönlerini alırlar.

Şimdiye dek gördüğüm en güzel yer İsviçre Alpleri.

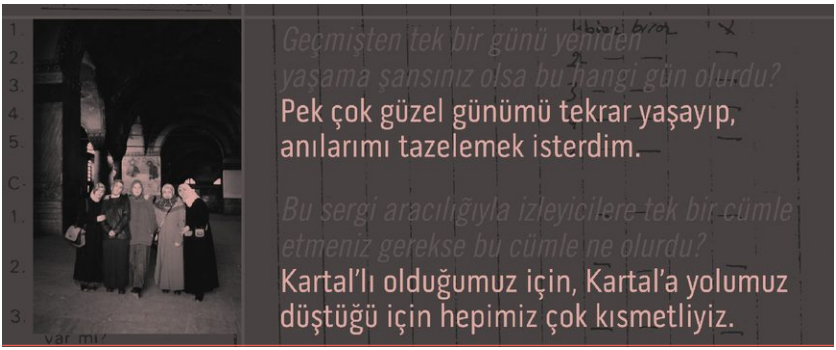

Fırında zeytinyağlı kabağı çok severim. Bakla- bamya sevmem.

Çok az televizyon izlerim. Sadece İntikam dizisini takip ediyorum. Zaman ve Taraf gazetelerini düzenli olarak takip ediyorum. En son Nil'in Melikesi Hz. Asiye kitabını okudum. En çok etkilendiğim film olarak Kefaret'i söyleyebilirim. İki kişinin sebepsiz ayrılığı ve ölümleri beni çok etkilemişti.

Şuan yaptığım işi yapmıyor olsaydım turist rehberi olmak isterdim.

Hayattan örnek aldığım, bana ilham veren kişi bir tanıdığımız, Büşra Hanım olmuştur.

Sinemayı severim. İncesaz gibi özgün müzikleri ve Beyrut grubunu dinlemeyi severim. Düzenli olarak Kartal'dan 5'ten fazla kişiyle görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye eşimin getirdiği kır çiçekleri. Geçmişten bir günü yeniden yaşama şansım olsaydı pek çok güzel günümü tekrar yaşayıp, anılarımı tazelemek isterdim.

Eğer okuyuculara tek bir cümle söyleyecek olsaydım şunu söylerdim: Kartallı olduğumuz için, Kartal'a yolumuz düştüğü için hepimiz çok kısmetliyiz.

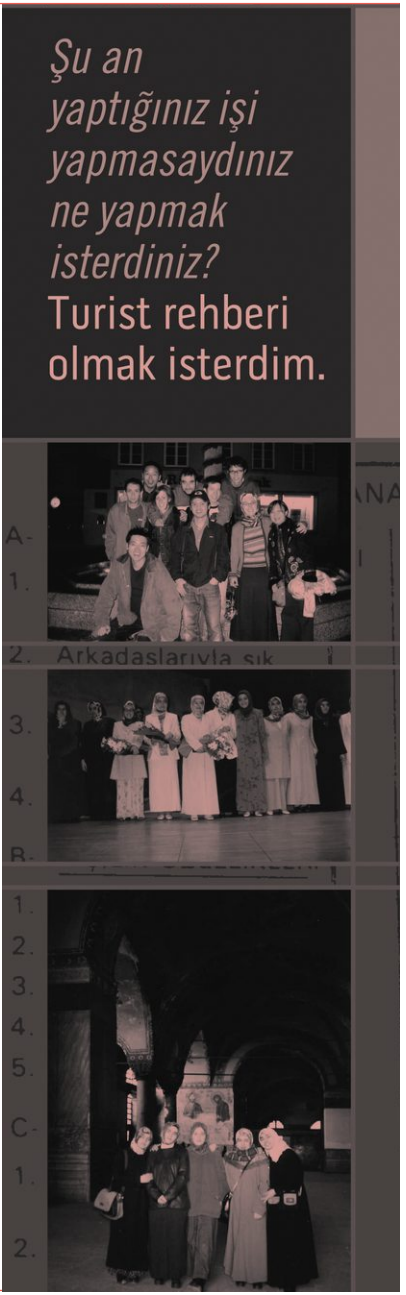

UĞUR TILIKOĞLU

KASTAMONU, 1981

Kastamonu ili Devrekani ilçesi Şeyhbali Köyü. Babamın karlar içerisinde kilometrelerce uzaktan getirdiği ebe hanımın yardımlarıyla, minik bir köy evinde sabaha karşı dünyaya gelmişim.

Dört erkek kardeşiz. Babam (merhum) İsmail, annem Ziynet, ağabeylerim Yavuz, Yüksel ve Yılmaz Tılıkoğlu.

338

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Bilgisayar mühendisi olmak istiyordum, çok şükür hayalimi gerçekleştirdim.

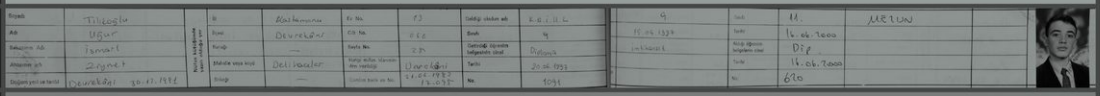

Soyadı	Tılıkoğlu		İli	Kastamonu	Kütük No.	13	Geldiği okulun adı	K.A.İ.H.L.		Sınıfı	11.	MEZUN	
Adı	Uğur		İlçesi	Devrekani	Cilt No.	002	Sınıfı	4		Numarası	16.06.2000		
Babasının Adı	İsmail		Köyü	—	Kütük No.	23	Getirdiği öğrenim belgesinin cinsi	Diploma		Sınıfı	Diğ.		
Annesinin Adı	Ziynet		Mahalle veya köyü	Deli Hacılar	Kütüğe nüfus tâbiinin dahil olduğu	Devrekani 21.02.1983 19:03?	Tarihi	20.06.1993		Tarihi	16.06.2000		
Doğum yeri ve tarihi	Devrekani 30.12.1981		Cinsi	—	Cüzdan kaydı ve No.		No.	1091		No.	670		

1993-2000*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

İngilizce / 1993'te 1 hafta yatılılık macerasının ardından 1996'ya kadar gündüzlü okudum. 1996 – 2000 yılları arasında ise tekrar yatılı olarak okuyarak mezun oldum.

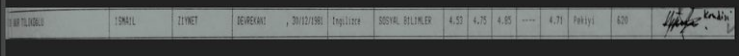

TILIKOĞLU	İSMAİL	ZİYNET	DEVREKANİ	, 30/12/1981	İngilizce	SOSYAL BİLİMLER	4.53	4.75	4.85	---	4.71	Pekiyi	620

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
Kibrit kutularını keserek araba, kibrit çöplerinden ise evler, kuleler yapmak en sevdiğim oyundu. Resim çizmeyi de çok severdim, hatta 4 yaşında iken zamanın meşhur çizgi filmlerinden "Voltran" karakterini çizerdim, arkadaşlarım bayılırdı.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Resim dersi – Metin Özdemir.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1988 yılında Moda İlkokulu'nda başladım. 1990 yılında Moda İlkokulu'ndan ayrıldım ve Özdemiroğlu İlköğretim Okulu'na kayıt yaptırdım. Bu okuldan da mezun oldum. Karnelerim ve defterlerim, annemin evinde duruyor.

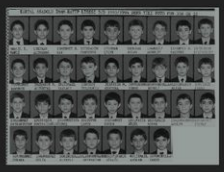

Hiç okuldan kaçtınız mı? Hikâyesi nedir?
Okuldan ve yurttan o kadar çok kaçtık ki, özellikle anlatacağım bir hikâyem yok, günlük olağan şeyler gibiydi.

Okulda iken en çok yaptığınız spor neydi? (Örn: futbol, voleybol, basketbol, çelik çomak, camdan seyir, vs…)
Futbol ve basketbol. Derneğimizin düzenlediği futbol turnuvalarında Dobello

UĞUR TILIKOĞLU

1993-2000

30 Aralık 1981 tarihinde Kastamonu ili Devrekani ilçesi Şeyhbali Köyü'nde doğdum. Babamın karlar içerisinde kilometrelerce uzaktan getirdiği ebe hanımın yardımlarıyla, minik bir köy evinde sabaha karşı dünyaya gelmişim. Dört erkek kardeşiz. Babamın ismi (merhum) İsmail, annemin Ziynet, ağabeylerimin Yavuz, Yüksel ve Yılmaz Tılıkoğlu.

Kibrit kutularını keserek araba, kibrit çöplerinden ise evler, kuleler yapmak en sevdiğim oyundu. Resim çizmeyi de çok severdim, hatta 4 yaşında iken zamanın meşhur çizgi filmlerinden "Voltran" karakterini çizerdim, arkadaşlarım bayılırdı. Çocukken büyüyünce bilgisayar mühendisi olmak istiyordum, çok şükür hayalimi gerçekleştirdim.

Okul hayatıma 1988 yılında Moda İlkokulu'nda başladım. 1990 yılında oradan ayrıldım ve Özdemiroğlu İlköğretim Okulu'na kayıt yaptırdım. Bu okuldan da mezun oldum. Karnelerim ve defterlerim, annemin evinde duruyor.

KAİHL'ye 1993 yılında başladım ve 2000 yılında mezun oldum. Okul numaram 338. İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders resim dersi ve en sevdiğim öğretmen de Metin Özdemir idi.

1993'te 1 hafta yatılılık macerasının ardından 1996'ya kadar gündüzlü okudum. 1996 – 2000 yılları arasında ise tekrar yatılı olarak okuyarak mezun oldum.

Okul hayatım boyunca genellikle devamsızlık hakkımı sonuna kadar kullandım. Herhangi bir sebebi yoktu. En düşük notum; Kur'an-ı Kerim okumayı bilmeden geldiğimden dolayı hazırlık sınıfı ilk dönemde aldığım 2'ydi, sonra sevgili arkadaşım Nurullah Altaylı'nın yardımları ile ikinci dönem 5 almıştım. Bu vesile ile kendisine muhabbetlerimi sunarım.

Okuldan ve yurttan o kadar çok kaçtık ki, özellikle anlatacağım bir hikâyem yok, günlük olağan şeyler gibiydi. Okuldayken en çok yaptığım spor futbol ve basketboldu. Derneğimizin düzenlediği futbol turnuvalarında Dobello SK kalecisi olarak forma giymeye devam ediyorum.

Okuldayken bu yaşlarınızla ilgili ne düşünüyordunuz? Şimdi ne oldu?
Mesleki olarak bazı hayallerim vardı, özellikle Türkiye'ye askeri teknolojiler açısından büyük hizmetler verebileceğimi düşünüyordum. Ancak mesleki hayatım bambaşka bir yönde ilerledi.

Sınavdan bir gün önce ne yaptınız?
Bol bol dinlendim, yapmak istediğim şeyleri yaptım. Akşam normalden biraz daha erken uyudum.

Hangi üniversiteyi kazandınız? Hangi bölümü kazandınız?
Işık Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği.

Okuldayken bu yaşlarım hakkında, mesleki olarak bazı hayallerim vardı, özellikle Türkiye'ye askeri teknolojiler açısından büyük hizmetler verebileceğimi düşünüyordum. Ancak mesleki hayatım bambaşka bir yönde ilerledi.

Sınava hazırlanma döneminde bilindiği gibi katsayı problemi, tüm arkadaşlarım gibi benim de motivasyonumu sıfıra indirmişti. Özellikle ailem sınava hazırlık sürecinde bana çok destek oldular, onlara teşekkür borçluyum.

Sınavdan önceki gün bol bol dinlendim, yapmak istediğim şeyleri yaptım. Akşam normalden biraz daha erken uyudum.

Işık Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'ni kazandım.

Üniversiteden sonra direk iş hayatına atıldığım için lisansüstü eğitim yapmadım. Şu anda ALES'e hazırlanıyorum ve bu dönem bilgisayar mühendisliği alanında yüksek lisans yapmak için başvurular yapacağım. Eğer nasipse, sonrasında da doktora eğitimine devam etmek istiyorum.

2006 yılında Kara Kuvvetleri Komutanlığı Basın ve Halkla İlişkiler Şubesi'nde kısa dönem erat olarak görev yaptım. 6 ay boyunca her gün, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanları Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğ'a, gazete, dergi ve internet portallarından derlediğimiz önemli ve kritik haberleri günlük olarak raporlamakla görevliydim, kişisel gelişimim ve dünya görüşüm olarak oldukça faydası oldu diyebilirim.

Evliyim. 2008 yılında evlendim. Eşimle bir arkadaşım aracılığı ile tanıştım. Düğün davetiyemiz magnet şeklinde olduğundan, her misafir olduğumuz evde buzdolabı üzerinde duruyor, bu durum haliyle bizi çok sevindiriyor.

Dünya üzerinde en sevdiğim yerler olarak, gittiğim yerler arasında en çok doğal güzelliklerini beğendiğim Amasra ve Fethiye'yi söyleyebilirim. Bunun dışında çocukluk hatıralarımı canlandırmasından dolayı köyümüzü çok seviyorum.

En sevdiğim yemek olarak, patlıcan musakkaya bayılırım. Ciğeri ise, eğer açlıktan ölecek duruma gelmediysem yememeyi tercih ediyorum.

Fenerbahçeli'yim. Televizyonu mümkün olduğunca izlememeye çalışıyorum. Denk geldiğim zaman ise belgeselleri ve bilgi yarışmalarını beğenerek izliyorum. Gazeteleri internet üzerinden takip ettiğim için hemen hemen tüm gazeteleri, karşılaştırmalı bir şekilde okuyorum. Bu bana, özellikle taraflı haberleri rahatça ayırt etmemi sağlıyor ve kendimi daha iyi hissediyorum Zaman zaman da Altınoluk ve Genç dergilerini takip ediyorum.

En son okuduğum kitap Martin Fowler'ın Domain Specific Languages kitabı. En çok etkilendiğim kitap cümlesi ise: "Yeryüzünde böbürlenerek dolaşma!.. Çünkü sen (ağırlık ve azametinle) ne yeri yarabilir, ne de dağlarla ululuk yarışına girebilirsin!" (el-İsrâ, 37)

En çok etkilendiğim film, Esaretin Bedeli. Filmin kahramanının 20 yıl boyunca planlarını aksatmadan, bir an bile umudunu kaybetmeden azimle ve disiplinle çalışması, bazı zorluklar karşısında umutsuzluğa kapılmamdan dolayı özeleştiri yapabilmem açısından beni çok etkilemişti.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım, ressam, müzisyen ya da şair olmak isterdim.

Örnek aldığım, bana ilham veren bir insan olarak, elbette ki Peygamber Efendimiz (SAV)'i her yönüyle ile örnek almaya çalışıyorum. Hz. Ömer'i (RA) adaletiyle, Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri'ni, Bursa sokaklarında ciğer sattığı andaki vakarıyla örnek almaya çalışıyorum. Mesleki yönden, bir çok Kartallı ağabeyimizle de arkadaşlığı bulunan Özcan Acar'ı, hayata bakış açısı yönünden büyük sıkıntılar çekmesine rağmen güler yüzünü kaybetmeyen rahmetli babamı örnek alıyorum.

Önümde bir zaman makinesi olsaydı; kesinlikle Peygamber Efendimiz (SAV)'in gül cemâlini görmek için dönmek isterdim. Bunun dışında İstanbul'un fethine dönüp, cennetle müjdelenen ordu içerisinde şehadet şerbetini içmek, Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri'ne mürid olmak için o yıllara gitmek isterdim. Bir de kendime daha iyi çeki düzen verebilmek için, son nefesimi nasıl verdiğimi görmek amacıyla geleceğe gitmek isterdim.

Sinemayı severim. Her türden Türkçe müziği severek dinliyorum. Düzenli olarak Kartal'dan 5'ten fazla kişi ile görüşüyorum.

Şimdiye dek aldığım en güzel hediye, eşimin evlilik yıldönümümüzde, eskilerden kalan fotoğraflarımızı toplayarak oluşturduğu CD'dir.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsaydı, babamı kaybettiğim güne geri dönüp, yanağından öpmek ve doya doya sarılmak isterdim. Babamla ilişkimiz çok resmi idi. Hatta babam bana 'Uğur Bey' şeklinde hitap ederdi. Kendisini hiç yanağından öptüğümü, doya doya sarıldığımı hatırlamıyorum.

Okuyuculara ulaşacak tek bir cümle olarak şunu söyleyebilirim: Kartallı olmak ayrıcalığını ucundan da olsa yaşayabildiyseniz, geriye dönüp baktığınızda hissedeceğiniz iki şey var demektir; sonsuz bir gurur ve bitmek bilmeyen bir hüzün.

MUSTAFA CELEP

İSTANBUL, BAKIRKÖY 1984

KARTALİST TM Puanı Türkiye 4.sü

3 kardeşiz ve ben en büyükleriyim.
Annemin ismi Hasne, babamın ismi İrfan,
kardeşlerimin isimleri ise
küçükten büyüğe Kevser ve Ahmet.

18

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Ne olmayı istemezdim ki acaba, biraz maymun iştahlıydım galiba, acaba hala öyle miyim ki?

İngilizce / Yatılı

1998-2002*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hala duruyor mu?
Pek kıymetli ve de değerli gazoz kapaklarım ve annemin çamaşır mandalları.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1991 olsa gerek: Mithatpaşa İlkokulu. Annem bildiğim kadarıyla hala bir kısmını saklamakta.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Burada politik bir duruş sergileyip cevap vermeme hakkımı kullanmak istiyorum.

Okul hayatnız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?
Bilemiyorum, ancak sebepsiz yere uzun süreli devamsızlık yaptığımı hiç hatırlamıyorum.

En düşük notunuz neydi?

1998-2002

Eylül 1984'te İstanbul, Bakırköy'de doğdum, ki çocukluğumda hep münasebetsiz şakaların konusu olmuştur.

Üç kardeşiz ve ben en büyükleriyim. Annemin ismi Hasne, babamın ismi İrfan, kardeşlerimin isimleri ise küçükten büyüğe Kevser ve Ahmet.

Çocukken en sevdiğim oyuncaklarım, pek kıymetli ve de değerli gazoz kapaklarım ve annemin çamaşır mandalları idi. Hadi gazoz kapaklarını anladık, ama mandallar da nereden çıktı diyeceksiniz: mandallar benim oyuncak askerlerimdi, onlarla ne savaşlar verdik, ne stratejilerle ne badireler atlattık bir bilseniz...

Çocukken büyüyünce ne olmayı istemezdim ki acaba, biraz maymun iştahlıydım galiba... Acaba hala öyle miyim ki? Astronot, Amerikan Başkanı, Beyin Cerrahı, Uzay Gemisi Kaptanı...

İlkokula başladığım tarih 1991 olsa gerek: Mithatpaşa İlkokulu. Annem bildiğim kadarıyla karnelerimin hala bir kısmını saklamakta.

Kaihl'de 1998-2002 yılları arasında okudum.
Okul numaram zannediyorum '18' olsa gerek.

Okuldayken tabi ki İngilizce idim. Yatılı öğrenciydim. Okul hayatım boyunca sebepsiz yere uzun süreli devamsızlık yaptığımı hiç hatırlamıyorum.

Ortaokulda iken en düşük notum- 6. sınıftı sanıyorum- müzik dersinden 3 (orta not) almıştım, daha doğrusu yeni mezun hocamız hasbelkader öyle bir not vermişti. Bende film koptuğu için pek hatırlayamıyorum ama bizimkilerin söylediğine göre okulu o gün ayağa kaldırmışım ve sert kayaya çarptığını gören hocam defalarca özür dilemiş bizimkilerden.

O yıllarda bazen Asım (Gültekin) abinin okulun yakınlarındaki evinde düzenlediği sohbetlere kaçardık birkaç arkadaş. Bir gece dönüş operasyonunda yurtta görevli oldukça sert mizaçlı müdür yardımcısı bir hocamıza (ismini vermeyeyim) yakalandık: Bize bayağı bir sayıp döktükten sonra grupta benim de olduğumu farketmiş ve Celep faydasız yere gitmez diyerekten hepimizi salıvermişti. Bir yandan gururlanmış, öte yandan da utanmıştım. Çünkü yanlış hatırlamıyorsam sohbetten sonra biraz da gezmiş tozmuş idik sahilde.

Doğrusunu söylemek gerekirse, okul hayatıma dair en çok pişmanlık duyduğum konulardan biri de düzenli spor yapmamış olmamdır. Elbette yeri geldiğinde futbol, basketbol

oynardık kendimizce birkaç arkadaş, ama belli bir düzeni ve devamlılığı yoktu, tabi eğer satrancı spordan saymazsak. Bir de herkes ders çalışırken Yasin'le (Çakıllı) beraber nisbet yaparcasına okulun bahçesinde bir başımıza basketbol oynayışımız vardı ki bir ara bayağı bir dile düşmüş, alay konusu olmuştuk.

Okuldayken bu yaşlarımla ilgili dünyayı değiştirmeyi düşünüyordum: şimdi düşünüyorum da daha gidecek çok yolum var.

Üniversite sınavına hazırlanırken başlangıçta beni en çok motive eden şey maruz kaldığımız katsayı adaletsizliğine rağmen kendime koyduğum derece yapmak ve okula girişte yer alan abilerimizin fotoğraflarının yanında yer alabilmek arzu ve hedefiydi. Ve maalesef ki o süreçte beni en çok yıpratan, dikkatimi dağıtan ve umutsuzluğa sevkeden ise, özellikle de sınav tarihi yaklaştıkça, yine bu katsayı adaletsizliği ve derece dahi yapsam, ailemin durumunu da gözönünde bulundurduğumda, eğitimim için imkan bulamayacağım düşüncesiydi.

Sınavdan bir gün evvel, şimdi hatırlayamadığım kadar önemsiz şeyler yaptım.

Doğu Akdeniz Üniversitesi, Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü kazandım. Rektörlük özel teşvik bursuna hak kazanarak.

2006 yılında lisans mezuniyetimi müteakip ODTÜ Endüstri Mühendisliği'nde başladığım yüksek lisans eğitimimi yarıda bırakıp devlet bursuyla İngiltere'ye giderek, Nottingham Üniversitesi 'Üretim Mühendisliği ve Yönetimi' yüksek lisans programını 2008 yılında iftihar derecesiyle tamamladım. 2010'dan bu yana da Fatih Üniversitesi İşletme Bölümü 'Yönetim Organizasyon' Anabilim dalında doktora eğitimime burslu statüde devam etmekteyim. Ayrıca nasip olursa bu sene Eylül ayında Avrupa Birliği bursuyla tekrar İngiltere'ye giderek dünyaca ünlü Cambridge Üniversitesi'nde 'Teknoloji Politikaları' konusunda yaklaşık bir yıllık bir ara-doktora programına katılacağım inşallah.

Kamu sektöründe, T.C. Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı - KOSGEB'de KOBİ Uzmanı statüsünde çalışmaktayım. (KOSGEB: Küçük ve Orta Ölçekli İşletmeleri Geliştirme ve Destekleme İdaresi Başkanlığı)

Askerliğimi Aydın ilimizde, acemilikten İnzibat çavuşluğuna çeşitli görevler alarak ifa ettim. İnzibat çavuşuyken bir gün izin almış, nedense belli sınırlar dışına izin verilmemesine rağmen şehir dışına çıkarak İzmir'e, Selçuk Efes'e gezmeye gitmiş, görüntümden asker olduğumun kabak gibi anlaşılıp yakalanacağımdan korkarak yolda bana adres soran bir İtalyan çiftle beraber onların rehberiymişçesine tüm ilçeyi, hem de altımda özel şöförlü araçla, gezmiştim.

2009 yılında evlendim. Bizim maceralı ve kendine has çok özel bir hikayemiz vardır. Şu kadarını söyleyeyim ki eşimi kayınpederden öncelikle ben bizzat istedim: Öncesi ve sonrası uzun bir hikayedir.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer, kendi Hira Dağı'm, bazen evim, yuvam, eşimin yanı, bazen uzak bir diyar, bazen yıkık dökük bir türbe, bazen bir mescit, bazen mavi yeşil herhangi bir yer... Ama ille de evim, tatlı evim.

Yine biraz politik olayım; eşimin elinin değdiği, gönlünün girdiği tüm yemekleri severim. Ama özelde pırasa yemeğini çok severim. Oldum olası da şu mübarek bamyayla meşreplerimiz bir türlü barışmamış gitmiştir.

Klişeden kimse ölmesin ama ne yalan söyleyeyim bir tek milli takımı tutuyorum galiba, halbuki babam fanatik bir Galatasaraylı'dır.

Haberlerin haricinde fazla televizyon izlememeye çalışırım. Ama bir süredir TRT1'de yayınlanan 'Leyla ile Mecnun' dizisinin fanatiğiyiz eşimle beraber ve Pazartesi akşamları bir saatten sonra eve misafir kabul etmiyoruz, haberiniz olsun.

Düzenli olarak internet üzerinden karma gazete, dergi vb. okumaları yapmaya çalışıyorum. Ancak ilmi açıdan Rıhle dergisini, yabancı dergilerden The Economist'i, mizah dergilerinden bizim Cafcaf'ı elimden geldiğince düzenli takip etmeye gayret ediyorum. Ah bu Cafcaf bir de güldürebilse... (Asım Abi'ye binler selamlar)

En son, çalışmalarıma paralel olarak TÜBİTAK Yayınları'ndan, Frederick Betz'e ait 'Teknolojik Yenilik Yönetimi' adlı kitabı okudum. Aynı zamanda merhum Seyyid Kutub'un 12 ciltlik Fizilalil Kur'an'ını da okumayı sürdürüyorum bir müddettir, inşallah tamamlamak nasip olur.

'Çölü güzel kılan, bir yerlerde bir kuyuyu saklıyor olması'. (Küçük Prens, Saint-Exupery), en sevdiğim kitap cümlesidir.

En çok etkilendiğim film, yerlilerden Osman Sınav'ın Uzun Hikaye'si, sıcaklığı ve kendine has bir meydan okuma içeren hikayesiyle. Yabancılardan ise Japon yönetmen Akira Kurosawa'nın son filmlerinden 'Düşler', insanlığa kaybettiklerini böylesine güzel bir dille tekrardan hatırlatmasıyla.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım şunu yapmak isterdim: Seyahat ya Resûlallah!

Sezai Karakoç, örnek ve ilham aldığım bir karakter olarak ilk aklıma gelen isim ancak maalesef ki ne kadar örnek ve yahut ilham aldığımız tartışma konusu... Üstad'a milyon selam olsun!

Önümde bir zaman makinesi olsa elbette ki Asr-ı Saadet'e giderdim.

Tanburi Cemil Bey'in 'Çeçen Kızı' en sevdiğim ve sık dinlediğim parçadır.

Düzenli olarak Kartaldan yaklaşık beş kişi ile görüşüyorum.

İlkokulun ilk yıllarında, ilk hatimimi bitirdiğim için anneannemden aldığım mükafat parayla kendime aldırdığım fıyakalı kol saatim, şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeydi.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu doğduğum gün olurdu herhalde, bir yolunu bulup o günden devam ederdim tekrar.

Son olarak şunu söylemek isterim; insan âlemde hayâl ettiği müddetçe yaşar.
(Y. Kemal)

ESRA EĞİCİ

KARTAL-İST. Sözel Puanı Türkiye 21.si

SARIKAMIŞ, KARS 1985

271

İki kardeşiz.
Ben birinci çocuğum.
Anne adı: Çiğdem,
Baba adı: Özdemir,
Kardeş: Yusuf İslam

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Matematik öğretmeni.

İngilizce / Gündüzlü

1996-2003

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

ÖSS'de 100 sorudan 99'unu doğru yaptı; ama istediği yere giremeyecek

Sivas Hafik İmam Hatip Lisesi öğrencisi Şerafettin Yılmaz, bu yılki Öğrenci Seçme Sınavı'na (ÖSS) yabancı dil bölümünden girdi. Sınavdaki 100 sorudan 99'unu doğru cevapladı ve 293.843 ham puan aldı. Yılmaz, YÖK'ün katsayı uygulaması yüzünden istediği üniversiteye girmesinin imkansız olduğunu, bu yüzden hiçbir üniversiteyi tercih etmeyeceğini söylüyor. Yılmaz, "Türkiye sıralamasında 501. oldum. Bilkent'te burslu olarak Amerikan kültür ve edebiyatı okumak istiyorum. Fakat katsayı adaletsizliği yüzünden tercih yapmıyorum. Bu eşitsizlik ortadan kalkana kadar bekleyeceğim." dedi. Şerafettin Yılmaz gibi yüzlerce imam hatip lisesi öğrencisi, sınavda yüksek puanlar almalarına rağmen istedikleri üniversi-

FOTOĞRAF: CİHAN

1996-2003

29.07.1985 yılında, Kars, Sarıkamış'ta doğdum. Iki kardeşiz. Ben ilk çocuğum. Annem Çiğdem, babam Özdemir, kardeşim ise Yusuf İslam.
Çocukken en sevdiğim oyuncağım, mutfak takımımdı, hâlâ durur.

Çocukken büyüyünce matematik öğretmeni olmak isterdim.

1991 yılında Bursa Dörtçelik ilköğretim Okulu'nda eğitim hayatıma başladım. KAİHL'ye 1996 yılında başladım, 2003 yılında mezun oldum. Okul numaram 271 idi.

İngilizce öğrencisiydim. Nilay Köse'nin Fizik dersi en sevdiğim dersti. Hazırlık sınıfındayken İngilizce en kötü dersimdi.

Lise 2'nin ikinci dönemi başörtüsüyle okula alınmadığımız için tüm dönem ve de lise 3'te ÖSS'ye hazırlanabilmek amacıyla bir süre devamsızlık yapmıştım. Onun dışında biraç kez okula yakın konumdaki bir marketten alışveriş etmek amaçlı kaçmışlığımız vardır, buna kaçmak denirse...

Okulda iken en çok masa tenisi oynardık.

O yıllarda aslında önümüze çıkan engeller beni anlık planlar yapmaya itti hep. Uzun vadeli planlar yerine önüme çıkan yollardan en iyisini seçmeye çalıştım. Şimdi ne oldu? Olduğum yerden mutluyum.

Şu an yaptığınız işi yapmasaydınız ne yapmak isterdiniz?

Yine eğitimci pozisyonunda bir görevim olsun isterdim.

Sınava hazırlanırken televizyon dikkatimi dağıtan, başarılı olmam da beni motive eden şeydi.

Sınavdan bir gün öncesi sanırım tek ders çalışmadığım gündü. Çok net hatırlamamakla birlikte evde ve rahat olmaya çalışarak geçmişti.

Üniversite sınavında İstanbul Bilgi Üniversitesi Matematik Bölümü'nü kazandım.

Şu an yüksek lisans tezimi yazıyorum.

Eğitim sektöründe çalışmaktayım.

2010 yılında evlendim. Bir kızım var; 26. 04.2012 doğumlu, ismi Ahsen. Babasına benziyor. En sevdiğim özelliği, benim ve eşimin çocuğu olması..

Çok yemek seçen biri değilim, kurufasülyeyi sevmezdim ama artık onunla da aramız iyi.

Galatasaray'lıyım.

Şu sıralar televizyonda "Leyla ile Mecnun" adlı diziyi seyrediyorum. Düzenli dergi, gazete okumuyorum ama köşe yazılarını takip ettiğim bazı yazarlar var. Nedir? Gülay Göktürk, Nazan Bekiroğlu, Yıldıray Oğur, Murat Menteş...vs

En son Üstat Ali Ulvi Kurucu'nun Hatıraları'nı okudum.

Birçok film var aslında ama "La vita e bella (Life is beautiful)" mesela en sevdiğim filmlerden biridir.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansınız olsa bu hangi gün olurdu?

Kabe'yi görme şerefine eriştiğim gün.

Bu sergi aracılığıyla izleyicilere tek bir cümle etmeniz gerekse bu cümle ne olurdu?

Bir müslüman olarak, aldığımız ve almamız gereken her maddi ve manevi görevde, kimseden daha iyisini değil ama kendimizin yapabildiğinin en iyisini yapmak boynumuzun borcu diye düşünüyorum.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım, yine eğitici pozisyonunda bir görevim olsun isterdim.

Ahmet Yüksel Özemre, örnek aldığım ve bana ilham veren bir karakterdir.

Klasik müzik ya da enstrümental müzikler (Göksel Baktagir, Can Atilla, Fahir Atakoğlu...vb) dinlemeyi çok severim.

Düzenli olarak Kartal'dan beşten fazla arkadaşımla görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye; klişeye kaçmamaya çalışarak söyleyeyim, kızımdı..

Şayet geçmişten bir günü yeniden yaşama şansım olsa, Kabeyi görme şerefine eriştiğim güne dönmek isterdim.

Bitirirken, şunu söylemek isterim; bir müslüman olarak, aldığımız ve almamız gereken her maddi ve manevi görevde, kimseden daha iyisini değil ama kendimizin yapabildiğinin en iyisini yapmak boynumuzun borcu diye düşünüyorum.

MELEK KURT

KARTALİST
Sözel Puanı Türkiye 23.sü

25

İSTANBUL, GÖZTEPE 1986

Beş kardeşiz, ikinci sıradayım.
Annem Asiye, babam Şahin.
Dilek, Mehmet, Nurdan ve
Mervenur da kardeşlerim.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Büyümek isterdim bir an önce, hiç düşünmedim.
Soranlara da "önce adam olucam" derdim.

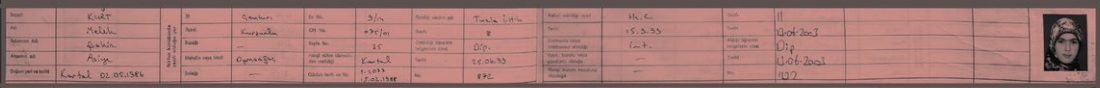

İngilizce / Gündüzlü

1999-2003

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Okuldayken bu yaşlarınızla ilgili ne düşünüyordunuz? Şimdi ne oldu?
Okuldayken millet üniversite hayali kurar, biz liseyi bitirebilecek miyiz diye düşünürdüm. Şimdi THY Hazine Müdürlüğü'ndeyim. Allah çok büyük.

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
Bahçedeki kedilerle oynarmışım. Dedem niye arkadaşlarınla oynamıyorsun, deyince "benim arkadaşım Mercan Kedi" dermişim.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1991, Cevizli İlköğretim Okulu. Karnelerim duruyor

1999-2003

2 Mayıs 1986 tarihinde İstanbul Göztepe SSK'da doğdum. Beş kardeşiz. İkinci sıradayım. Annemin adı Asiye, babamın adı Şahin, kardeşlerimin adı Dilek, Mehmet, Nurdan ve Mervenur. Çocukken en çok bahçedeki kedilerle oynarmışım. Dedem niye arkadaşlarınla oynamıyorsun deyince, "Benim arkadaşım Mercan kedi." dermişim. Babaannem bana bazen hala kedi kız diye takılır.

Çocukken bir an önce büyümek isterdim. Ne olacağımı hiç düşünmezdim. Soranlara da "Önce adam olucam" derdim. İlkokula 1991 yılında Cevizli İlköğretim Okulu'nda başladım. Karnelerim duruyor ama deftelerim yok maalesef.

KAİHL'ye 1999 yılında girdim, 2003 yılında mezun oldum. Okul numaram 25 idi. İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders Fıkıh-Kelam, en sevdiğim öğretmen İsmail Yalçın'dı. Sevmediğim ders yoktu. O yıllarda dersi sevmek ile hocasını sevmek ilişkilidir.

Malum başörtüsü sorununun olduğu dönem hafta içi 2 ay derslere hiç girmedim. En düşük notum lise 1.sınıfın fiziğiydi. Dersin hocası konuların bir kısmını bize, bir kısmını yan sınıfa anlatmış. Tek sınav yapıyordu. Sınavdan önceki teneffüs arasında fark etmiş, birkaç konuyu öğrenebilmiştim. Tüm lise 1.sınıfların döküldüğünü hatırlıyorum.

Okuldan çok kaçtık. En basiti, kızlar binasının tam karşısındaki markete gidebilmek için tüm okulu dolanmak yerine kilitli kapının üzerinden atlayıp iki dakikada markete varmaktı. Bir keresinde bir pazartesi günü Yüzüklerin Efendisi gösterime giriyor diye sınıfça sinemaya gitmiştik. Başörtüsü olayları sebebiyle otorite boşluğu çoktu, her can sıkıcı durumda kaçıyorduk.

Her teneffüs voleybol oynardık. Hatta soğuk olduğunda koridorda ve sınıfta da oynayıp tüm floresanları dökmüştük. Okuldayken millet üniversite hayali kurar, ben liseyi bitirebilecek miyiz diye düşünürdüm. Şimdi THY Hazine Müdürlüğü'ndeyim. Allah çok büyük.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatimi dağıtan şey, küçük kardeşimdi. Bir yaşındaydı, sürekli havale geçiriyordu. Bütün gece ağlardı. Annemler sabahın ilk ışıklarıyla doktora giderlerdi. Çalışma ortamımın olmaması da büyük sorunlardandı. Beni en çok

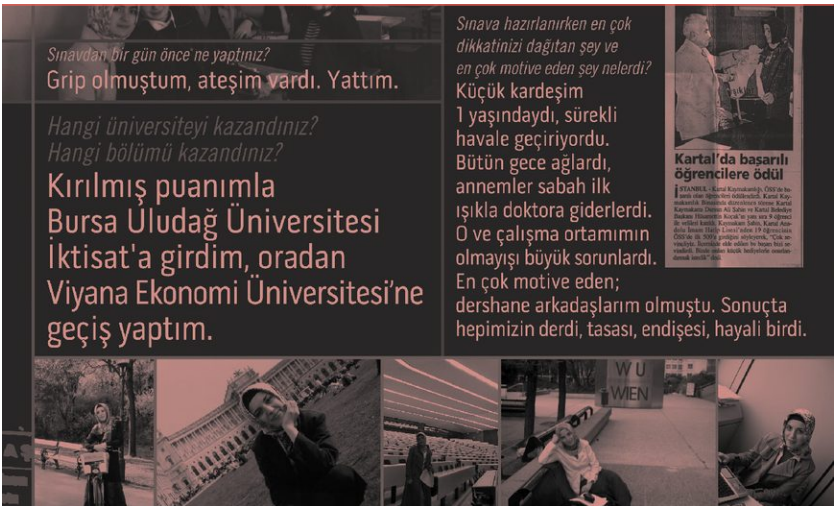

motive eden şey, dershane arkadaşlarım olmuştu. Sonuçta hepimizin derdi, tasası, endişesi, hayali birdi. Sınavdan bir gün önce grip olmuştum. Ateşim vardı, yattım.

Kırılmış puanımla Bursa Uludağ Üniversitesi İktisat Bölümü'nü kazandım, oradan Viyana Ekonomi Üniversitesi'ne geçiş yaptım. Finans Master'ı yaptım. Finans sektöründe çalışıyorum.

2012 senesinin Ekim ayında evlendim. 7 ay oldu.

Dünyada en sevdiğim yer, Kabe'nin altınoluk kısmına bakan merdivenler. En sevdiğim yemek lazanya, en sevmediğim yemek ise patates yemeği.

Fenerbahçe takımını tutuyorum. Televizyonda en sevdiğim program Leyla ile Mecnun dizisi. Sanırım lise 1'den beri de Gerçek Hayat dergisini takip ediyorum. Bir ara da Yenişafak ve Taraf gazetelerini takip ediyordum.

En son okuduğum kitap Murat Menteş'in Ruhi Mücerret kitabı. En çok etkilendiğim kitap cümlesi Ruhi Mücerret'ten, bu ara sık sık üzerine düşündüğüm bir konu, yaşatmak üzerine:

"Velhasıl dünyada bir cennet inşa edersen, ölümle cennete yatay geçiş yaparsın. Asıl hayat cennettedir. Demek ki dünyada mümkün olduğunca yaşatmaya bakmak gerek. Fidan dik, kuş besle, evlat büyüt, umut ve sevinç aşıla... İnsanlar senin yanındayken kendilerini cennetteki gibi kınanmayan, yadırganmayan, dışlanmayan aksine ödüllendirilen, yüceltilen, hoşnut edilen, ikramda bulunulan konumunda, özgür hissederlerse sen, bulunduğun yeri cennete benzetmişsin demektir. Cen-

netin inşaatında bir mühendis, mimar, usta, kalfaya da işçi olarak çalışıyorsun demektir. Yok, eğer öldürürsen, yaşatmazsan, beslemezsen, yaşama azmi aşılamazsan; insanlar senin yanında kendilerini cehennemin dumanında boğulur gibi sıkıntılı, üzgün, baskılanmış, boyunduruk altında, kısıtlanmış, suçlu, mahcup, rahatsız, cezalandırılmış, mahrum... hissederlerse, sen cehennem kurmuşsun demektir. Zebanileşmişsin. Burada kendi ellerinle bina ettiğin cehennemden, öldüğün anda yatay geçişle ahret cehennemini boylarsın."

En çok etkilendiğim film My Name is Khan. 11 Eylül üzerine güzel bir Hint filmi. Shah Rukh'un oyunculuğu ve filmin hikayesi iyi.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım üniversite öğrencilerine ders anlatmak, Ahmet Davutoğlu'nun ekibinde yer almak, TIKA'da eskiden beri bizim olan ülkelerde hikayelerimizi bulup onarmak, İHH tarzı yardım ekiplerinde koşuşturmak, zengin olmak ve şehre İslami bir estetik kazandırmak- bunun için belediyeler de uygun gibi- isterdim. Vesaire vesaire...

Örnek aldığım, bana ilham veren bir karakter olarak Ahmet Davutoğlu'nu söyleyebilirim.

Önümde bir zaman makinesi olsaydı Hz. Peygamberimiz'in dönemine ya da Hz. İbrahim dönemine gitmek isterdim. Sinemayı severim. En sevdiğim ve sık dinlediğim müzik olarak Türk Sanat Müziği'ni söyleyebilirim. Hem hüzünlüyken hem sevinçliyken dinlenebiliyor. Bir de Farid Farjad'ı sever ve dinlerim.

Düzenli olarak Kartal'dan bir çok arkadaşımla görüşüyorum.

Şimdiye dek aldığım en güzel hediye eşim. Geçmişten bir günü yeniden yaşama şansım olsaydı bunun Umre zamanım olmasını isterdim.

Okuyuculara bir cümle iletmem gerekiyor olsaydı o cümle şu olurdu: İman varsa imkan da vardır, yaşıyorsan bitmemiştir.

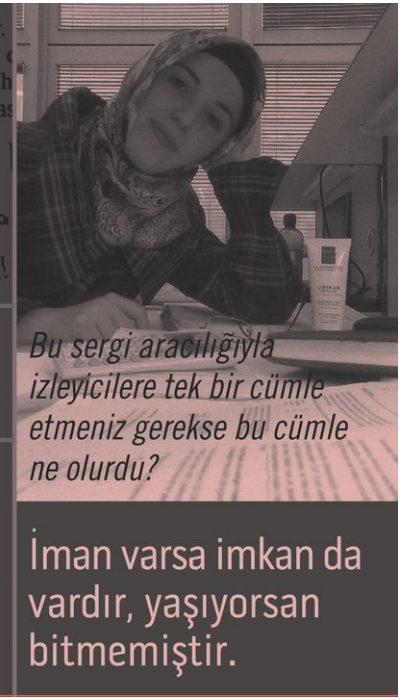

ELİF KAYAALP

İSTANBUL 1985

Üç kardeşiz. İlk çocuğum. Annem Emine, babam Isa, kardeşlerim Mahmut Enes ve Mehmet Ihsan.

330

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Sanırım öğretmen.

İngilizce / Gündüzlü

1996-2003*

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
Bebeklerim ve legolarım vardı. Hâlâ duruyorlar.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1991. Fevzi Çakmak İlkokulu. Evet karnelerimin hepsi duruyor. Defterlerimin de bir kısmı duruyor.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
İngilizce, matematik, fizik, kimya, edebiyat. Bana birşey öğreten bütün hocalarımı çok seviyorum.

1996-2003

4 Temmuz 1985 tarihinde İstanbul Zeynep Kamil Hastanesi'nde doğdum. Üç kardeşiz ve ben ilk çocuğum. Annem Emine, babam İsa, kardeşlerim Mahmut Enes ve Mehmet İhsan. Çocukken en sevdiğim oyuncaklar, bebeklerim ve legolarımdı. Hâlâ duruyorlar. Çocukken büyüyünce sanırım öğretmen olmak istiyordum.

1991 yılında Fevzi Çakmak İlkokulu'na başladım. KAİHL'ye 1996'da başlayıp, 2003 yılında mezun oldum. Okul numaram 330. KAİHL'de İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim dersler İngilizce, matematik, fizik, kimya ve edebiyat idi. Bana birşey öğreten bütün hocalarımı çok seviyorum. Sevmediğim ders yoktu.

Okul hayatım boyunca sadece başörtüsü problemlerinin olduğu zamanlarda çok devamsızlık yaptım. Onun dışında en fazla hasta olmuşumdur. Yoksa devamsızlık yapan biri değildim.

Okuldayken en düşük notum sanırım 38 idi.

Okuldan kaçmışlığımız olmuştu ama kaçtığımız yerde müdürle karşılaşmıştık. Sırf kaçmış olmak için kaçıyorduk. İnternet kafeye de gitmiştik bir iki sefer. Okulda iken en çok yaptığım spor voleybol ve yakan toptu.

Okuldayken İslam hukukçusu olmak istiyordum. Matematikçi oldum. Tasavvufa yöneldim bu sayede.

Dikkatsiz bir öğrenci değildim. Sınava hazırlanırken beni en çok motive eden şey tabii ki elde edilen başarı idi. Bir de hayattaki hedeflerim. Sınavdan bir gün önce annemle gezmiştik.

Gebze Yüksek Teknoloji Enstitüsü Matematik Bölümü'nü kazandım. Şu an, doktora tez dönemindeyim. Üniversitede araştırma görevlisiyim.

Evli değilim ama kısmetse 18 Mayıs'ta evleniyorum. ('99 Emre Ata ile.)

Dünya üzerinde en sevdiğim yer, huzurun olduğu yer. En sevdiğim yemek mantı, en sevmediğim yemek bamya. Eskiden Fenerbahçeli idim ama şimdi ilgilenmiyorum.

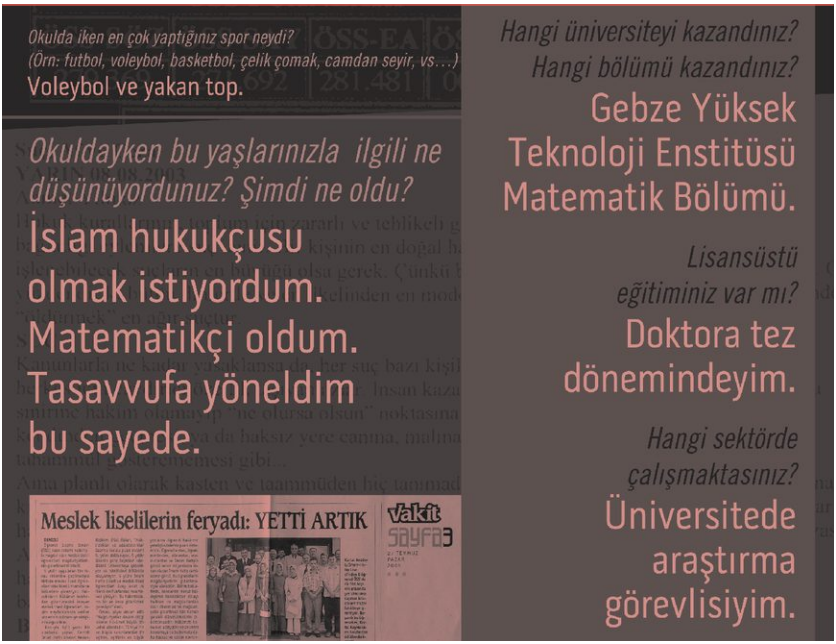

Nadiren televizyona bakıyorum. İzlediğim bir dizi varsa ya da güzel bir program varsa.

Eskiden Radikal'i düzenli olarak okuyordum. Ama son bir yıldır düzenli okuduğum bir gazete yok. En son okuduğum kitap Mahmud Sami Ramazanoğlu'nun Fatiha'nın Tefsiri isimli eseri.

En çok etkilendiğim filmlerden biri Titanic olmuştu. Filmi izlediğimde 11 yaşındaydım. Etkilenmemek mümkün değildi. Bir de A Beatufil Mind. Bilim yapma sürecini, bu süreçte hastalığın etkisini çok güzel işlemişler. Meslektaş olduğumuz için ilgimi çekti. The Dark Knight sonra. Özellikle Joker karakterinin performasından dolayı filmden çok etkilendim.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım İlahiyatçı olmak isterdim.

Hayatta örnek aldığım, bana ilham veren karakter babam olmuştur.

Zaman makinesi olsa bütün zamanları turlamak isterdim. Bunu hep hayal etmişimdir.

Sinemayı severim. En sevdiğim ve sık dinlediğim müzik R&B.

Düzenli olarak Kartal'dan beşten fazla kişiyle görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye annem, babam ve kardeşimin aldığı hediyeler.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu, mezun olduktan sonra dersaneden hocam ve arkadaşlarla Beşiktaş'ta Yahya Efendi'nin türbesini ziyarete giderken vapurda hissettiğim şeyi tekrar yaşamak için o güne gitmek isterdim.

Şayet okuyuculara söylemem gereken bir şey olsaydı bu şöyle olurdu: Kartallı olmak ayrıcalıktır.

ESMA KARTIN

CİDE, KASTAMONU 1986

KARTALİST
Sözel Puan
Türkiye
21.si

760

3 kardeşiz ve ben en küçüğüm.
Bir ablam (Elif) bir abim var
(Emrullah, o da Kartal'lı).
Annem Naciye ve babam Nevzat Kartın.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Çocukken cumhurbaşkanı olmak isterdim çünkü benim gözümde en büyük meslek oydu. Tabi büyüdükçe bu fikrin gerçekleşme olasılığını farketmemle başka alanlara yöneldim.

İngilizce / Gündüzlü

1996-2003

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
En çok bebeklerimle oynamayı severdim. Onlara ev kurmak elbiseler dikmek en büyük zevkimdi. Bebeklerimin çoğunu büyüyünce başka çocuklara verdim ama en sevdiğim Barbie bebeğim evlenene kadar bana eşlik etti, belki hala annemlerde duruyordur.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
Ilkokula 1991 yılında Danimarka'da başladım. 1. Sınıfı orada atladım ve 2-3. Sınıfları okudum (91-92 ve 92-93). Sonra Türkiye'ye döndük fakat burada tekrar 3. sınıftan

1996-2003

01.01.1986'da Cide / Kastamonu'da evde doğdum.

Üç kardeşiz ve ben en küçüğüm; bir ablam (Elif) bir abim var (Emrullah, o da Kartal'lı). Annem Naciye ve babam Nevzat Kartın.

Çocukken en çok bebeklerimle oynamayı severdim. Onlara ev kurmak elbiseler dikmek en büyük zevkimdi. Bebeklerimin çoğunu büyüyünce başka çocuklara verdim ama en sevdiğim Barbie bebeğim evlenene kadar bana eşlik etti, belki hala annemlerde duruyordur.

Çocukken cumhurbaşkanı olmak isterdim, çünkü benim gözümde en büyük meslek oydu. Tabi büyüdükçe bu fikrin gerçekleşme olasılığını farketmemle başka alanlara yöneldim.

İlkokula 1991 yılında Danimarka'da başladım. 1. Sınıfı orada atladım ve 2-3. Sınıfları okudum(91-92 ve 92-93). Sonra Türkiye'ye döndük fakat burada tekrar 3. Sınıftan başlamam gerekti. Muhsin Adil Binal ilköğretim Okulu'nda (Kadıköy) 3-4-5. sınıfları okudum (93-94,94-95 ve 95-96).

Kaihl'ye 96-97 sezonunda hazırlık sınıfı ile başlayıp 2002-2003 eğitim yılında mezun oldum. İngilizce bölümündeydim. Okul numaram 760 diye hatılıyorum ama emin olamıyorum.

En sevdiğim dersler yıllara gore değişkenlik göstermekteydi. Ortaokul zamanlarında en sevdiğim ders İngilizce (Bevran Demirel'i çok sevdiğim için ingilizceyi de çok sevmiştim. Neşe İnan da özellikle sonraki yıllarda bize olan katkısını ve desteğini daha iyi anladığım bir isim oldu). Sonraki yıllarda ise Türkçe (Ekrem Ali Altuntaş) oldu. Matematiği ise hayatımın her döneminde hep çok sevdim. Zekai Karaman ve Kılıçaslan Karanfil'i de en sevdiğim hocaların içinde saymadan edemeyeceğim. Arapça derslerini ise genellikle pek sevemedim.

Başörtüsü problemleri başgösterdiğinde başörtülü olarak okula alınmadık. Lise 2'nin 2. Dönemi ve lise 3 ün ilk bir kaç ayında devamsızdım. Bu özel sebep haricinde Lise 1'de 2 hafta ayağımı incittiğim için okula gelememiştim (Yemekhanenin çatısından atlarken olmuştu).

Epeyce okuldan kaçtım. Genellikle yemek yemek için yada arkadaşlarla sinemaya, gezmeye gitmek için kaçardık okuldan.

Genelde bahçede voleybol oynardık. Çelik çomakla ise Kartal'da tanıştım ve bir süre okul dışındaki hayatımda en çok oynadığım oyun oldu.

Okula ilk başladığım yıllarda ilkokuldan sonra başlamanın da etkisiyle 17 yaşıma geldiğimde hayatımda çok şeyin değişeceğini büyük bir insan olacağımı düşünürdüm (ufak tefek yapımdan dolayı okula ilk başladığım sene beni bıcırık, ufaklık, ayy amaann ne tatlı küçücük diye sevdikleri için büyümek isterdim hemen). Lise yıllarında ise yaşanan problemlerle birlikte eğitim hayatımın sonlandığını düşünmüştüm. Ama çok şükür o sorunlar atlatıldı ve şu anda bir bilgisayar mühendisi olabildim.

Sınava hazırlanırken motivasyonumu en çok bozan şey kat sayı farkı idi. Özellikle benim sınava ilk girdiğim sene kat sayıdan kaynaklanan fark yeni sistemle biraz daha artmıştı. Ne yaparsam yapayım istediğim okula gidemeyeceğimi bilmek motivasyonumu düşürüyordu.

2 kez sınava girdim aslında ben. 2003 Öss ve 2004 Öss. İlk yılımda Türkiye 100.'sü olmama rağmen belki sistem değişir umuduyla tercih yapmadım ve tekrar sınava hazırlandım. 2004'te de Türkiye 21. si oldum. Sistemin değişeceğinden emin olsam bir yıl daha beklerdim ama neyse.. Bu sebeple sındavdan önceki günlerde tam olarak neler yaptığımı hatırlayamıyorum. Çok hoş anılı zamanlar olmadığı için sanırım belleğim arka plana bir yerlere atmış.

Beykent Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'ni kazandım. Okuldan sonra yüksek lisansa başladım ve ilk yılı (ders yılı) başarıyla tamamladım. Sadece tezim kalmıştı fakat 2009 da iş hayatına atılmamla birlikte tezimi tamamlayamadım.

Bankacılık sektörü- Bilgi Teknolojileri Strateji ve Yönetişim Müdürlüğü'nde çalışmaktayım.

2011 Eylül'de evlendim. Eşimle aynı üniversiteden mezunuz fakat okul yıllarında tanışmadık Kendisi mezun olduktan sonra ortak arkadaşlarımız vasıtası ile tanıştık.

Moda en sevdiğim yerdir deniziyle, asaletiyle huzur verir hep bana.

Köfte ve patates kızartması ve tüm salatalara bayılırım.

Galatasaraylı'yım.

Akşamları genellikle TV izlerim. Sadece belgesel izleyenlerden değilim ben maalesef... En çok yarışma programlarını severim; Kelime Oyunu favorim.

İnternetten genellikle Haber7'nin haberlerini takip ediyorum. Ve Zaytung takipçisiyim.

En son Leyleklerin Uçuşu'nu okudum.

'Önce yalnızlığım vardı
Sonra sen misafir oldun kalbime ...'
beni çok etkilemiş bir cümledir.

Benim Adım Khan, otistik bir müslümanın yaşamıyla ilgili bir filmdi, kesinlikle izlenmesi gerekir bence. Çok gerçekçi, hem ideolojik hem de sevgi dolu bir hikayeydi.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım butik bi kafem olsun, onu işleteyim, eş dost gelsin birlikte vakit geçirelim isterdim.

Annem bana en çok ilham veren karakter... Sonsuz sabrı, tükenmeyen sevgisi ve hayata karşı sergilediği asil duruşuyla benliğinden vazgeçmiş, bencillik nedir bilmeyen bir melek o!

Önümde bir zaman makinesi olsa Peygamber Efendimiz'in zamanına gitmek isterdim.

Kartal'dan hemen hemen her ay görüştüğüm yaklaşık 10 kişi var. İrtibat halinde olduklarımın sayısı çok daha fazla tabii ki...

Eşim bana bir hediye sepeti hazırlamıştı ve içinde en sevdiğim her şey vardı (en sevdiğim çikolata, şeker, içecek, meyve, parfüm vb. akla gelen her şey) ve sanırım şimdiye kadar aldığım en güzel hediye oydu. En sevdiklerim paketi...

1 Haziran 2008'i tamamen özel sebeplerden yeniden yaşamak isterdim.

Bu sergi aracılığıyla izleyicilere tek bir cümle etmem gerekse şöyle söylerdim: Kartallı olmak gerçekten bir ayrıcalıktır, bana kattığı değerleri ve dostlukları için bu camiaya minnettarım.

AHMET KÖROĞLU

İSTANBUL, 1987

Altı kardeşiz, hem üçüncü hem dördüncüyüm kardeşler arasında, yani bir ikizim var, halen hangimizin büyük olduğu meselesini çözemediğimiz için böyle belirsiz kaldı bu durum... Bizim aile büyükten küçüğe şöyle gidiyor; Kerim- Naciye- Mahmut- Yusuf- Ahmet ve Fatma- Meryem Nur- Muhammed Karahan.

1092

İlkokulda 2550 idi, babamla aynı numara imiş, ne tevafuk... Kartal'da ise 1092 numarayı aldım.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Belirli bir şey yoktu, bazen o bazen bu...

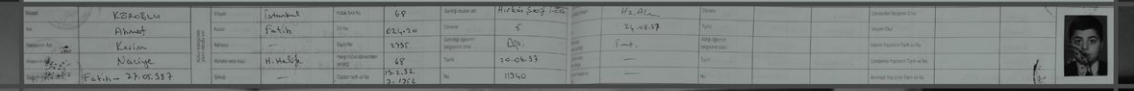

1997 2004 *

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

1997 yılında 10 yaşında başladım. 2004 yılında 17 yaşında mezun oldum. Almanca / Hep yatılı okudum. 7 sene pansiyondaydım.

Hiç okuldan kaçtınız mı? Hikâyesi nedir?

Çok kaçtık. Hikâyeler muhtelif... Önemli olan okuldan kaçmamız gerektiğiydi ve kaçmıştık.

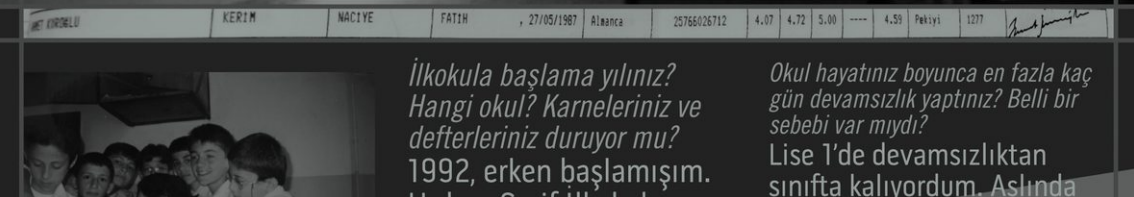

KÖROĞLU	KERİM	NACİYE	FATİH	, 27/05/1987	Almanca	25766026712	4.07	4.72	5.00	----	4.59	Pekiyi	1277

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?

1992, erken başlamışım.

Okul hayatınız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?

Lise 1'de devamsızlıktan sınıfta kalıyordum. Aslında

1997-2004

27 Mayıs1987 tarihinde İstanbul Esnaf Hastanesi'nde doğdum.

Altı kardeşiz, hem üçüncü hem dördüncüyüm kardeşler arasında, yani bir ikizim var, halen hangimizin büyük olduğu meselesini çözemediğimiz için böyle belirsiz kaldı bu durum... Bizim aile büyükten küçüğe şöyle gidiyor; Kerim- Naciye- Mahmut-Yusuf- Ahmet ve Fatma- Meryem Nur- Muhammed Karahan.

Bilmem bilir misiniz ama ufak iken en sevdiğim oyun çamurdan yaptığımız pastalardı ve bunları BTB karşılığı kurduğumuz pastaneler üzerinden birbirine satmamızdı. Çok uzun yıllar her yaz bu oyunu oynadım.

Büyüyünce olmak istediğim belirli bir şey yoktu, bazen o bazen bu...

İlkokula başlama yılım 1992, erken başlamışım. Hırka-ı Şerif İlkokulu. Karnelerimin 1. Sınıftan lise sona kadar hepsi duruyor. Anneciğim sakladı hepsini, evlenince de hanımıma verdi. Sebebini tam olarak ben de anlamadım doğrusu...

KAİHL'ye 1997 yılında 10 yaşında başladım. 2004 yılında 17 yaşında mezun oldum. Okul numaram, ilkokulda 2550 idi, babamla aynı numara imiş, ne tevafuk... Kartal'da ise 1092 numarayı aldım. Almanca bölümündeydim.

En sevdiğim dersi söylemem pek mümkün değil gibi... Okuldan sonra en çok ziyaret ettiğim ve aradığım hoca Müslim Akyürek oldu. Hep yatılı oldum. 7 sene pansiyondaydım.

Lise 1'de devamsızlıktan sınıfta kalıyordum. Aslında kalmıştım ama sonradan tekrar karne bastırdılar ve geçirdiler; bilmem bunları burada yazmam sıkıntı olur mu? Galiba 50-60 gün devamsızlığım olmuştu. Sebebi de Hıdır Hoca'nın tabiriyle örgüt işleri. Bu bağlamda başörtüsü problemini de unutmamak lazım. Geriye dönüp Kartal'da en değerli bulduğum sebepti sınıfta kalmama sebep olan şey... Kartal'da artık kalmadı bu tür sebepler pek... En düşük notum 2'ydi.

Okuldan çok kaçtık. Hikâyeler muhtelif... Önemli olan okuldan kaçmamız gerektiğiydi ve kaçmıştık. Yaptığım sporlar yıllara göre değişiyor sanki... Bir dönem çokça basketbol oynadığımızı hatırlıyorum. Bir dönem futbol mesela... Camdan seyir deyince aklıma hazırlık sınıfında 10 yaşında gurbet penceremden mahzun mahzun bakışlarım geldi. Babamın beni okula ilk defa bıraktıktan sonra gidişini seyrettiğim pencereydi gurbet penceresi... Bazen hüznümden bazen eğlencesine bakardım o pencereden. O pencere kayboldu gitti çoktan.

En çok etkilendiğiniz film nedir? Neden?

Turtles Can Fly. Bana mutluluğun sınırlarını çiziyor.. Sınırlı mutluluğu... Önemsiyorum bunu...

Geleceğimi çok fazla planlamıyordum ama bu yaşlar bana çok büyük gelirdi, uzak yıllar gibi... Mesela 2003 yılında okula bir 1994 mezunu gelince, kendime çok uzak ayrı dünyaların insanları gibi hissederdim onları... Sene 2013 ve ben 2004'te mezun olmuşum. Zaman nasıl da akıp geçiyor.

Sınavda dikkatimi çok bir şey dağıtmadı sanki. Zaten son 3-4 ay ciddi anlamda yoğunlaşıp çalıştım. Motive eden şey neydi bilmiyorum ama yaptığım işin en iyisini yapayım güdüsü motive etti sanki; yani iyi bir üniversiteye gireyim diye çalışmadım, madem bir sınava giriyorum bu sınavda en iyilerden biri ben olayım diye düşünmüştüm. Sınavdan bir gün önce ne yaptığımı hatırlamıyorum. Galiba dinlenmişimdir.

Beykent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne kayıt yaptırmıştım ama o bölümü kazanmıştım deyip o bölüme artı bir değer yüklemek istemem. Tercih yaparken arkadaşlarımla beraber olmayı kazanayım demiştim, Beykent'i de kısıtlı tercihlerimiz arasından ortaklaşa o şekilde yaptık.

İstanbul Üniversite'sinde yüksek lisans yaptım, sonra Galatasaray'da doktoraya başladım. Orayı beğenmeyince bırakıp tekrar İstanbul'a geçtim. İstanbul'da Siyaset Bilimi alanında doktora yapıyorum.

Üniversitede araştırma görevlisiyim.

Askerlik yapmadım. Evliyim. 2011'de evlendim. Benim gibi ikiz çocuklarım oldu Allah'a şükür. İki tane kız. 20 Temmuz 2012'de doğdular. İsimleri de Azra ve Afra. Çocuklarımızı bana benzetiyorlar. Ama ben daha çok birbirlerine benzetiyorum. Söylemesi ayıp hâlâ ayıramıyoruz, 10 aylık olmalarına rağmen... Çocuklarımın en sevdiğim özellikleri çocuklarım olması ve ikiz olmaları...

Dünya üzerinde en sevdiğim yer olmak istediğim ve olmam gereken yer.

Bütün her şeyi çok severek yerim, ayrım yapmam. Ancak erik yiyemiyorum sadece, yanımda da yenilmesini çok istemem.

Takım tutmuyorum. TV izlemem. Hiç televizyonumuz olmadı. National Geographic'teki Air Crash Investigation belgeselini son zamanlarda internetten ilgi ile takip ettim. Düzenli olarak NTV Tarih, National Geographic, Atlas, Gerçek Hayat, Birikim, Yemek ve Kültür gibi bazı dergilere bakmaya çalışıyorum.

1 saat önce bitirdiğim kitap en son okuduğum kitap olmayı hak ediyorsa eğer; Osmanlı Uleması ve Türkiye Cumhuriyeti – Amit Bein'in kitabını söylemem lazım... En çok etkilendiğim film Turtles Can Fly. Bana mutluluğun sınırlarını çiziyor.. Sınırlı mutluluğu... Önemsiyorum bunu...

Şu an yaptığım işi yapmasaydım beni çok bağlamayacak bir şeyler yapmak isterdim galiba...

Zaman makinesi olsa yaşanmamış yıllara giderdim galiba...

En sevdiğim ve sık dinlediğim müzik özgün müzikler... Dünya müzikleri...Bana beni ve bizi, bizden olanı hatırlatacak müzikler...

Düzenli olarak Kartal'dan beşten çok fazla kişiyle görüşüyorum. Onlarca kişi...

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa, gelecekte tekrar yaşamak istediğim tüm geçmiş günleri yaşamak isterdim.

Şayet okurlara tek bir cümle etmem gerekse bu cümle şu olurdu:
Ne olduğun değil; ne olacağın önemlidir ey ziyaretçi...

MAHMUT MUHİDDİN KESKİN

KARTAL-İST
Sözel Puanı
Türkiye
45.si

430

İSTANBUL 1987

Üç kardeşiz. En küçükleri benim. Annemin adı Hatice, babamın adı Mikdat. Büyük ağabeyimin adı Muzaffer ('99 alt Almanca'dır), ortanca ağabeyimin adı Mustafa Fahri. Zihinsel engelli olan Mustafa ağabeyim 2005 yılı sonunda vefat etti.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Elbette futbolcu olmak isterdim. Sonraları ortaokul döneminde tarihçi olmak istediğimi hatırlıyorum. Neticede ikisini de beceremedim.

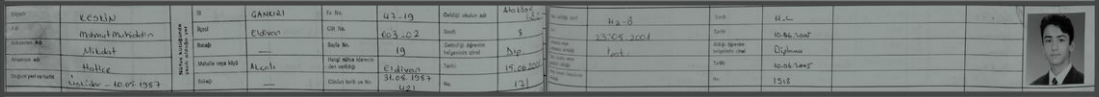

İngilizce / Yatılı

2001-2005*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

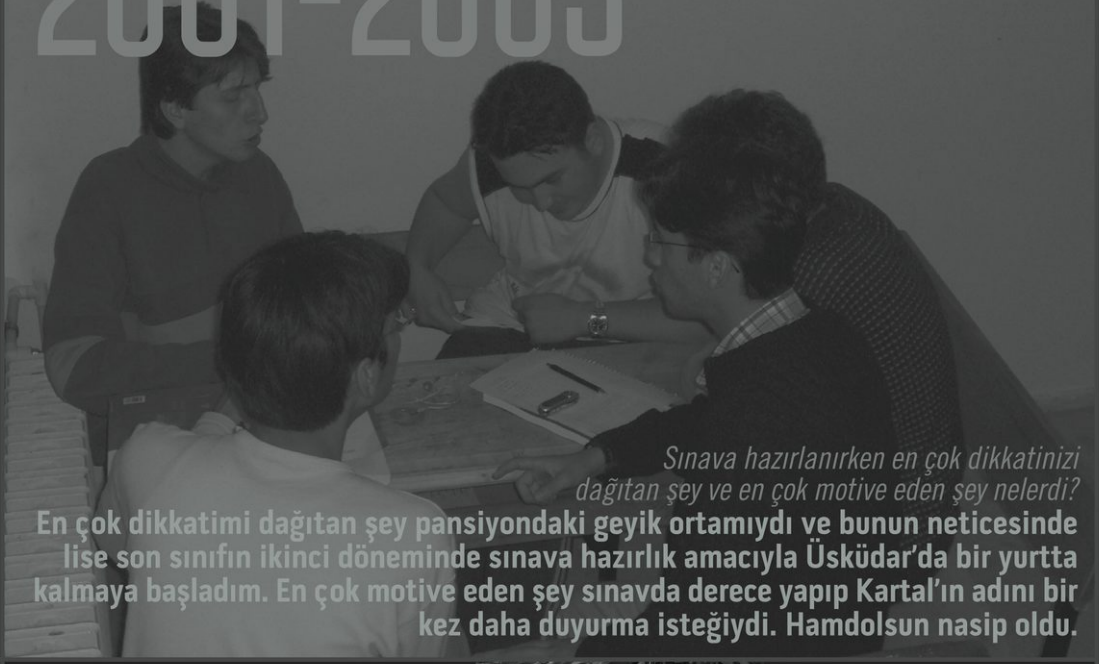

Sınava hazırlanırken en çok dikkatinizi dağıtan şey ve en çok motive eden şey nelerdi?

En çok dikkatimi dağıtan şey pansiyondaki geyik ortamıydı ve bunun neticesinde lise son sınıfın ikinci döneminde sınava hazırlık amacıyla Üsküdar'da bir yurtta kalmaya başladım. En çok motive eden şey sınavda derece yapıp Kartal'ın adını bir kez daha duyurma isteğiydi. Hamdolsun nasip oldu.

MAHMUT MUHİDDİN KESKİN

2001-2005

10 Mayıs 1987 yılında İstanbul Zeynep Kamil Hastanesi'nde doğdum. Üç kardeşiz. En küçükleri benim. Annemin adı Hatice, babamın adı Mikdat. Büyük ağabeyimin adı Muzaffer ('99 alt Almanca'dır), ortanca ağabeyimin adı Mustafa Fahri. Zihinsel engelli olan Mustafa ağabeyim 2005 yılı sonunda vefat etti.

Çocukken en sevdiğim oyun çelik çomaktı, pikniklerde babam, abim ve kuzenlerimle oynardık. En sevdiğim oyuncak babamın Hac'dan getirdiği uzaktan kumandalı araba. Halen duruyor ancak çalışıp çalışmadığından emin değilim. Çocukken büyüyünce elbette futbolcu olmak isterdim. Sonraları ortaokul döneminde tarihçi olmak istediğimi hatırlıyorum. Neticede ikisini de beceremedim.

İlkokula 1993 yılında başladım. 8 yıllık kesintisiz eğitimin ilk mağdurlarından biri olarak sekiz yıl İstanbul Maltepe'deki Ataköseoğlu İlköğretim Okulu'nda okudum. Dördüncü sınıfa giderken en büyük hayalim abimin gittiği KAİHL'e girmekti. Beşinci sınıfa geçtiğimde 8 yıllık kesintisiz eğitim düzenlemesi yürürlüğe girdi. O zamanki Akit gazetesi 8 yıllık yasası için oy kullanan milletvekillerinin isim ve fotoğraflarının yer aldığı "Kara Kitap" adlı bir kitap / albüm dağıtmıştı. O kitapta ismi ve fotoğrafı yer alan adamları uzun uzun incelediğimi hatırlıyorum.

KAİHL'ye 2001 yılında başlayıp 2005 yılında mezun oldum. Okul numaram 430. İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders Siyer'di. En sevdiğim öğretmen dersime hiç girmemiş olmasına rağmen Abdullah Sokur'du. Okulda yatılıydım. Lise son hariç devamsızlığım 20 günü geçmedi. Lise sonda malum ikinci dönem okula pek gitmedik. En düşük notum geometriydi. Hazırlıkta hemen hemen her Cuma öğleden sonra Zeki Akdeniz'in Arapça dersinden kaçıp Altunizade Capitol'e sinemaya giderdik. Sonraki seneler de haftada bir olmasa bile ayda bir iki kere tellerden atlayıp okuldan kaçmışızdır.

Okulda iken en çok yaptığım spor futboldu. Haftada en azından bir kez halı sahada maç yapardık. Okuldayken kendime akademisyenliği yakıştırıyordum. Öyle olur diye düşünüyordum. Üniversitede benden hoca olmayacağını anlayıp vazgeçtim. Neticede bugün bir kamu kuruluşunda uzman olarak çalışıyorum. Çok şükür halimizden memnunuz. Rızkımızı kazanıyoruz. Dünya hayatını abartmaya gerek yok.

Sınava hazırlanırken en çok dikkatimi dağıtan şey pansiyondaki geyik ortamıydı ve bunun neticesinde lise son sınıfın ikinci döneminde sınava hazırlık amacıyla Üsküdar'da bir yurtta kalmaya başladım. En çok motive eden şey sınavda derece yapıp Kartal'ın adını bir kez daha duyurma isteğiydi. Hamdolsun nasip oldu.

Sınavdan bir gün önce yaptıklarımı sizler için sıralıyorum: Benim için ailem, teyzemler ve dayımlar tarafından tertip edilen pikniğe katılmayı reddetmek, bir deneme sınavı çözmek, geometri ve matematik formüllerinden unutma ihtimalim olanları gözden geçirmek. Bunu yapmadaki temel motivasyonum istisnasız her önüme gelenin sınava bir iki gün kala rahatlamak gerektiği, asla ders çalışılmaması gerektiği yönündeki telkinleri oldu. Tepki olarak oturup ders çalıştım, pişman değilim. Bu arada benim için tertip edilen o pikniğe gitmeyi reddetmem üzerine millet de bana tepki olarak o pikniğe çatır çatır gitti, mangalını yaptı, ipini atladı.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne yerleştirildim. KAİHL okul yönetiminin girişimleriyle bulunan burs vesilesiyle okudum. İstanbul'da pek çok vakıf üniversitesinin tarih, edebiyat gibi bölümlerinin burslu programlarına puanım yetiyordu, ancak böyle bir imkan sunulunca Bilgi Üniversitesi'nin Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü tercih ettim. Bilgi'de İngilizce hazırlık sınıfını atladım. Ekonomi bölümüyle çift anadal yaparak 2009 yılında mezun oldum.

Askerliğimi 2009 yılında kısa dönem olarak Ankara'nın Kalecik ilçesinde askerlik şubesinde çavuş olarak yaptım. Herkesin "kebap askerlik" olarak bildiği askerlik şubesinde komutanımızın topu topu 8 tane askerle şubenin arkasındaki arazide haftasonu dahil her sabah spor, haftada bir eğitim vb. fantazileri yüzünden çok da kebap olmayan bir askerlik yaptık. Ayrıca 10 bin nüfuslu ilçede iki internet kafe ve üç lokanta dışında gidecek bir yer olmayışı çarşı izinlerinin bütün heyecanını kaçırıyordu.

Evliyim. Hanımım da Kartallı. 2010 yılında evlendim. Kartaldan mezun olduktan sonra tanıştık. Aynı üniversitede okuyorduk, birtakım tevafuklar silsilesi neticesinde Allah bizi bir araya getirdi diyebilirim.

Zehra ile Kasım 2006'da tanıştıktan iki ay kadar sonra kendisine evlilik niyetimi ifade ettim. Ailelerimizin haberi de oldu ama modern zamanlara ayak uydurmuş her Müslüman Türk ailesi gibi "daha okulunuz var, küçüksünüz vs." demeye başladılar. Bunun üzerine muhterem kayınpederimin yanına gidip "Kızınızı çok seven o genç benim" minvalinde bir şeyler söyleyerek kendimi tanıttım, niyetimizi anlattım. Tamam, Zehra'nın anlattıklarından kayınpederimin yumuşak başlı bir adam olduğunu biliyordum. Ama bu işe nasıl cesaret ettiğimi hala bilmiyorum, pekala dayak yiyip geri dönme ihtimalim vardı. Aşk gözümü kör etmişti. Ancak bununla beraber evlenince vereceğimiz kiraya, burslarımıza, yarı zamanlı çalıştığım kurumdan aldığım paraya ve tüm gelir gider dengesine kadar her şeyi hesaplamıştım. Tüm bu kulis faaliyetlerinden sonuç alamayınca gözümü karartıp ailelerimizi karşımıza almak pahasına Zehra'ya kırmızı bir gül ile evlenme teklifinde bulundum. Talebeydik, yüzük alma imkanımız yoktu. Zehra teklifimi reddetmedi. Ama kabul de etmedi. Sabahları alarmı erteleğimiz gibi yaptı. Uyanacaktı. Ama hemen değil, on dakika sonra.

Neticede her zamane Müslüman Türk ailesi gibi biz de önce okulumuzu bitirdik, askerliğimizi yaptık, söz, nişan, düğün alışverişi derken kendimizi çok şükür evimizde bulduk. Bugün Zehra'ya "bu yaşına kadar hayatta pişmanlık duyduğun bir şey yaptın mı" diye sorsanız, o

karlı İstanbul günündeki evlenme teklifini sorgusuz sualsiz kabul etmeyişini söyler. Bu da böyle bir anımdır. 3 Temmuz 2012 doğumlu bir oğlumuz var, adı Mustafa Salih. İlk doğduğunda benim bebekliğime çok benziyordu ama şimdi kendi tarzı var, pek kimseye benzetemiyorum. Çocuğumun en sevdiğim özelliği eşi benzeri bulunmaz bebek kokusu.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer Harem-i Şerif'in ikinci katı. Buradan Beytullah'ı seyrederken aldığım hazzı hiçbir şeyden almadım.

En sevdiğim yemek yoğurtlu sebze salatası (Mantar, kabak, havuç, kırmızı biber, yeşil zeytin vb sebzelerden oluşur). En sevmediğim yemek işkembe çorbası.

Galatasaraylı'yım ama Galatasaraylılığım ara sıra Cuma'ya gidip Ramazan'da oruç tutan adamın Müslümanlığı kadardır. Ortaokul - lise döneminde epey mazbut bir Galatasaraylı'ydım.

Evde televizyonumuz yok, dolayısıyla izlemiyorum. Sadece Leyla ile Mecnun'u ve bir iki yabancı diziyi internetten takip ediyorum. Düzenli okuduğum bir gazete yok. Haberleri internetten takip ediyorum. Takip ettiğim köşe yazarları var. Akif Emre, Hayrettin Karaman, Cengiz Çandar, Hasan Bülent Kahraman, Fehmi Koru bunlardan bazıları. Dergi olarak şu an abone olduğum sadece Türkiye Günlüğü kaldı. Kartal'da Gerçek Hayat'a, üniversitede ise Anlayış'a aboneydim. Kartal'dayken Gerçek Hayat'ı okuduktan sonra kütüphaneye bırakırdım.

En son okuduğum kitap, Paradigmanın İflası / Fikret Başkaya. En çok etkilendiğim kitap cümlesi: "Beş yaş insanın en olgun çağıdır, sonra çürüme başlar." Oğlular ve Rencide Ruhlar / Alper Canıgüz. En çok etkilendiğim film,Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak. Sanırım oyunculukların doğallığı ve anlatılan hikâyenin saflığı beni etkilemişti.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım müzisyen olmak isterdim.

Yusuf İslam'ın hidayet hikâyesi beni çok etkilemiştir. Bir kez iman etti mi gitarını da şöhretini de elinin tersiyle itmeyi bilmiştir. Gitarın haram olmadığına ikna olup tekrar eline alması neredeyse 30 yıl sürmüştür. Bizim gibi "bir kılıf bulayım, feragat etmeyeyim" dememiştir.

Zaman makinesi olsa 10. yüzyıldaki Endülüs'e gitmek isterdim. Sinemayı severim. Klasik Türk Müziği ve Tasavvuf Müziği dinlerim.

Ankara'da yaşadığım için Kartallı arkadaşlarla pek de düzenli görüşemiyorum. Ancak İstanbul'a gittiğim zaman fırsat buldukça (senede 3-4 kez) görüştüğüm beşten fazla arkadaş var. Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye Umre'ye gitmekti.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu nikah için belediyeden gün aldığımız gün olurdu. Okul bitmiş, askerlik bitmiş, iş görüşmeleri canavar gibi devam ediyor, yıllardır aklını çelip evlenmeye çalıştığım kızı almış belediyeye götürmüşüm. Daha iyisini hatırlamıyorum.

Okurlarımıza söylemek istediğim tek cümle şu olurdu: Makro düşüneceğim diye mikroyu kaçırmak eblehliktir, herkes mikroyu halletse dünya çiçek gibi olur.

FATMA ZEHRA ULUS

BOLU 1988

Bolu / Dörtdivan'ın Aşağıdüğer Köyü'nde ahşap bir evde.

Üç kardeşiz. En büyükleri benim. Annemin adı Kadriye, babamın adı Seyfettin. Kardeşlerimin adı Tuba (2009 dönemi ancak mezuniyeti farklı bir liseden) ve Esma (2010 KAİHL mezunu).

KARTAL-İST Sözel Puanlı Türkiye 8.si

Okula kaydolurken o zaman Müdür Yardımcısı olan Abdullah Sokur Hoca "şimdi listeye bakıp uğraşmayalım, herhalde 1200 kimseye verilmemiştir" deyip bana bu numarayı vermişti.

1200

KAİHL'ye başlama yılınız ve mezuniyet yılınız?

2003 yılında lise birinci sınıftan başlayıp 2006 yılında mezun oldum. 2002'de Kartal'da başörtüsü sorunu olduğu için imam hatip lisesine Bolu'da başladım ve hazırlığı orada okudum.

İngilizce / Gündüzlü

2003-2006*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hala duruyor mu?

Akşamları karanlıkta saklambaç oynamayı çok severdim. Çocukluğumun geçtiği Bolu/Yeniçağa'da evin önünde, sokakta mahalledeki arkadaşlarımla saklambaç oynardık, annemler de komşu teyzelerle birlikte kapının önünde çekirdek yerlerdi.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?

Sorulduğunda annemi

1996-2003

15 Ekim 1988 yılında Bolu Dörtdivan'ın Aşağıdüğer Köyü'nde ahşap bir evde doğdum. Üç kardeşiz. En büyükleri benim. Annemin adı Kadriye babamın adı Seyfettin. Kardeşlerimin adı Tuba (2009 dönemi ancak mezuniyeti farklı bir liseden) ve Esma (2010 KAİHL mezunu).

Akşamları karanlıkta saklambaç oynamayı çok severdim. Çocukluğumun geçtiği Bolu/Yeniçağa'da evin önünde sokakta mahalledeki arkadaşlarımla saklambaç oynardık, annemler de komşu teyzelerle birlikte kapının önünde çekirdek yerlerdi. Babaannemin seccadeden yaptığı bebekler en sevdiğim oyuncaklardı. Babaannemlerde küçük bir seccade vardı, özellikle onunla yaptığı bebek daha küçük olduğundan en çok onu severdim.

Çocukken sorulduğunda annemi memnun etmek için doktor cevabını verirdim ama bu hiç de gerçekçi değildi, çünkü beni kan tutuyordu. Aslında bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

İlkokula 1994 yılında başladım. 8 yıl Yeniçağa Mehmet Çelik İlköğretim Okulu'nda okudum. Karnelerim annem atmadıysa bir yerlerde duruyor ama defterlerimden hiçbirini saklamadım.
2003 yılında lise birinci sınıftan başlayıp 2006 yılında mezun oldum. 2002'de Kartal'da başörtüsü sorunu olduğu için İmam-Hatip Lisesi'ne Bolu'da başladım ve hazırlığı orada okudum. Okul numaram 1200. Okula kaydolurken o zaman Müdür Yardımcısı olan Abdullah Sokur Hoca "şimdi listeye bakıp uğraşmayalım, herhalde 1200 kimseye verilmemiştir" deyip bana bu numarayı vermişti. KAİHL'de İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders matematik, en sevdiğim öğretmen Mehmet Dalgıç'tı. Okulda gündüzlüydüm.

Lise sonda bile neredeyse her gün okula gittim. Devamsızlığım pek olmazdı. Fakat lise birinci sınıftayken babamın görevi (imam) dolayısıyla Heybeliada'da oturuyorduk. Sabahları Kartal'a giden deniz otobüsünü kaçırırsam Bostancı'ya gidecek olan vapuru bekleyip oradan dolmuşlarla okula gidiyordum. Hal böyle olunca üçüncü derse ancak yetişebiliyordum. O yıl yarımşar günden epey devamsızlığım olmuştu. Burada Abdullah Sokur Hoca'yı hayırla yad etmeden geçemeyeceğim. Vapurların hava muhalefeti sebebiyle çalışmadığı günlerde beni yok yazdırmıyordu.

Hangi üniversiteyi kazandınız?
Hangi bölümü kazandınız?

Bilgi Üniversitesi Tarih Bölümü'nü burslu kazandım. Daha sonra bölüm değiştirerek psikolojiden mezun oldum.

Deniz otobüsünü kaçırıp geç kaldığım günlerde de ne zaman durumu anlatsam geç kağıdı veriyordu. Ama utanıp her seferinde yanına gidemediğimden yukarıda bahsettiğim gibi epey devamsızlık kayda geçmişti.

En düşük notum kimya ve tefsir derslerimdi, birer dönem 4 geldi.

Okuldan en büyük kaçma girişimlerimiz bir önceki 16B'ye binip insan gibi gitmek için 15 dakika kadar erken çıkabilmek içindi. Kapıda beklerdik, servis araçlarının girmesi için demir kapıyı açtıklarında kaçardık, adı kaçmaksa. Bekçi Ramazan Amca arkamızdan bağırınca daha heyecanlı oluyordu. Bir gün sanırım daha erken bir saatti, yine ana girişteki demir kapının önünde bekliyorduk. Bir araba gelecek, Ramazan Amca kapıyı açacak, biz de o arada kaçacağız. Tabii Ramazan Amca artık biliyor bizi, "Bu sefer kaçamayacaksınız" dedi. İş inada bindi, kaçarız kaçamazsınız derken okuldaki hocalardan biriydi sanırım arabasıyla kapıya yaklaştı çıkmak için. Ramazan Amca eli mahkum, açtı kapıyı. Biz de güle oynaya kaçtık, birkaç saniye sonra bir çığlık, dönüp bakınca bir de ne görelim? İsmini buradan zikretmeyelim, bir arkadaşımızın kafası demir kapıya sıkışmış. Meğer Ramazan Amca kaçamasın diye hemen kapının düğmesine basmış kapanması için. İşte bizim sona kalan arkadaşımız da herhalde ben zayıfım kurtarırım diye dalmış kapıya ama kalakalmış tabii. Ramazan Amca telaşla içeri koştu kapıyı tekrar açmak için, neyse ki hasarsız kurtardık. Sonunda okula geri mi girdik yoksa dışarıda mı kaldık hatırlamıyorum. Ama bu olaydan birkaç gün sonra aynı arkadaşın 16B'de kapıya sıkıştığını çok iyi hatırlıyorum. Kendisi içeride çantası dışarıda kalmıştı.

Okulda iken sadece voleybol oynuyorduk. Okuldayken hiç uzun emelli biri olmadım, bu yaşlarımı da hiç düşünmedim. Sonuçta da hali hazırdaki durumumdan memnunum. Sınava hazırlanmak için kaldığım yurttaki oda arkadaşım, Neslihan. Sağ olsun her fırsatta konuşurdu. Ben sınava derece yapmak için girdim, haliyle tek motivasyonum oydu. Sınavdan bir gün önce

evde ders çalışmadan sıradan bir gün geçirdim. İstanbul Bilgi Üniversitesi Tarih Bölümü'nü burslu kazandım. Daha sonra bölüm değiştirerek psikolojiden mezun oldum.

Evliyim. Kocam da Kartal'lı. 2010 yılında evlendim. Kartal'dan mezun olduktan sonra tanıştık. Aynı üniversitede okuyorduk, nasip kısmet bu işler... 3 Temmuz 2012 doğumlu bir oğlumuz var, adı Mustafa Salih. Çocuğumuz, ikimize de benzemiyor bence. Gerçi annem benim bebekliğime benzediğini iddia ediyor ama... 2 aylıktan beri ağlarken bilinçsizce de olsa anne demesi, çok hoşuma gidiyor.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer Heybeliada. En sevdiğim yemek kaburga dolması, kokoreç en sevmediğim. Evimizde TV yok, vakit bulursam internetten izliyorum. Leyla ile Mecnun en sevdiğim dizi.

En son okuduğum kitap, Daha Sade Bir Hayat, Kim John Payne. En çok etkilendiğim kitap cümlesi: "Gözlerimde yaş, dilimde dua... Öldüm ve bir bahçeye gömüldüm." Beyhude Ömrüm, Mustafa Kutlu. En çok etkilendiğim film Life is Beautiful. Hamileyken izlemiştim. Sonunda çocuğun babasını öldürüyorlar, çok üzülmüştüm.

Şu an yaptığım işi yapmasaydım, serada çiçek yetiştirmek isterdim.

Zaman makinesi olsa babaannem ve dedemin hayatta olduğu, babaannemin yürüyebildiği, dedemin konuşabildiği yıllara gitmek isterdim.

Tiyatroyu severim.

Düzenli olarak aileden (eşimin tarafı dahil) Kartallı sayısı ona yakın. Onları saymazsak, İstanbul dışında olmam sebebiyle arkadaşlardan bir tanesiyle sık görüşebiliyoruz. Diğerleriyle (5'ten fazla) yılda bir kez ancak görüşebiliyoruz.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye lise sondaydı. Dershaneye giderken giyebileceğim bir kot eteğim üstüne de bir bluzum vardı. Dershanede danışman hocam ikinci bir bluz almıştı doğum günümde. Hediyeyi açınca ne kadar da mutlu olmuştum.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa oğlumun doğduğu günü tekrar yaşamak isterdim, insan her zaman mucizelere şahit olamıyor.

Okurlara söylemek istediğim tek bir şey var: Yavaşlayın.

ABDÜLKERİM BUĞRA ŞİMŞEK

980

KAYSERİ, SARIZ 1989

İki kardeş, en büyük.
Bekir Necati Şimşek, Hilal Şimşek

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Bilim adamı.

İngilizce / 1 sene yatılı – 3 sene gündüzlü

2003-2007*

KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Okuldayken bu yaşlarınızla ilgili ne düşünüyordunuz? Şimdi ne oldu?
Akademik kariyer başlangıcı. Hâlen lisans eğitimi alıyorum ve uluslararası bir dernekte dış ilişkiler koordinatörlüğü yapıyorum

ABDÜLKERİM BUĞRA ŞİMŞEK

1997-2004

5 Ağustos1989 tarihinde Kayseri Sarız Sağlık Ocağı'nda doğdum. 2 kardeşim var. Ben en büyüğüm, kardeşlerim Bekir Necati Şimşek ve Hilal Şimşek.

Çocukken en sevdiğim oyuncağım, misketlerimdi, hala duruyor. Büyüyünce bilim adamı olmak isterdim.

İlkokula başlama yılım 1995. Taşova Cumhuriyet İlköğretim Okulu. KAİHL'ye başlama yılım ve mezuniyet yılım 2003 – 2007. Okul numaram 980.

İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim ders matematik, en sevdiğim öğretmen Mehmet Dalgıç idi.

Kartal'da 1 sene yatılı, 3 sene gündüzlü okudum. Okuldaki devamsızlık hakkımı en sonuna kadar kullanırdım. 19.9999999999 diyebiliriz. En düşük notumu hatırlamıyorum.

Okuldan kaçmışlığım vardır, hoca yok yazmasın diye defteri defteri çalıp kaçmıştık. Okulda iken en çok yaptığım spor futboldu.

Okulda iken akademik kariyer yapmayı düşünüyordum. Halen lisans eğitimi alıyorum ve uluslararası bir dernekte dış ilişkiler koordinatörlüğü yapıyorum.

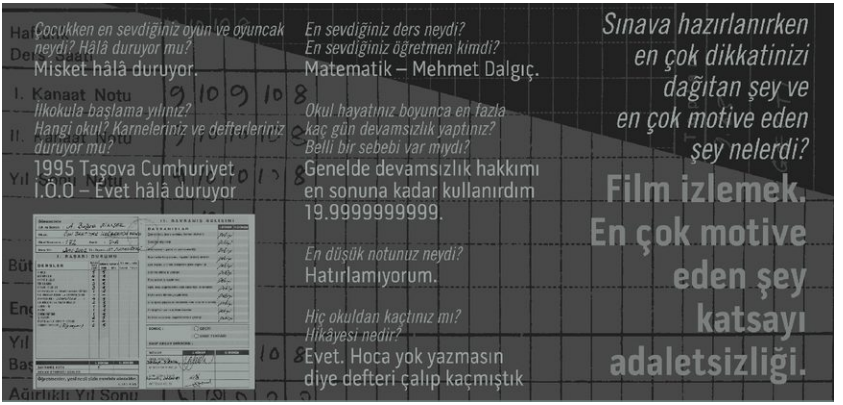

Hangi üniversiteyi kazandınız? Hangi bölümü kazandınız?

University College London - Genetik.

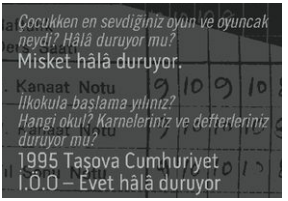

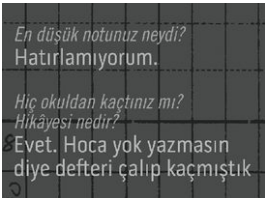

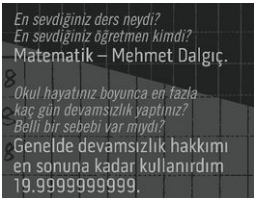

Sınava hazırlanırken beni en çok motive eden şey katsayı adaletsizliğiydi. Sınavdan bir gün önce de İstanbul turu yapmıştım.

University College London kazandığım üniversite oldu. Bölümüm Genetik.

Askerliğimi yapmadım ve bekarım. Dünya üzerinde en sevdiğim yer Granada.

En sevdiğim yemek Şipsi, en sevmediğim yemek biber dolmasıdır.

Galatasaray'ı tutuyorum.

Pek televizyon izlemem. Ama en sevdiğim program Kim Milyoner Olmak İster. Düzenli olarak Milli Gazete, Sancaktar ve Taraf gazetelerini takip ediyorum.

En son okuduğum kitap Doğu Batı Arasında İslam – Aliya İzzet Begovic.

En çok etkilendiğim kitap cümlesi:
"Evladım bu ülkede sağcı, solcu; ilerici, gerici yoktur...
Namuslular ve namussuzlar vardır.
Siz namuslulardan olunuz...
göreceksiniz çok kalabalık olacaksınız."
Cemil Meriç

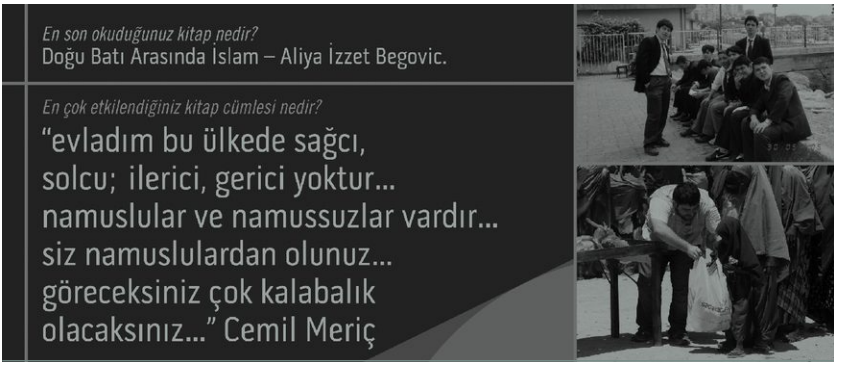

In the name of the Father filminden çok etkilendim. 'Ben özgür bir adamım ve ön kapıdan çıkacağım özgür olarak.'

Şu an yaptığım işi yapmasaydım ralli sürücüsü olmak isterdim.
Hayatta örnek aldığım ve bana ilham veren karakter Malcolm X oldu.

Önümde bir zaman makinesi olsa 2003 – 2007 yılları arasına gitmek isterdim.

Tiyatroyu severim, Türk Halk Müziği dinlerim.

Düzenli olarak Kartal'dan beşten fazla kişiyle görüşüyorum.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye saat olmuştu.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu İngiltere'ye gittiğim gün olurdu.

Şayet okurlara bir şey söylemek isteseydim o da şu olurdu: Kartallı olmak bir ayrıcalıktır!

ESMA ULUS

KARTALIST Sözel Puanı Türkiye 48.si

BOLU, YENİÇAĞA 1992

Üç kardeşiz. En küçükleri benim.
Fatma Zehra ve Tuba isimli iki ablam var.
Babamın ismi Seyfettin, annemin Kadriye.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Çocukken olmak istediğim şeyler sık sık değişirdi. Savcı olmak istediğimi hatırlıyorum bir ara.

Almanca / Gündüzlü

2006-2010*

*KAİHL'ye başlama ve mezuniyet

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
En sevdiğim oyun saklambaçtı. En sevdiğim oyuncak ise küçük peluş bir köpeğim vardı, oydu. Hala durup durmadığından emin değilim ama onun atıldığını da hatırlamıyorum. O yüzden duruyor olabilir.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
Mehmet Çelik İlköğretim Okulu. 1999'da başladım. Karnelerim bir 4-5 yıl öncesine kadar duruyordu ama sanırım en son taşınmamızda onlar

Yatılı mıydınız gündüzlü mü?
Yatılı olmak isteyen bir gündüzlüydüm.

Okul hayatınız boyunca en fazla kaç gün devamsızlık yaptınız? Belli bir sebebi var mıydı?
Devamsızlık haklarımı hep sonuna kadar

En düşük notunuz neydi?
Arapça dersim 1'di.

Hiç okuldan kaçtınız mı? Hikayesi nedir?
Evet kaçmışlığım vardı. Genelde okuldan kaçmak için çok geçerli sebeplere ihtiyacımız yoktu. Hatta kaçıp bir süre sonra dışarıda sıkılıp tekrar okula geldiğimizi hatırlıyorum. Kaçmak için en uygun gün cumaları olurdu. Çünkü okulun camisinin diğer kapısı cuma günleri açılırdı. Oradan çıkmaya çalışırdık. Tabi yakalandığımız da

1996-2003

17.11.1992 yılında Bolu-Yeniçağa'da doğdum.
Üç kardeşiz. En küçükleri benim. Fatma Zehra ve Tuba isimli iki ablam var.
Babamın ismi Seyfettin, anneminki Kadriye.

En sevdiğim oyun saklambaçtı. En sevdiğim oyuncak ise küçük peluş bir köpeğim vardı, oydu. Hala durup durmadığından emin değilim ama onun atıldığını da hatırlamıyorum.

Çocukken olmak istediğim şeyler sık sık değişirdi. Savcı olmak istediğimi hatırlıyorum bir ara.

Mehmet Çelik İlköğretim Okulu'na 1999 yılında başladım. Kaihl'ye ise 2006'da başladım 2010'da mezun oldum. Kartal'da İngilizce okudum.Edebiyat ve coğrafyayı severdim. 9. Sınıftaki İngilizce dersim en sevmediğim dersti. Belki okurken sevmediğim diyebileceğim hocalar vardı ama şimdi düşününce aklıma hiçbir isim gelmedi. Hep yatılı olmak isteyen bir gündüzlüydüm.

Devamsızlık haklarımı hep sonuna kadar kullandım. Lisenin son senesinde sanırım hakkımız 40 gün falandı. Bu yüzden en fazla devamsızlığım da odur diye tahmin ediyorum. Aslında okula her gün gelen bir öğrenciydim ama bütün devamsızlıklarım ilk derslere geç kalmamdan kaynaklıydı. Uykumu almayı ve 16b'nin boşalmasını bekliyordum.

Okuldan kaçmışlığım olmuştur. Genelde okuldan kaçmak için çok geçerli sebeplere ihtiyacımız yoktu. Hatta kaçıp bir süre sonra dışarıda sıkılıp tekrar okula geldiğimizi hatırlıyorum. Kaçmak için en uygun gün cumaları olurdu. Çünkü okulun camisinin diğer kapısı cuma günleri açılırdı. Oradan çıkmaya çalışırdık. Tabi yakalandığımız da olmuştu.

Dünya üzerinde en sevdiğiniz yer neresi?

Gidip gördüğümde de hala en sevdiğim yer olabilecek mi bilemesem de şimdilik Yeni Zelanda.

Sınavdan bir gün önce ne yaptınız?
Şu an çok net hatırlayamasam da bize sık sık söyleneni yapıp son birkaç gün hiçbir şey çalışmamıştım. Hatırladığım kadarıyla da dışarıda ailemle birlikte bir şeyler yapmıştık.

Hangi üniversiteyi kazandınız? Hangi bölümü kazandınız?
Boğaziçi üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı

Okulda en çok yaptığım şey voleybol oynamaktı. 9. Sınıftan itibaren bulduğumuz her fırsatta voleybol oynardık. Sınıflar arası maçlarımız falan vardı. Kartal'a dair özlediklerimden bir tanesidir bu voleybol maçları.

TV izler misiniz? En sevdiğiniz program nedir?
İzlemiyorum.

Düzenli okuduğunuz gazete, dergi var mı? Nedir?
Çok düzenli bir şekilde olmasa da Dergah, Yediiklim, İtibar, Atlas gibi birkaç dergiyi takip ediyorum.

En son okuduğunuz kitap nedir?
Üç İstanbul- Mithat Cemal Kuntay.

Beni sınava hazırlanırken motive eden şeyler de demotive eden şeyler de arkadaşlarım diyebilirim. Onlarla olduğumuzda hem bir arada hep birlikte çalışmanın ve hayaller kurmanın verdiği çok hoş bir motivasyon vardı. Bir taraftan da her gün birbirimize anlatacak ve yapacak o kadar çok şeyimiz vardı ki bunlardan uzak kalmak mümkün değildi.

Sonuçta Boğaziçi üniversitesi- Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandım.

Gidip gördüğümde de hala en sevdiğim yer olabilecek mi bilemesem de şimdilik Yeni Zelanda dünyadaki en sevdiğim yer. En sevmediğim yemek bamya, en sevdiğim ise İskender. Fenerbahçe'liyim.

Çok düzenli bir şekilde olmasa da Dergah, Yediiklim, İtibar, Atlas gibi birkaç dergiyi takip ediyorum. En son Mithat Cemal Kuntay'ın Üç İstanbul kitabını okudum.

Aliya'nın "Çünkü şehir ne kadar büyürse gökyüzü o kadar ufalır" sözünü çok severim.

En çok etkilendiğiniz kitap cümlesi nedir?

"Çünkü şehir ne kadar büyürse gökyüzü o kadar ufalır"

-Aliya

Big Fish filmini izlerken kendimi bir masalın içinde gibi hissetmiştim. Renkler, hayaller...

Önümde bir zaman makinesi olsaydı milattan öncesine gitmek isterdim. Geçen sene yaklaşık bu zamanlar Üsküp'e gitmiştim. Oradaki bir akşamı ise tekrar yaşamak isterdim.

Tiyatro izlerkenki o canlılık ve gerçeklik hissini seviyorum.

Klasik kemençenin sesini seviyorum arada açıp sözsüz bir şekilde onu dinlerim. Tür olarak söylemem gerekirse Türk sanat müziğini, türküleri daha çok dinliyorum sanırım.

Kartal'dan çok sayıda arkadaşımla hala görüşüyorum.

Beklemediğim bir zamanda bir sürü arkadaşımın benim için bir araya gelip bana güzel sürprizler yapması beni her defasında mutlu etmiştir. Hayatımda aldığım en güzel hediye ise çok şirin bir kolye.

Okuyuculara şunu derdim: Nasıl olsa sonumuz ölüm.

HANİFE ŞEYDA ÜLGÜR

Dört Kardeşiz. En büyükleri benim. Annemin adı Zehra, babam Mümin, kardeşlerim Mehmet, Saniye Feyza ve Muhammed İbrahim. Saniye Feyza ve Mehmet KAİHL'ye kayıt yaptırdılar ve dondurdular. Şimdi hafızlık yapıyorlar. Seneye Kartal'a başlayacaklar. En küçük kardeşimse 3 yaşında.

131

Bu numarayı ben seçmiştim. Müdür yardımcılarımızdan biri seçtirmişti. Ayrıca numaramı çok seviyordum, bana Pascal üçgenini hatırlatıyordu.

Çocukken büyüyünce ne olmak isterdiniz?
Astronot.

İngilizce / Gündüzlü

2006-2011

* KAİHL'ye başlama ve mezuniyet
İlk sene kayıt yaptırdıktan sonra
1 sene kayıt dondurup kursta hafızlık yaptım.

Çocukken en sevdiğiniz oyun ve oyuncak neydi? Hâlâ duruyor mu?
Bir ayıcığım vardı. Evet duruyor. En sevdiğim oyunu hatırlamıyorum ama en sevdiğim kitap "Kuzu Yavrusu ile Kurt"tu. Eve her gelen kişiye defalarca okuttuğumu anlatırlar annemler. Sonrasında da ezberlemişim.

İlkokula başlama yılınız? Hangi okul? Karneleriniz ve defterleriniz duruyor mu?
1999'da 2.sınıfa başladım. 1.sınıf, Marmara 2000 Koleji-İzmit. Evet duruyorlar.

En sevdiğiniz ders neydi? En sevdiğiniz öğretmen kimdi?
Ayrım yapamadığım için bir kaç ders yazmak zorundayım.

HANİFE ŞEDA ÜLGÜR

1996-2003

20 Kasım 1993 yılında Gebze'de doğdum. Dört kardeşiz. En büyükleri benim. Annemin adı Zehra, babam Mümin, kardeşlerim Mehmet, Saniye Feyza ve Muhammed
İbrahim. Saniye Feyza ve Mehmet KAİHL'ye kayıt yaptırdılar ve dondurdular. Şimdi hafızlık yapıyorlar. Seneye Kartal'a başlayacaklar. En küçük kardeşimse 3 yaşında.

Çocukken en sevdiğim oyuncağım ayıcığımdı, hâlâ duruyor. En sevdiğim kitap "Kuzu Yavrusu ile Kurt"tu. Eve her gelen kişiye defalarca okuttuğumu anlatırlar annemler. Sonrasında da ezberlemişim. Çocukken büyüyünce astronot olmak isterdim.1999'da 2.sınıfa başladım. 1.sınıfı Marmara 2000 Koleji-İzmit'te okudum. Karnelerim duruyorlar.

KAİHL'ye başlama yılım 2006, mezuniyetim 2011. İlk sene kayıt yaptırdıktan sonra 1 sene kayıt dondurup kursta hafızlık yaptım. Okul numaram 131. Bu numarayı ben seçmiştim. Müdür yardımcılarımızdan biri seçtirmişti. Ayrıca numaramı çok seviyordum bana Pascal üçgenini hatırlatıyordu. KAİHL'de İngilizce bölümündeydim. En sevdiğim derslerin arasında ayrım yapamadığım için birkaç ders yazmak zorundayım. Arapça, Tarih, Coğrafya, Matematik, Felsefe, İslam Tarihi. En sevdiğim öğretmenlerim, Mehmet Emin Yağcı, Yavuz Tekin, Ersin Çakır, Murat Mat, Mehmet Arkın, Fatma Merve Güneş, Adem Yenihayat, Asım Kahveci. Galiba tüm hocalarımı seviyormuşum. Sevmediğim ders yoktu. Ama dil anlatım ve edebiyat dersleri en çok zorlandığım derslerdi.

Okulda gündüzlüydüm. Bol bol 16B macerası yaşadım anlayacağınız. Okul hayatımda en fazla lise 2'nin başında 10 gün devamsızlık yaptım. Hafızlık sınavına girecektim. Bir keresinde edebiyattan 55 almıştım. Karnede 9. sınıfta İngilizcem, 10'da dil anlatım ve 11'de edebiyatım 4'tü. Hiç okuldan kaçmadım. Ama konferans salonundan çok kaçardım. Lise sonda sınıfımız en alt kattaydı. Hepimiz konferansa çıkalım diye kapıları kilitlerdi. Biz de pencereleri açık bırakır sınıfa pencereden içeri girerdik. Şu anda demir koymuşlar oraya. Bizden sonrakilere üzüldüm. Okuldayken hiç spor yapmadım. Arkadaşların ısrarıyla onları izlediğim voleybol maçlarını saymazsak spor salonuna girmedim diyebilirim.

Okuldayken bu yaşlarımla ilgili hiç düşünmedim. Açıkçası tamamen YGS'ye odaklanmıştım. Sonrasını düşünmedim pek. Sınava hazırlanırken beni en çok motive eden şey doping kutumdu. Beni motive edecek cümleleri küçük kâğıtlara yazarak içine koyardım. "Yapabileceğine inan. Vazgeçmek için her an çok erkendir. vs." Tabii bir de dersanedeki danışman hocamla, okulda Mehmet Arkın hocayla yaptığım konuşmalar. Ve anne-babama her gün bol bol yaptığım yakınmalar... Dikkatimi dağıtacak şeyler ise pek olmadı. Dikkatimi dağıtma ihtimali olan şeyleri özellikle çıkardım hayatımdan (bilgisayar, bilim kurgu romanları gibi).

Sınavdan bir gün önce ailemle vakit geçirdim. Sınav yerini görmeye gittim. Çimenlere çıkıp toprakta dolaşarak negatif enerjimi atmaya çalıştım. Önceden hazırladığım son gün özetlerimi gözden geçirdim. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Türkçe Tıp kazandım. Şu an 2. Sınıftayım.

Dünya üzerinde en sevdiğim yer evim. En sevdiğim yemek bamya. Tüm yemekleri yerim.

Takım tutmuyorum. Takım tutmanın çok saçma olduğunu düşünüyorum. Evimizde televizyon yok. Ama ara ara bilgisayardan baktığım diziler var. Genelde yabancı. Türk dizilerinden ise Leyla ile Mecnun. Bilgisayardan haber sitelerine bakarım. Gazete okumam o yüzden. Dergi; Semerkand, Genç Dergi, Cafcaf.

En son okuduğum kitap Ruhi Mücerret-Murat Menteş ve Tüm Hastalıkların Şahı Kanserin Biyografisi-Sıddhartha Mukherjee. Genelde 2 kitap birden okumayı seviyorum. Film olarak Bilim-kurguları seviyorum. Contact, I Robot, Inception gibi.

En çok etkilendiğim kitap cümlesi Martin Luther King'in bir sözü: "Yaptığın her şeyi mükemmele yasla! Eğer sizden sokakları süpürmeniz istenirse Michelangelo'nun resim, Beethoven'in beste yaptığı, Shakespeare'in şiir yazdığı gibi

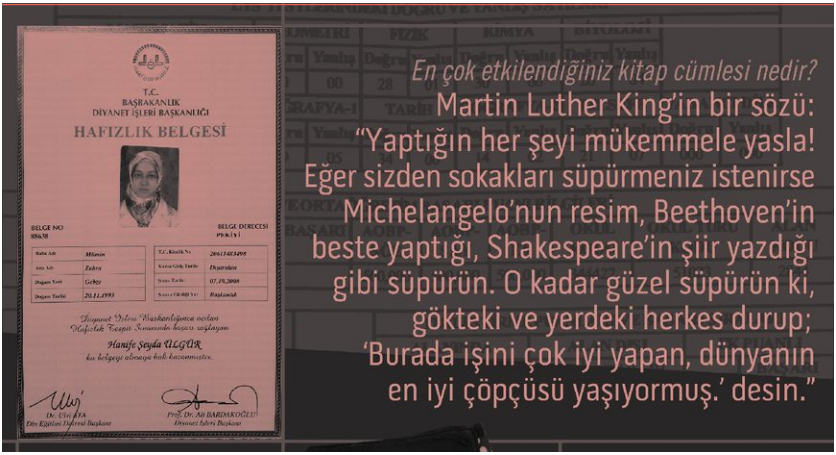

süpürün. O kadar güzel süpürün ki, gökteki ve yerdeki herkes durup; 'Burada işini çok iyi yapan, dünyanın en iyi çöpçüsü yaşıyormuş.' desin."

Şu an yaptığım işi yapmasaydım bilgisayar mühendisi veya İslami Bilimlerde adı geçen bir alim olmak isterdim. Başarılı insanların hikâyelerini okuyup oradan ders çıkarmayı severim. Galiba dikkat etmesem de annemi örnek alıyorum. Bunun dışında olumsuz örneklerden ders çıkarmaya çalışırım.

Zaman makinesi olsa lise sona gitmek isterdim. Kesinlikle en yorulduğum, sıkıldığım zaman da olsa aynı zamanda arkadaşlarımla en eğlendiğim, okulda en güzel zaman geçirdiğim yıl da oydu. Düzenli olarak Kartal'dan 10 hatta 15'den fazla kişiyle görüşüyorum sanırım. Özellikle Kartal'ın iftar ve kahvaltıları sağolsun.

Şimdiye kadar aldığım en güzel hediye lise sonda yurtta Aslı Baykal Hoca'mızın birkaç hafta gece yarısı integral anlatması herhalde aldığım manevi değeri en yüksek hediyeydi.

Geçmişten tek bir günü yeniden yaşama şansım olsa bu hafızlığımı bitirdiğim gün olurdu.

Son olarak okurlara söylemek istediğim şudur: Nerede olursak olalım, hangi işi yaparsak yapalım inşallah sünnet üzere İslam'ı yaşamak hep önceliğimiz olur ve "Allah, yaptığı işi en güzel yapanı sever." hadisini düstur edinen Müslümanlardan oluruz.

1985

Beykoz Anadolu İmam Hatip Lisesi ismiyle Türkiye'nin ilk Anadolu İmam Hatip Lisesi açılıyor. İsmail Kasaroğlu tarafından hibe edilen 8080 m² arsa üzerine 2 katlı 850 m² inşaat alanıyla 13 dersaneli 6 idare odalı binanın ilk katı sınıflardan ikinci katı ise yatakhanelerden oluşuyordu.

Mehmet Dede okulumuzun ilk müdürü olarak atanıyor. (1985-1989)

Devlet Bakanı Kazım Öksay'ın katılımıyla okulumuzun açılışı yapıldı.

İlk yıl 102 öğrenciyle Almanca hazırlık sınıfı eğitimine başlanıyor. İlk öğrenciler Hazırlık sınıfının ardından 3 yıl ortaokul ve 4 yıl lise eğitimi alıyorlar.

1986

Her yıl yeni gelen 100 öğrenci için bir kat daha çıkılıyor.

Öğreciler Beykoz'un bu yüksek mekanında sobalı, yatılı okulda farklı aktivitelerle boş vakitlerini değerlediriyorlar.

1989

25 Mayıs 1989 kültür ve edebiyat dergimiz Seher'in ilk sayısı yayınlanıyor.

1989 Yılında Yayın Hayatına başlayan kimseye zararı olmayan mizah dergimiz Devekuşu. Bir zamanlar 600 adet satmayı ve A3 boyutunda basılmayı başardı. Hiç bir zaman matbaada basılmadı hep fotokopi dergi olarak çıktı.

Derginin İlk çizerleri: Aykut Üstün, Eyüb Taner Drama, Ahmet Ercan, Adem Mermerkaya.
Fotokopi Sorumlusu: Akın Özveznec.
Yazarlar: Fatih Alkan, Ayhan Kara
BÜYÜTEÇ eki yayın sorumlusu: Bülent ONAT

1998

28 Şubat döneminin ülke yönetimindeki etkilerinin de bir sonucu olarak yürürlüğe giren 4306 sayılı kanun, tüm imam hatipleri olduğu gibi KAIHL'yi de olumsuz şekilde etkilemiştir. Bu düzenlemeyle beraber okulumuzun ortaokul kısmı kapatıldı ve üniversiteye giriş sınavlarında mezunlarımızı dayanaksız ve haksız bir uygulamayla karşı karşıya bırakan keyfi bir katsayı sistemi yürürlüğe girdi.

Bu dönemden sonra tüm ülkede olduğu gibi Kartal'da da zor bir dönem başladı. Üniversite yolunda büyük bir engelle karşılaşan öğrencilerin bir kısmı okuldan ayrılmayı tercih ederken, diğer kısmı ise okulda kalıp Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nden mezun olmayı tercih ettiler. Türk eğitim sistemini sorumsuzca alt üst eden bu uygulamalar, yalnızca okulumuzda okuyan öğrencileri değil, aynı zamanda okulumuzu tercih etmeyi düşünen öğrencileri de olumsuz yönde etkiledi.

1997

1997 ÖYS'de TM alanında Türkiye 4.'sü Mehmet SARIMERMER, yabancı dil alanında Türkiye 51.'si Yusuf İhsan ÖZKES ve Türkiye 81.'si Ensari CİCERALİ oluyor.

Uzun yıllar okulumuzda Müdür Baş Yardımcılığı görevine devam eden Abdullah Şenyüz, okul müdürlüğü görevine vekalet etmeye başlıyor. (1997-2001)

1996

1996 ÖYS'de Selim Tuzci ÖYS Sosyal bilimler alanında Türkiye birincisi, TM alanında Türkiye ikincisi oluyor.

2000

Suat Kay ÖYS'de TM alanında Türkiye dördüncüsü olurken Hilal Sofu ve Uğur Tılıkoğlu ilk yüzde yer alıyorlar

2002

Mustafa Celep ÖSS'de Türkiye dördüncüsü olmayı başarıyor.

İstanbul Valisi Erol Çakır'ın 12 Şubat 2002'de bütün okullara gönderdiği yazılı talimat doğrultusunda kız öğrencilerin büyük bir kısmı, başörtülü oldukları gerekçesiyle okula alınmadılar. Valilik tarafından gönderilen yazıda başını açmayan öğrenciler ve bu duruma göz yuman idareciler hakkında işlem yapılması ve İmam Hatip liseleri bünyesindeki dernek, vakıf ve benzeri büroların boşaltılması isteniyordu.

2003

ÖSS'de 8 öğrencimiz ilk yüzün içinde yer aldı.

2008

Ana bina, pansiyon ve sosyal üniteler binalarımız yıkılarak yeniden yapıldı.

7332 m² arsa üzerine Mahmut Sami Kirazoğlu'nun mimarlığıyla yapılan beyaz incimiz Hasan Tahsin Uğur Camii 6 Haziran'da ibadete açıldı.

2009

Okulumuz ilk mezunlarından Mitat Tekçam asaleten atanan üçüncü müdürümüz oldu.

"Vefa Günleri" projesi ilk programında Mehmet Dede'yi konu alarak başladı.

"Kariyer Günleri" ilk olarak 4-5 haziran gerçekleştirildi.

Okur-yazar buluşmaları "Okudukça" projesinin ilk programında konuk Kemal Sayar idi.

Erdemli bir neslin inşası için "Erdem Okulu" projesi başladı.

Ortak sınav uygulamaları ve sınav salonları hizmete girdi.

2010

Okulumuzdan haberdar eden "Kalem Gazetesi" ilk sayısı çıktı.

İmam Hatipler Arası Arapça Bilgi Yarışması 3.'lüğü, Arapça Hitabet Yarışması 3.'lüğü.

Konferans Salonumuz tamamen yenilendi. Halı saha ve spor alanları hizmete girdi.

1990

Okulumuz Kartal'a taşınarak Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi ismini aliyor.

Mustafa Gözübüyükoğlu ikinci müdürümüz. (1990-1997)

Okul Koruma Derneği başkanlığına Abdullah Sarımermer getiriliyor.

Okul Aile Birliği Başkanlığına ise Prof. Dr. Cevdet Küçük geliyor.

1991

Mukaddes Eröğüt, Methiye Sarımermer, Saba Şanlı ve Ruhsar Turalı öncülüğünde okulumuza has kurum olan "Okul Anneler Birliği" çalışmaları başlıyor.

1992

Okul Koruma Derneğimiz tarafından birinci ek bina inşa ediliyor.

İlk kez kız öğrenciler okulumuza kaydedilmeye başlanıyor.

1995

İkinci ek binanın yapımı Okul Koruma Derneğimiz tarafından tamamlanıyor

ÖYS'de Sosyal alanda Türkiye birincisi ve TS alanında Türkiye ikincisi Selçuk ŞİMŞEK ve MF alanında Türkiye 58.'si Murat AKGÜÇ oluyor.

28 Eylül tarihli Milliyet Gazetesi "Nasıl-Hatip Lisesi" başlığıyla yayınlanıyor.

1994

Mustafa Önder Kıyıklık ÖYS fen bilimleri alanında tüm soruları doğru çözerek Türkiye birincisi oluyor.

İlk mezunlardan oluşan yönetimle, Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği kuruluyor. Kurucu başkanlığını Ebubekir CEYLAN yapıyor.

1993

1992-1993 Öğretim yılında okulumuz ilk mezunlarını veriyor. İlk mezuniyet gecesi FKM'de yapılıyor.

İlk mezunlardan Sadık Ünay ÖYS'de TM Türkiye 58.'si olarak Üniversite giriş sınavlarındaki başarı geleneğini başlatıyor.

2005

Mahmut Keskin ÖSS'de Türkiye 45.si oldu.

2006

Zehra Ulus ÖSS'de Türkiye sekizincisi oldu.

Hazırlık sınıfımız kapatılarak 4 yıllık lise eğitimi vermeye başladık.

2007

Abdülkerim Buğra Şimşek ÖSS'de Türkiye dördüncüsü.

Felsefe ve sanat yıllığımız "Mavi Elma" yayın hayatına başladı.

Hikmet ışığında düşünmeye yönlendiren ilahiyat dergimiz "Azade" ilk sayısıyla merhaba dedi.

2011

Hanife Şeyda ÜLGÜR,
YGS 4'de Türkiye ikincisi oldu.

02 Haziran'da temiz ve sağlıklı okul olarak Beyaz Bayrak almaya hak kazandık.

"Kültür Mantarı" dergimiz mart ayında ilk sayısını okurlarla buluşturdu.

Karikatür geleneğimiz "Çekirdeksiz Karpuz" ile devam etti.

2012

Kalite denetim sistemi İSO 9001-2008 belgesi almaya hak kazandık.

YÖNVER ödüllerinde okulumuz Anadolu Meslek Lisesi kategorisinde en başarılı lise Meslek Lisesi kategorisinde ise büyük ödüle layık görüldü.

Hasan Tahsin Uğur Camii'nde "Cuma Buluşmaları" başladı.

2013-2014 Öğretim yılında başlamak üzere okulumuz tekrar hazırlık sınıfına kavuştu.

2013

İlyas Nas, Wushu Avrupa şampiyonu.

Yunus Emre Yanaz, Hafızlıkta Türkiye ikincisi.

IB (International Bakalorya) sistemine
ilgili okul statüsünde müracaat ettik.

31 Mayıs akşamı yapılan 2013 Mezuniyet gecemize T.C. Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan ve değerli eşi Emine Erdoğan onur konuğu olarak katıldılar. Erdoğan burada yaptığı konuşmada Kartal'ın ve İHL'lerin başarısına dikkat çekti.

"Burada, ölünün ucuna gelen ama bugüne kadar sabırla tuttuğum, söylemeyi sabırla erteklediğim bir tespitimi de sizlerle paylaşmak istiyorum" diyen Erdoğan, sözlerine şöyle devam etti:
"28 Şubat sürecinde, Türkiye genelinde imam hatiplerin kapısına kilit vurulmasına en önemli sebeplerinden biri, anneler babalar, gençler inanın, Kartal Anadolu İmam Hatip Lisemizin 1994 öğrenci temsilcisine Sınav'ında, milletvekili arkadaşım Feyzullah Kıyıklık'ın evladı Mustafa Önder Kıyıklık kardeşim, fen-matematik alanında tüm soruları doğru cevaplayıp ve Türkiye birincisi oluyor. Tesadüf diyorlar, çamur atıyorlar, iftira atıyor, dünya evlerine yıkıyorlar ama 1995'te, bu kez, Gölçük Şimşek yavrumuz sosyal bilimlerde Türkiye birincisi, Türkçe–sosyalde ise Türkiye ikincisi oluyor. 1996'da, bu kez Selim Tuzcu kardeşimiz, evladımız Türkiye birincisi oluyor. 1997'de, Mehmet Sarımermer kardeşimiz Türkiye dördüncüsü oluyor. İşte, Kartal Anadolu İmam Hatip'in, diğer imam hatip okullarının bu muhteşem başarısı, birilerinin o zaman çok ama çok ciddi şekilde tedirgin etmiştir."

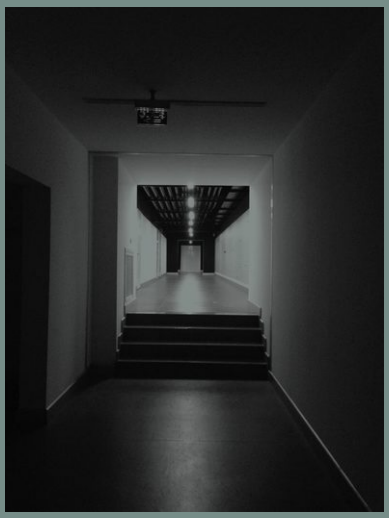

SONSÖZ

Galerikartal yayınlarının ilk kitabı olan 28, aynı isimli serginin küçük bir dökümüdür. Okulun en önemli başarılarına imza atan portrelerin kısa hikayelerini anlattığımız bu sergiyi şayet kaçırdıysanız, şimdi bir kez de buradan izleyebilirsiniz. Bunları belgelemenin bizim için şöyle bir önemi var; Galerikartal, yalnız resmi dökümanların değil hikayelerin de çok mühim olduğunu düşünen alternatif bir arşiv oluşturma gayretinde. Bu arşiv, ilk sergisinde Kartal Anadolu İmam-Hatip Lisesi'nin dolaylarında gezen ve kitapta adı geçen isimleri konu aldı, yarın başka sergilerde size belki dünyanın uzak köşelerinden seslenecek. Zaman içinde rafa dizdiğimiz kitapların sayısı arttıkça paylaştıklarımız da, anlattıklarımız da, ama daha önemlisi sayımız da artmış olacak. Bunu hayal etmek ve bu heyecanı duymak için ilk kıvılcım, işte bu elinizde tuttuğunuz kitap.

Elektriği bulan adam şunu da demiş:
'Yapabildiğimiz herşeyi yapsaydık, buna kendimiz bile şaşardık.'

Birlikte şaşıracağımız nice sergi ve kitaplara..

Yasemin Darbaz Karaca

28*

Sergi künyesi
2013
-

Sergi Koordinatörü
Yasemin Darbaz Karaca

Ekip
Güzin Furat, Yasin Geçer

Katkıda Bulunanlar
Cihat Arınç, Aslıhan Havva Başgül, Sedat Cankılıç,
Efdal Çakır, Mehmet Sami Divleli, Mehmet Fazıl Kanyılmaz,
Ömer Faruk Karadeniz, Mustafa Odabaşı, Tuba Öztürk Özdil,
Mahmut Mustafa Özdil, Ömer Faruk Sarımermer,
Ayşegül Sönmez, Elif Eda Tartar, Mustafa Taşçı,
Mithat Tekçam, Selva Gürdoğan Thomsen, Hilmi Yavuz,
Sümeyye Yüksel, KAİHL Okul Müzesi Kulübü

Galeri Kartal Logo Tasarımı
Muzaffer Malkoç

Grafik Tasarım
Didem Ateş Mendi

-
Destekleri için;
İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı
Dr. Kadir Topbaş'a

Kiptaş Genel Müdürü
İsmet Yıldırım'a

Pendik Belediye Başkanı
Dr. Kenan Şahin'e

teşekkür ederiz.
-

Kitap künyesi
© 2014
-

Bu kitap 2013 yılında KAİHL Galeri Kartal'da sergilenmiş olan
28 sergisi kapsamında 2014 yılında hazırlanmıştır.

Yayına hazırlayan
Yasemin Darbaz Karaca

Grafik Tasarım
Didem Ateş Mendi

Katkıda Bulunanlar
Tuba Öztürk Özdil
Fatma Mizan

-
Her hakkı saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü yayıncının izni olmadan kayıt, fotokopi ve bilgi depolama dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yöntemle yeniden basılamaz veya çoğaltılamaz.
-